THIS PAPER WAS MAILED
WEDNESDAY, AUG. 12, 1987.

LATVIJA AMERIKĀ

LATVIAN LANGUAGE NEWSPAPER

Published weekly by the
Latvija Amerika Publishing Limited
Business Offices: 125 Broadview Ave., Toronto, Ont. M4M 2E9, Canada. Editor-in-Chief **A. Kundrats**, 465-7902. USA Editorial Offices: New York, Editor **V. Irbe**, 4035 Rombouts Ave., Bronx, NY 10466; Chicago Editor **A. Zaube**, 3353 N. Avers Avenue, Chicago, Ill. 60618; California Editor **Kārlis Kalejs**, 3822 Markridge Road, La Crescenta, CA 91214.

NR. 33 | SESTDIENA, 1987. GADA 15. AUGUSTS | 36. GADS | SATURDAY, AUGUST 15, 1987.

SECOND CLASS MAIL | REGISTRATION NUMBER 2249 | CENA 1.25 DOL.

Daudz paveikts, daudz vēl jādara!

PBLA valdes priekšsēža Dr. O.Pavlovska ziņojums PBLA valdes sēdē 31. jūlijā Minsterē.

Kopš Adelaides valdes sēdes pag. gada decembrī Pasaules Brīvo Latviešu Apvienība (PBLA) īstenojusi vairākas akcijas, kas devušas pozitīvus rezultātus.

Samērā daudz PBLA darbības laika šā gada pavasarī veltīts notikumiem, kas bija un vēl joprojām ir saistīti ar Helsinki 86 grupas darbību. Pagājušajā sēdē ziņoju par šīs grupas nodibināšanos Liepājā. Šā gada 8. janvārī par to ziņojām brīvās pasaules valdībām un presei. Šī koordinētā akcija izvērtās ļoti sekmīga. Avīzēs gan ASV, gan citur, bet īpaši Vācijā, parādījās plašāki raksti. ASV delegācijas vadītājs Cimmermans Vīnē ziņoja par Helsinki 86 nodibināšanos plēnārā sesijā u.t.t. Šī grupa īpaši ievērota tādēļ, ka tā nodibinājās pēc tam, kad visas citas Helsinku novērotāju grupas Padomju savienībā un tās okupētajās territorijās bija spiestas savu darbību pārtraukt.

PBLA valdes loceklis Gunārs Meierovics, kas ir PBLA ārlietu darba koordinātors, no 9.—14. februārim devās uz Ženēvu, lai iepazīstinātu Apvienoto Nāciju (AN) cilvēku tiesību komisiju ar Helsinki 86 dokumentiem. Viens no šiem dokumentiem bija adresēts AN. (Nepieciešamos dokumentus PBLA bija iepriekš pārtulkojusi un iesniegusi attiecīgām iestādēm) Delegācijā piedalījās BATUN pārstāvji, to starpā latvieši: Baiba Rudzīte-Pinne un Margers Pinnis, kas tai laikā bija ALAs Ārējās informācijas biroja vadītāja vietnieks. Pavisam viņi bija apmeklējuši 26 delegācijas. Pēc tam, 24. februārī, kopā ar Sabiedrisko Zinātņu institūta (SZI) dalībnieku Imantu Lieģi, Gunārs Meierovics devās uz Vīni, lai šo darbu turpinātu un ieļ azstinātu Eiropas drošības un sadarbības konferences izvēršanas sanāksmes delegātus ar grupas darbību un materiāliem. Komin Helsinki 86 paziņojums, ka š.g. 14. jūnijā, pl. 15 (pēc Rīgas laika) grupas pārstāvji paredzējuši nolikt ziedus pie Brīvības pieminekļa, pieminot

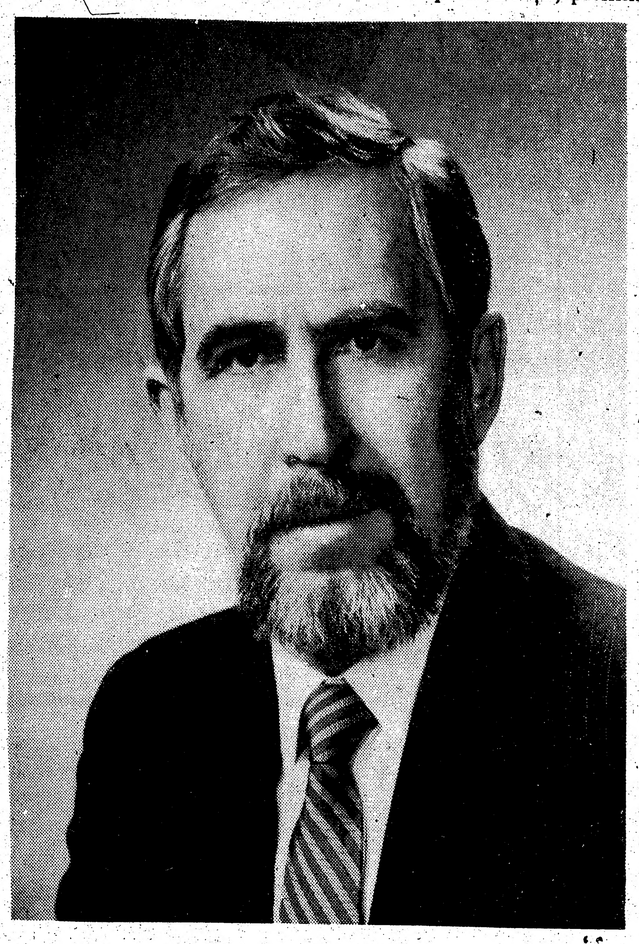

latvju tautas mocekļus. Grupa aicināja latviešus, kam nav vienaldzīgs tautas liktenis, līdzīgi atzīmēt šo sēru dienu.

pīgi ar lietuviešu pārstāvi Alģi Klimaiti sasaukta preses konference un apmeklētas delegācijas. PBLA pārstāvji iepazīstināja delegātus ar nesen pieņemto Eiropas Padomes baltiešu rezolūciju, kuŗas 14. pants prasa Baltijas valstu jautājuma ierosināšanu Vīnes konferencē. Vīnē apmeklētas 16 delegācijas.

Kā jau mūsu sabiedrībai ir zināms, pēdējos mēnešos saņemti vairāki Helsinki 86 materiāli. Šie dokumenti pārtulkoti un nodoti attiecīgām iestādēm, valdībām, kā arī presei. Ir jāuzsveŗ, ka ārzemju preses uzmanība bijusi ļoti liela. Par to varam pateikties mūsu biroja vadītājiem un darbiniekiem gan Minsterē, gan Vašingtonā.

Par vienu no svarīgākiem saņemtiem dokumentiem jā-

Šai sakarā PBLA aicināja visus latviešus un organizācijas blakus kārtējiem sēru aktiem 14. jūnijā, pl. 15 (pēc Rīgas laika) solidārizēties ar tiem, kas noliks ziedus pie Brīvības pieminekļa, un atzīmēt šo svinīgo brīdi, lai vienā laikā visā pasaulē latvieši būtu saistīti lūgšanā.

Tikpat nozīmīga bija saņemtā Helsinki 86 videolente, kuŗā Linards Grantiņš un Rolands Silaraups atkārto grupas jau iepriekš izteiktās sūdzības un prasības.

Lai vērstu pasaules sabiedrības uzmanību uz Helsinki 86 ierosināto Ţautas sēru dienas atceri pie Brīvības pieminekļa Rīgā, PBLA valdes priekšsēdis Olģerts Pavlovskis un valdes loceklis Gunārs Meierovics, kā arī jaunatnes pārstāvis Valdis Labinskis 9. jūnijā sasauca Vīnē preses konferenci. Tajā piedalījās 12 žurnālistu, un tika izrādīta arī Helsinki 86 videolente. Tās pašas dienas vakarā daļu no šīs filmas izrādīja Austrijas televīzija. Vairāki TV ziņu raidītāji šo filmu pieprasījuši, bet vai tā izrādīta, nav zināms. Preses konferencē arī ziņots, ka M. Bariss un R. Bitenieks iesaukti armijas rezervē, bet L. Grantiņš apcietināts. O. Pavlovskis satikās ar ASV delegācijas vadītāju un, būdams ASV delegācijas loceklis, lūdza, lai ASV delegācija par šo gadījumu informē arī citas delegācijas. Pāris dienas vēlāk vēstnieks Cimmermans par Helsinku 86 grupas darbību un L. Grantiņa apcietināšanu pieminēja savā runā plēnārā sēdē.

Vienotība ar mūsu brāļiem un māsām okupētajā Latvijā

Minsterē ieradies no okupētās Latvijas izraidītais latviešu pretestības kustības darbinieks Rolands Silaraups.

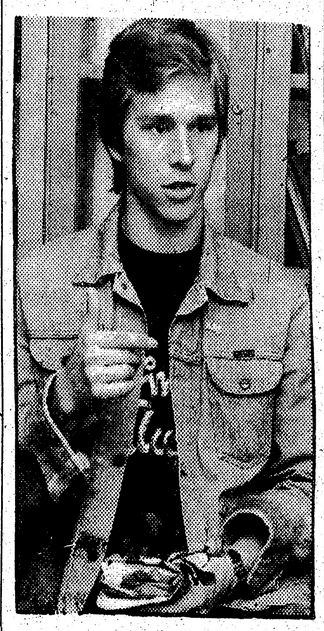

Ārzemju preses pārstāvjiem Rolands Silaraups izteicies:

„Es veltīšu savu mūžu cīņai par brīvības atgūšanu latviešu tautai un Latvijas valstij!"

14. jūnijā bijusi tiešām vienreizēja. Piemiņas brīži tai pašā laikā notikuši 24 ASV pilsētās.

Arī PBLA preses kampaņai ir bijusi laba atsaucība. Vairākus preses rakstus pirms un pēc 14. jūnija izsūtījaIB Minsterē, kā arī birojs Vašingtonā. PBLA izkārtoja, lai būtu pieejamas Tautas sēru dienas atceres pie Brīvības pieminek-

(Turpinājums 20. lp.)

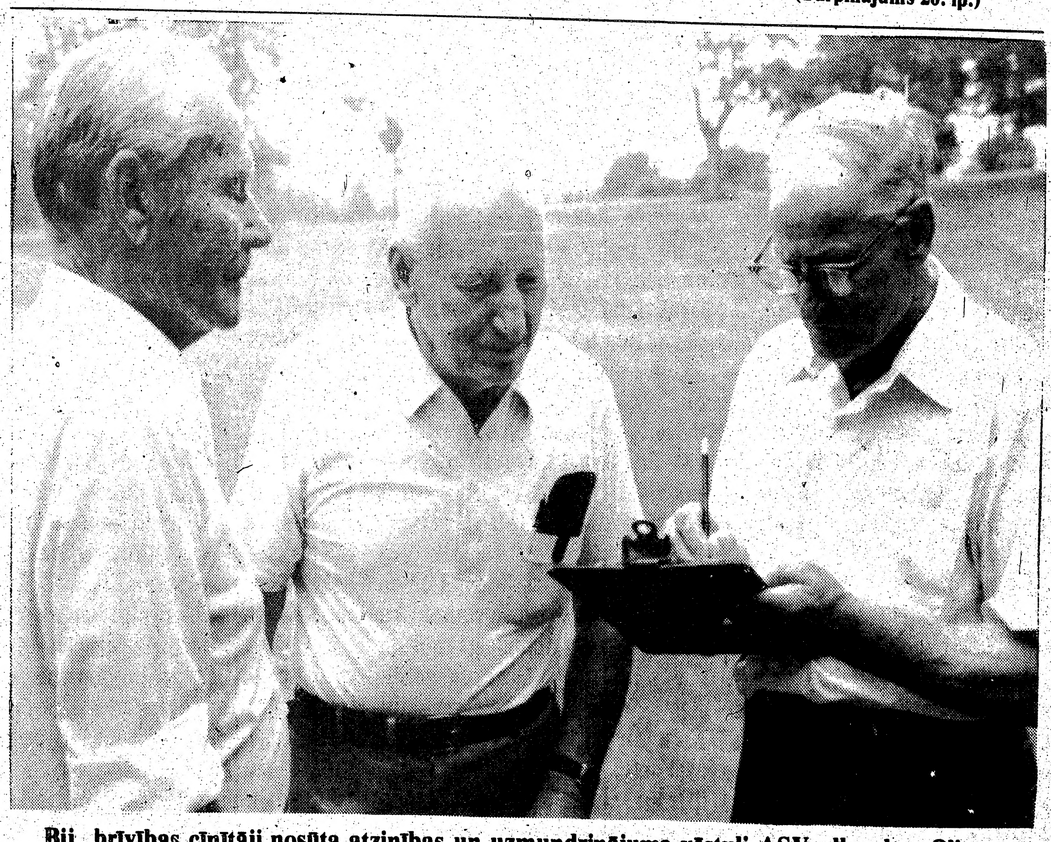

Bij. brīvības cīnītāji nosūta atzinības un uzmundrinājuma vēstuli ASV plkv. ltn. Oliveram Nortam, kuŗu 6 dienas pratināja apvienotā izmeklēšanas komisija. Vēstuli paraksta Milbergs. No viņa pa kreisi Kārlis Lincis un Teodors Dreimanis. Foto O. Akmentiņš

TAUTIEŠI!
PIEDALĪSIMIES
MELNĀS LENTES DIENAS
DEMONSTRĀCIJĀ

1987.g. 23. augustā, plkst. 14.30
NATHAN PHILLIPS SQUARE
(pie pilsētas valdes nama)

LATVIJA AMERIKĀ

SESTDIENA, 1987. GADA 15. AUGUSTS, 33. NR.

Latviešu nedēļas laikraksts, iznāk sestdienās. Izdevējs — Latvija Amerikā Publishing Ltd. Valdes priekšsēdis — Pēteris Ratnieks. Laikraksta atbildīgais redaktors — A. Kundrats. Redakcija: 125 Broadview Ave., Toronto, Ont. Canada M4M 2E9, tālr. 465-7902. Nujorkas redakcijas vadītājs: V. Irbe, 4035 Rombouts Ave., Bronx, N.Y. 10466, U.S.A. Tālr. 1-212-994-7917. — Čikagas redakcijas vad. A. Zaube, 3353 N. Avers Avenue, Chicago, Ill. 60618.

Redakcijas tiesības manuskriptus pēc vajadzības īsināt. Neizlietotos materiālus neuzglabā, bet pēc vēlēšanās sūta atpakaļ, ja pievienota pastmarka (Kanadā) vai starptautiskais pasta kupons (citās zemēs). Ar autora vārdu vai iniciāļiem parakstītos rakstos izteiktās domas ir rakstītāja personiskais uzskats un ne katrā gadījumā atbilst red. viedoklim.

Abonēšanas maksa Kanadā un ASV: par vienu gadu — 46 dol., 6 mēnešiem — 24 dol., 3 mēnešiem — 14 dol. Atsevišķa numura cena 1.25 dol.

Sludinājumu maksa sludinājumu daļā $2.50, tekstā $3.00, pirmajā vai pēdējā lp. $5.00 par 1 cm telpu. Sarīkojumu kalendārā $2.00 par rindiņu, atkārtojot 4 reizes un vairāk 25 proc. atlaide. Laikraksta abonēšanā un sludinājumi — tālrunis 466-1514.

Laikraksta apgāds patur tiesības atsevišķos gadījumos sludinājumus arī nepieņemt. Ja nodotā sludinājumā laikrakstā ieviesusies kļūda, tad šis sludinājums tiks atkārtots bez maksas. Laikraksta apgāds par kļūdaini ievietotu sludinājumu atbildīgs tikai par tādu summu, cik pēc sludinājumu fikmes izmaksājusi kļūdaini iespiestā teksta telpa. Grozījumus sludinājumos var pieteikt ne vēlāk kā vienu dienu pēc sludinājuma nodošanas.

CIA aģents Dadzis Rīgā mēģināja uzņemt tautiskus sakarus. Dadža zīm. LA.

Viktors Kalniņš

Kaŗa dienests un cilvēku tiesības

Linarda Grantiņa apcietināšana un notiesāšana par it kā atteikšanos pildīt militārā dienesta pienākumus, kaut viņam ir vāja veselība, liek mums apskatīt vispār jautājumu par kaŗa dienestu un cilvēka tiesībām. Tieši šā gada maijā Cilvēka tiesību komisija savā 44. sesijā Ženēvā pieņēma rezolūciju par tiesībām atteikties no kaŗa dienesta morālu vai reliģisku apsvērumu dēļ. Padomju delegācija un citas padomju bloka valstis no balsošanas atturējās, bet ungāru pārstāvji vispār neieradās uz balsošanu — Ungārijā nesen bija apcietināts jauns žurnālists, kas paziņoja, ka nevar dienēt armijā, jo tā nav tautas kontrolē un var būt izmantota līdzīgi tam, kā notika 1968.g., kad Varšavas bloka valstis iebruka Čechoslovakijā.

Liekas, ka radikālāko atrisinājumu piedāvā pacifisti, kas aicina vispār likvidēt armiju. Pasaulē ir valstis, kuŗām patiešām armijas nav un kārtības uzturēšanai pastāv brīvprātīgās policijas un robežsargu vienības. Eiropā tāda ir Islande, Amerikā — senākā Latīņamerikas demokratiskā valsts Kostarika. Bet, liekas, mūsu saspīlējuma pilnajā pasaulē tādu atrisinājumu gaidīt grūti. Pastāv cita iespēja— brīvprātīgā armija. Tāda ir trešā pēc lieluma aiz padomju un ķīniešu armijām — Amerikas Savienoto valstu armija. Divi miljoni un simts tūkstoš amerikāņu pilsoņu dien tajā tikai uz brīvprātības pamatiem. Protams, tāda valsts kā pastāvīgi apdraudētā Izraēla nevar atteikties no vispārējās kaŗaklausības. Citi iemesli, galvenokārt tradicijas, ir Šveices armijas vispārējam rakstu-ram. Abās šais valstīs sabiedriskā doma nosoda atteikšanos no kaŗadienesta, kaut likums šādu iespēju pieļauj. Vācijas Federālā republikā arī pastāv obligāts kaŗadienests, bet Rietumvācijas likumi pieļauj ļoti plašu alternātīvu loku: darbu slimnīcās un veco ļaužu mītnēs, darbu jaunattīstības zemēs un vēl dažus citus. Izraēlā arī pastāv iespēja reliģioziem jauniešiem aizstāt kaŗadienestu ar darbu lauksaimniecībā, analfabētisma likvidēšanā, sociālās nodrošināšanas sistēmā. Pat padomju bloka zemēs — Polijā, Ungārijā, Austrumvācijā — pastāv citas iespējas,kaut tām bieži vien ir diskriminējošs raksturs.

Padomju savienībā, kad partijas birokratiskais režīms vēl nebija nostiprinājies, kad bija plaši izplatītas anarchistiski sociālas idejas, kad komūnisti ar Ļeņinu vadībā sagrāba varu, — lielā mērā pateicoties pretkaŗa propagandai, jo tauta no kaŗa bija nogurusi, — bija vajadzīga zināma piekāpšanās. Un 1919.g. 4. janvārī Ļeņins parakstīja dekrētu par atbrīvošanu no dienesta reliģiskās pārliecības dēļ. Tajā viņš pats ierakstīja trešo punktu, kas deva tiesības izteikt lūgumus Apvienotai reliģisko biedrību un grupu padomei, kuŗas priekšgalā bija pazīstams Ļeva Tolstoja līdzgaitnieks un sekotājs Čertkovs. Bet pats komūnistu vadonis neizturējās nopietni pret šo dekrētu. Pēc Brujeviča atmiņām Ļeņins teica: „Esmu pārliecināts, ka šim dekrētam nebūs ilgs mūžs.... Paies laiks, cilvēki nomierināsies, nepretošanās principi sāks absūbēt, Pēc tolstojiešu atmiņām ir zināmi daudzi gadījumi, kad par atteikšanos no kaŗa dienesta cilvēkus vienkārši noslepkavoja. 20. gadu vidū šo dekrētu vienkārši aizmirsa, un visa atbrīvošanas procedūra tika nodota tiesai. Iespējas bija stingri samazinātas. Lūgumu vajadzēja iesniegt tiesā pusotra gada pirms dienesta, vajadzēja sagatavoties smagai tiesas prāvai, kuŗas biežākais iznākums bija atteikums. Atbrīvošana no kaŗa dienesta bija aizstāta ar spaidu darbiem, kas pēc iekšlietu tautas komisāriāta pavēles 1929.g. bija pārvērsti par īstu katorgu. 1939.g. 1. septembrī bija pieņemts jauns likums par vispārēju kaŗaklausību. Pēc šī likuma atbrīvošana no kaŗadienesta reliģisku uzskatu dēļ bija atcelta.

Pēdējos gados zināmi vairāki gadījumi, kad iesaucamais atsacījās no kaŗadienesta vai no zvēresta. Aculiecinieki aprakstīja Ņujorkas krievu laikrakstā gadījumu, kad kāds latvietis svinīgajā ceremonijā atteicās nodot zvērestu, jo šīs padomju armijas zaldāti kādreiz izvaroja viņa māti. Bet nu jau ilgus gadus Padomju savienība paliek izņēmums starp austrumu bloka valstīm, kur militārismam dota neapstrīdama priekšrocība. Iesauktajiem nav nekādu tiesību.

Lasītāju vēstules

VAI PĀRCENŠANĀS?

Mūsu tautā tāpat kā daudzās citās tautās ir bijuši un vēl šodien ir cilvēki, kas dažādu iemeslu dēļ sadarbojušies ar tās apspiedējiem.

Kas gan sastādīja aizvedamo sarakstus baigajām 13/14. jūnija dienām? Vai tie nebija arī mūsu pašu „mīļie” latvieši?

Cik zināms, tad viens no tādiem „mīļiem” tautiešiem, aizvedamo sarakstu sastādītājiem, cepuri kuldams dzīvo mūsu pašu Toronto un ļoti aktīvi, sevišķi pēdējā laikā, darbojas dažādos čekas pasākumos.

Daži nepatīkami notikumi š.g. 20. jūlijā Ave Sol koncerta laikā Roy Thomson zālē liek pārdomāt.

Īsi pirms koncerta sākuma ārpus zāles pulcējās demonstranti. Demonstrācijas nebija vērstas pret koristiem, izņemot dažus čekistus dziedātāju saimē, bet gan pret mūsu tautas verdzinātājiem un tiem tautiešiem, kas ar sarkano varu sadarbojas.

Uz viena no demonstrantu plakātiem, kuŗā bija arī mūsu karoga krāsas, bija uzraksts: Dievs, svētī Latviju, — lai atgādinātu koristiem no okupētās Latvijas un vienam otram aizmāršīgam koncerta apmeklētājam, ka šeit ir brīva zeme un brīvi varam dziedāt mūsu tautas lūgšanu un tā nebūtu aizstājama ar Pūt, vējiņi...

Šis plakāta nesējs bija no latviešu sabiedrības aktīvākiem cīnītājiem politiskā laukā cīņā pret Latvijas apspiedējiem — Verners Cinis.

Nevar būt šaubu, ka demonstranti tika novēroti.

Bija tika nedaudzas personas, kas ļoti uztraucās par šo demonstrāciju, ka savas dusmas „izgāza” uz šiem tautiešiem.

Kāda sabiedrībā labi pazīstama „dāma” piegāja pie Vernera un dusmās izdvēsa: „Kā jums nav kauna!” Cerams, ka šī „dāma” kādreiz pratīsies noiet kādā klusākā stūrī nosarkt, ja viņa vēl to spēj.

Koncertam sākoties, arī Verners tajā ieradās. Nedomāju, ka kāds no koŗa čekistiem vai koncertzāles drošības vīriem Verneru pazina. Bet viņiem jau arī Verners nebija jāpazīst, jo to paziņa viens no mūsu pašu „mīļajiem” tautiešiem.

Pēc pirmā starpbrīža pie Vernera piesteidzās visiem labi pazīstamais Dārdedzes funkcionārs — G. Liepiņš drošības policijas pavadībā un pieprasīja, lai Verners parādot, kas viņam zem žaketes. Viens no drošības vīriem droši vien bija ieraudzījis karoga krāsas, jo teica, lai atdodot karogu. Kad Verners pavēlei nepaklausīja, viņu izraidīja no zāles.

Ja nu Verneram būtu bijis tas pats plakāts, kas ārpusē, un viņš to būtu publikai un dziedātājiem atklājis, kāds gan noziegums ar to būtu izdarīts?

Tikai nesen okupētajā Latvijā pie Brīvības pieminekļa nolikti ziedi 13/14. jūnijā aizvesto piemiņai. Šiem ziediem bija pievienotas lentes ar uzrakstiem — Dievs, svētī Latviju. Tur ziedu licēji riskēja ar savu brīvību.

Jājautā, kāpēc gan mums ir uzradusies grupa cilvēku, kas tik ļoti grib izpatikt mūsu tautas apspiedējiem?

O. Ieviņš Hamiltonā.

AIZRAUŠANĀS AR DZIESMĀM

Vai latviešu skaistā dziesma — dziedāšana, kas mūsu tautu iznesusi cauri gadu simteņu verdzībai, kļūs par cilpu mūsu tautai rafinēto komūnisma vadītāju rokās? Vai maksa par dārgajām ieejas kartēm visās vietās nebūs atomieroču un Baltijas jūras cietokšņa būvei un iegādei?

Viss vēlāk kalpos brīvajā pasaulē izklīdušās tautas, brīvības cīnītāju, visas zemes iznīcināšanai, kam mēs paši būsim palīdzējuši. Vai nav šo-

(Turpinājums 19. lp.)

Alberts Eglītis

Tumsas sienās, nesaules spogulī

LATVIJA ŠODIEN, 1986. g. 14. nr. PBLA izdevums ASV, 176. lp. Izdevumā vairāki autori parāda stāvokli par pašiem, dzīvojot starp varmākām Padomju savienības okupētajā tēvzemē.

Kas notiek mājās, kā klājas mūsu tuviniekiem virskungu krievu varas valstī, tas jau sen trimdiniekiem nav vairs noslēpums. Vienīgi derētu, lai turpmāk aktuālā, svarīgākā informācija vēl ātrāk kā līdz šim sasniegtu rietumus, un to tad varētu efektīgāk izmantot režīma negausīgo nolūku atmaskošanai, komūnistu noziegumu atklāšanai, tāpat kā necieņu pret cilvēkiem, kas nav viņiem līdzīgi.

Cik netaisna, nežēlīga, pazemojoša ir okupantu birokratija pret nekrieviem, sevišķi tiem, kas cenšas izceļot, to ar visām mielēm var izjust, lasot I. G. interviju ar Stockholmā dzīvojošo mūsu pēdējo puķu bērnu Alfredu Stinkuru, kad viņš 1986. g. 20. februārī ar 11 ceļasomām caur Tallinu atrodas ceļā uz brīvo pasauli: bet kamēr tiek laukā, tas piedzīvo neaizmirstamus rūgtumus.

Viktora Strunska saruna ar 1985. gadā 17. decembrī Antverpenes ostā izbēgušo Saulkrastos dzimušo matrozi Didzi Rozenbergu neatklāj nekādus sensācionālus jaunumus, tomēr tā ir atkal viena liecība vairāk: cik milzīgi tur jādzīvo cietuma ēnā. Pāvils Brūvers, kas no okupētās Latvijas izkļuva 1976. gada septembrī, un pirms tam piedzīvoja smagu laiku KGB izlolātorā Rīgā, Ļeņina ielā 61, stāsta par ticības apspiešanu, vajāšanām, īpaši baptistu un Vasarsvētku draudzēs.

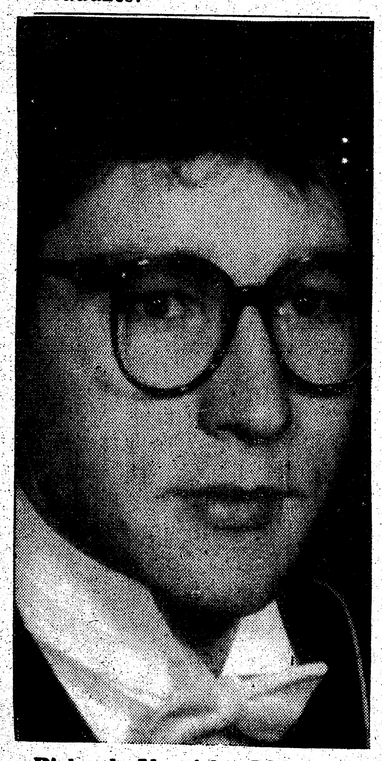

Richards Upenieks, M.D., pēc B.Sc. grada iegūšanas bioķīmijā Otavas universitātē beidzis Toronto universitātes Medicīnas fakultāti ar ārsta grādu. Savu prakses gadu viņš strādā Toronto St. Michaels slimnīcā. Dr. R. Upenieks studējis arī mūziku Toronto Karaliskajā konservatorijā. Viņš ir LKSA Dzintars biedrs.

Taču tas ir stipri maz, un nožēlojami (ne jau autora vainas dēļ), ka varbūt baiļu iespaidā uzdrīkstēšanās trūkuma dēļ nav nevienas pamatīgākas informācijas par valsts protežētajām bezdievības institūciju vajātajām katoļu un luteru draudzēm un viņu baznīcām. Te jāpiezīmē: pārliecības labā pretestība jāiztur līdz galam. Citādi minēto draudžu mācītāji, enerģiski neatklājot turienes ilgstošo, drūmo patiesību, pārvēršas režīma uzticības ieņēmņos un nejūsteno savu brīvprātīgo apņemšanos pret Svēto Garu un kristīgo draudžu pastāvēšanu.

Sekojot tikai Gorbačova glasnoskam un tā sauktās Latvijas PSR konstitūcijas 50. pantam, tēvzemes baznīcu un apsmieto draudžu nākotnei jākļūst dzīvākai, caurredzamākai, jāatdzimst jaunā Lieldienā, vai arī sarkanā imperija grims vēl dziļāk savā tirannijā, kā to tā nupat spilgti pierādīja, neatļaudama pāvestam piedalīties Lietuvas kristiānizēšanas 600 gadu svinībās. Tāpat arī aizliedza Svētajam Tēvam apmeklēt Aglonu, līdz 28. jūnijam slēgdama Lietuvu ārzemju turistiem. Pat ar vilcienu līdz šim datumam ārzemnieks nedrīkstēja pēdējās 4 nedēļās šķērsot okupēto Lietuvu.

Sāp, lasot bezcerīgajā dzīvē dzīvojot traģiski aizgājušās krustpilietes Ārijas Elksnes dzejas piemērus.

Un V. Strunska: Soda nometņu chronikas vienmēr no jauna atdzīvina mūžīgi mūžos baltiešu apcietināšanas, deportācijas, slepkavošanas. Kavējoties atmiņās, pārdomās, kādas izraisa šis faktu protokolējums, jāuzsveŗ: Nav tiesa, ka vienīgie drausmu cietēji pasaulē ir bijuši žīdi. Baltiešu iznīcināšanas mēģinājums no tiem pašiem varmākām (ievērojot viņu skaitu) — nav mazāka traģēdija.

Interesanti izlasīt A. Trapāna rakstu — Černobilas sprādziena sekas. Dzīvojot rietumu gaišajā pusē, kuŗā ne brīvībai, ne dvēselei nekā netrūkst, saturs no 28. lp. līdz 40. lp. pievērš uzmanību, rada dziļu pārdzīvojumu. Vispār, šīs 12 lp. pievērš sev simpatijas, kā arī dod stiprinājumu: Tur, kur latviešiem svētdiena nedrīkst šodien svētdiena būt, ienaidniekiem, Maskavas reprezentētājiem Rīgā tomēr nav galīgi visus izdevies iebāzt savā maisā, kā tas viņam ir laimējies vairumā ar oficiālajiem sovjetu labumos ieaugušajiem okupētās Latvijas dzejniekiem, rakstniekiem un visādiem citiem vēsturisku melu rakstītājiem presē un grāmatās. Starp citu, nīstajiem iebrucējiem dot meslus tiek spiesti arī diriģenti, gleznotāji un vājāka rakstura aktieŗi.

Franks Gordons atklāj, ka viņam Rīgas Balss posmā šad tad izdevies izlasīt laikrakstu *Newsweek;* Un Uldis Ģērmanis, pieminot Lešinski, saka: Imants tiešām bijis dubult aģents, sadarbojies ar kādu KGB pretspēlētāju — rietumnieku izlūkošanā, un domā: Viņa gadījumā zaudētāji beigās esam tikai — mēs. Vai tiešām tas kļūs taisnība, to grūti tūlīt pateikt. Gadījumu vērtējot bez emocijām, jānogaida, ko kādreiz atklās, runās vēsture un archīvi. Bet no 45. lp. līdz 120. lp. visā šai izdevumā sākas trimdiniekiem augstākā, intriģējošākā informācija: pie amerikāņiem pārbēgušā Gorkijas ielas čekista Lešinska, alias R. Ievkalna vai Dr. med. F. Sanabeļevopska stāstījums par saviem brīvprātīgajiem kalpības gadiem tiem, kas mērķtiecīgi nāvē mūsu tautu saknēs. Vispirms izskatās tā, ka izšķirīgo soli viņš spēris nevis aiz pēkšņi pamodušās sirds apziņas, nevis vienīgā atbildībā pret nelaimē iegrūsto tautu, bet arī tāpēc, ka rietumu vilinājumi viņam solīja vairāk nekā maizes tēvu — krievu maisā vairs bija gaisa. Pat tāds režīma funkcionārs kā Imants savā atklāsmē godīgi pasaka: Ļaudis daudz vieglāk ir pavedināt uz neceļiem nekā atgriezt pie jēgas un saprašanas, tāpat kā neiespējami ir satricināt apmāto tautiešu turēšanos pie savas apmātības.

Rodas jautājusm (ko kādreiz varbūt pat vajadzētu pārvērst par studiju priekšmetu), kā mūsu tautai samazināt tās nodevēju masu, maloties te vāciešu, te krievu dzirnavās, kas patiesībā nekad cita nekā nav devis kā tikai važas un kapus. Kad mēs Latvijas dēļ būsim vienoti, būsim tikai paši sev!?

Lešiņska stāstījums nedod miera, kamēr tas izlasīts, kaut arī daudzām lietām, par kuŗām gribētos zināt ko vairāk, stāstītājs pieskaŗas maz vai nepieskaŗas nemaz. Ilzes Kalnāres traģēdija saviļņo, satrauc. Dzejniece 1944. gada 24. decembŗa rītā mūs, laumaniešus, izvadija no Jāņukroga barakām kaujā uz Rumbām un Tēviņu laukiem, bet viņas beigas liek nodrebēt. Viss okupantu izveidotais cilvēku terrorizēšanas zaņķis Rīgā tiek parādīts kā mutuļojošs purva akacis.

Jākaunās no tiem trimdiniekiem, kas dzīdamies un meklēdami dzīves celšanai plūrālismā svētību (bet kas patiesībā nozīmē sadarbošanos ar komūnistiem tā, kā viņi vēlas), alūksnieti Jāni Aneraudu savās vēstulēs sauc — Mīļais Jāni! Kā spļāviens sejā paliek vienmēr to tautiešu izturēšanās, kas 21. jūlijā piedalās Gorkija ielas komitejas rīkotajā Latvijas bojā ejas svinēšanā. Pārdomas rada arī skumjais Gunša Zariņa epizods Anglijā. Apdāvinātais literāts iekritis vizionārā dumībā caur zināmiem draugiem, kas nekad nebija viņa draugi. Viņš tiek aizrauts tik tālu, ka nav vairs ceļa atpakaļ. Gandrīz neticami, ka tik zemu var noslīdēt kā Munters, Rudēvics. Cik apvainojošs var būt savas tautas nīdējs, piemēram, prof. A. Grigulis, bet viņš nav vienīgais draņķis šajā negantajā nelaimes pulkā. KGB Rīgā un visā mūsu zemē kalpo tikai Maskavas imperijai. Latvieši čekistiem ir stingri valdāms, ar tiesībām nerēķinoties, ierobežojams objekts, kuŗiem jāpiemērojas tā, kā to iebrucēji prasa.

Ja nacionālais sabiedrības vairākums pēkšņi nebūtu saslējies, tad — jauniešu seminārs beļģu klosterī Florefā būtu iepinis mūs milzīgā katastrofā. Organizējusies, radikālā kreiso grupa, kas tai laikā komplektējās īpaši no Ķelnes un Minsteres atsevišķiem jauniešiem ar apbrīnojamu enerģiju, runību un bezkaunības mēru, sāka kļūt bīstams process. Florefā paši semināra rīkotāji vispirms degradēja sarkanbaltsarkano karogu, kas ir atstājis ēnu kā traipu. Tāpat tūlīt sākumā katrs varēja skaidri redzēt, ka Rīgas čekistu grupa, tā sauktie lektori, nemaz nebija ieinteresēti brīvībā izkļuvušos pāraudzināt vai tālāk izglītot, bet gan tikai ar naivuļu palīdzību dziļāk iefiltrēties trimdā, un šīs sarkanās pēdas no tās reizes vēl tagad nav galīgi izdzisušas. Sevišķi vientiešu vidū izmantojot segvārdus: kultūra un miers.

Taču samērā vaļsirdīgais un ticamais aculiecinieka Lešinska dokuments — Kalpības gadi, jāpārrunā, kur vien iespējams, jāizlasa katram, kam interesē latviešu liktenis un stāvoklis padomju slazdā.

Igauņu PEN kluba prezidents dzejnieks rakstnieks Arveds Vīrlaids, latviešu delegāte dzejniece un esejiste Dr. Margarita Ausala un igauņu delegāts, labākais drāmas autors rietumos, Ilmars Kilverts.

Ievērojams ir dažu Rīgā iznākušu grāmatu kritisks apskats. Par apstākļiem, norisēm turienes režīma virsotnē sniedz detalizētu un pārliecinošu pārskatu Vilis Hāzners.

Toties, vai Māŗa Raudas darbam Latviešu revolūcionārs Kārlis Jansons, piederas dot 6 lp., ir stipri diskutējams jautājums, kamēr netrūkst daudz svarīgāku tematu, kas prasās pēc informācijas un lietpratīgas analizes krājumā — *Latvija šodien,* Piemēram, tautiešu aizvilināšana, daļeji norīkošana speciālos Sibirijas izbūves darbos, neapskaužamā mūsu jauniešu situācija sarkanarmijā kaut kur imperijas plašumā, dabas piesārņošana, kas pašlaik notiek ar Daugavu no UdSSR robežas līdz tās ietekai jūrā, kā arī teātŗu, koŗu, operas tuvāka apcerēšana, tāpat jārunā par sportu, mūsu sportistiem. Tas viss vajadzīgs, lai paliktu dokumentējums vēsturei, sevišķi konstatējot, ka viss, kas tautai vēl ir dzīvs, ir kvalitāte, un tā bieži pārsteidz Eiropu un pasauli. To visu ar aprēķinu tūlīt savās interesēs izmanto Latvijas okupācijas vara — Padomju savienība. Bet viena latviešu marksista izgaismojums, turklāt kas visu laiku kalpojis, cīnījies par komūnismu, par proletāriāta diktūtūras paradīzi, jāizjūt gandrīz kā ar varu uzspiests temats. Tāpat kā SSS dziesmiņa nav šoreiz ne īstā krājumā, ne īstā vietā publicēta.

Nobeidzot jāuzsveŗ: 1986. gada krājuma 17 autori, apzināmies atbildību, nacionālo sūtību svešumā un turēdamies taisnības robežās, ir devuši dokumentāras vērtības rakstus par tautu tumsas sienās, par cilvēkiem nesaules spogulī *Latvija šodien* ir izdevums, kas nepieciešams vienmēr, kamēr vien mums jādzīvo trimdā un vairumam cietuma važās. Izdevējiem trimdinieku un visas tautas paldies.

Vilis Hāzners

Brīvības pieminekļa „balāde"

Nacionālizācija, pazemošanās, vēstures viltošana vai vienīgi „glastnostj" sekas?

Gorbačova sludinātais „glasnostj", kā jau visiem zināms, Latvijas KP vadībā guvis izcilu atsaucību, radot arī daudzas negaidītas sekas, jo ne vienmēr tautai tas ir licies pieņemams, it sevišķi izraisot arī neskaitāmas kritiskas piezīmes, arī atļaujoties atklāti runāt, pat demonstrēt. Viena, šķiet, visnozīmīgākā demonstrācija, to piesakot pat partijas vadībai, bija pie Brīvības pieminekļa 14. jūnijā, atklāti runājot par necilvēcīgo 1941. gada deportācijās cietušo pieminēšanu. Tas nu bija partijas vadībai kaut kas negaidīts; šī demonstrācija tika visādos veidos kavēta un tomēr notika, tāpat kā bija jau notikusi aprīlī latviešu jauniešu demonstrācija pie Brīvības pieminekļa, prasot Latvijai brīvību.

Šīs galvassāpes Latvijas KP vadībai nu bija jānovērš, un tā, pavisam negaidot, nāca mūsu tautas izcilākā brīvības simbola nacionālizācija, tāpat kā jau pašas okupācijas sākuma gados tas tika izdarīts ar Brāļu kapiem.

Lietā tika likta līdz šim vēl nedzirdēta vēstures viltošana. Jau šī gada 12. jūnijā partijas oficiozos Cīņā un Sovetskaja Latvija parādījās raksti ar nedzirdētiem izskaidrojumiem par Brīvības pieminekļa rašanos. Cīņā parādījās Rīgas pilsētas architekta Gunāra Asara negaidīts pieminekļa rašanās „vēsturiskais" izskaidrojums. Tas skanēja šādi:

— Pēc Ļeņina ierosmes 1918. g. 12. aprīlī pieņemtais dekrēts par monumentālo propagandu kļuva par aicinājumu 1919. gadā nodibinātās Padomju Latvijas māksliniekiem izstrādāt kritušajiem komūnāriem veltītu pieminekļu projektus... Monumentālās propagandas plāna reālizēšanā kā viens no pirmajiem rosīgi iesaistījās tolaik Petrogradā dzīvojošais jaunais latviešu tēlnieks Kārlis Zāle... Viņš izstrādāja arī daudzfigūru alegorisku kompozīciju ar komūnāra tēlu centrā, ko bija paredzēts uzstādīt Rīgā. ...Taču drīz vien kontrrevolūcionārie spēki pārtrauca sociālisma celtniecību Latvijā."

Un „Cīņa" turpina: „...1931. gadā tika atzīts tēlnieka K. Zāles izstrādātais mets... Pieminekļa kompozicijas rūpīga analize apliecina autora uzticību latviešu tautas gadsimtiem ilgajām alkām pēc brīvības. Un nav nejaušība, ka uz rietumiem pavērsti Dzimtenes zobens un vairogs, bet uz austrumiem raugās verdzības važas raujošie spēkavīri un Dziesmu svētku gājienā ejošā tauta. ...Tāds pieminekļa risinājums rāda, ka Ļeņina monumentālās programmas plāna idejām uzticīgais skulptors sekmīgi turpināja revolūcijas gados iesākto radošo ceļu..."

Mums nav tuvāk jāpakavējas pie Brīvības pieminekļa simboliskiem veidojumiem (Lāčplēša, ķežu rāvējiem, jauniešiem, kas zvēr uzticību Latvijai, dziesmu svētku grupas un c.), par to ir rakstīts desmitiem grāmatās un citās publikācijās.

Mēs katrs zinām, arī tauta Latvijā, ka pieminekļis, tāpat kā Brāļu kapi, ir bijuši vienmēr Latvijas neatkarības simbols. Brāļu kapus jau okupanti apgānīja. Nu kārta pienākusi arī Brīvības pieminekļim...

Šī „jaunā vēsture" gan izskaidro, kāpēc čeka un milicija netraucēja latviešu nacionālos demonstrantus šī gada 14. jūnijā, kaut sekas tos skāra vēlākās dienās un nav beigušās vēl šodien.

Tomēr komūnistiskās partijas vadība Rīgā bija arvien nobažījusies, kas varētu sekot nākotnē. Tuvu bija arī 21. jūlija diena, kad ik gadus kopš 1941. gada „toreiz atbrīvotā tauta no buržuāziskās verdzības sloga" atzīmē Latvijas iekļaušanos Padomju savienībā; šādu lēmumu tajā dienā pieņēma ar varu un viltu tajā laikā ievēlētā saeima, neievērojot ne likumību, ne tautas gribu.

Un lai arī šajā tautas sēru dienā tā neiedomātos demonstrēt pie Brīvības pieminekļa, Cīņā 19. jūlija numurā, aptverot veselu lappusi, parādījās Latvijas KP CK sekretāra A. Gorbunova raksts ar virsrakstu Revolūcijas turpinājums. Gorbunovs ir LKP CK biroja loceklis, kuŗa pienākumos ietelp partijas ideoloģiskā vadība, informācijas un propagandas darbs, aģitācija un pārējie līdzīgie uzdevumi, ar vārdu sakot, ir Latvijas KP „propagandas ministrs" un tam līdzīga loma kā kādreiz nacisma Vācijā Gēbelam.

Gaŗo rakstu Gorbunovs uzrakstījis tiešām lieliski, un ir jāšaubās, vai Gēbelss to būtu savā laikā labāk veicis.

Saprotams, raksts ir īpaši veltīts 21. jūlija godināšanai, Latvijas neatkarības „briesmu laikam", buržuazisko nacionālistu zvērībām, Latviešu leģiona vīriem, arī Radio Brīvā Eiropa un Brīvība raidījumiem un daudz, daudz citām lietām. Izlamāts Ulmanis, daudzi citi „valsts nodevēji" un izslavēta tagadējā komūnistiskā „brīvība", sasniegumi, Ļeņina gudrība, Gorbačova pārkārtošanās svētība, lielās krievu tautas draudzība un daudz kas cits.

Mūs šoreiz tomēr vairāk var interesēt, ko Gorbunovs saka par mūsu nacionāli svētākajām vietām — Brāļu kapiem un Brīvības pieminekli. Tāpēc citēsim šīs vietas no viņa gaŗā raksta. Tās skan:

„Par pagātnes mantojuma simboliku un ar to saistītām tradicijām pēdējā laikā ir daudz runāts. Visplrms pieminami Brāļu kapi Rīgā, Valmierā, Cēsīs, Liepājā un citur, kur tēlnieki un arhitekti centušies ne tikai alegoriskos tēlos iemūžināt kritušo varonību, bet veidojuši piemiņas vietas kā harmoniskus kompleksus sabiedriski politiskiem pasākumiem. Tāds pat nozīmīgums ir pieminekļiem V. I. Ļeņinam visās Latvijas pilsētās, piemineklim Pēterim Stučkam Pionieru laukumā. Daugavmalas panorāmai ar pieminekļiem latviešu sarkanajiem strēlniekiem, 1905. gada cīnītājiem, ar baznīcu tornu smailēm, viduslaiku pili un vecpilsētas šauralām ieliņām, Rīgas dārziem un klusajām jugendstila ielām. Sodienas Audriņi netālu no Rēzeknes, Draudzības kurgāns trīju republiku robežu sateka, Salaspils. Varētu nosaukt vēl vairākus desmitus vietu, kas dārgas katra republikas iedzīvotāja sirdij.

Taču būsim godīgi un atzīsim, ka ne visi masu pasākumi piemiņas vietās ir emocionāli ietilpīgi, ne visas tradīciju pilnveidošanas iespējas izsmeltas. Šogad ar strēlnieku piemiņas brīdi Rīgas Brāļu kapos mēs pierādījām, cik plašas iespējas ir šim memoriālajam komplekšam un kādu emocionālu pārdzīvojumu tie var sasniegt, ar televīzijas palīdzību parādot visai republikai. Radošāk izmantojams Latviešu sarkano strēlnieku laukums un Republikas atbrīvotāju pieminekļa laukums.

Rīgas centrā pašu rīdziniekū un iebraucēju uzmanību piesaista Kārļa Zāles un arhitekta Ernesta Štālberga trīsdesmitajos gados veidotais Brīvības piemineklis. Rīgas rota un lepnums.

Tā ir rūgta vēstures ironija, ka tieši Brīvības pieminekli atklāja tie, kas 1934. gada 15. maija tumšajā naktī ar aizsargu šauteņu stobriem likvidēja parlamentāro iekārtu Latvijā, tātad — to nosacīto brīvību un demokrātiju, kas varēja pastāvēt buržuāziskas valsts ietvaros. Lieki piebilst, ka šāda veida apvērsumus noraida ne tikai komunisti, bet arī citas politiskās partijas Eiropā un citur pasaulē. Ulmaņa apvērsums šodien ir nepopulārs pat daudzmaz politiski izglītotos cilvēkos emigrācijā. Tātad — ne Ulmanis un viņa politpārvaldes aparāts, bet tauta, latviešu tauta, ir īsti sava Brīvības pieminekļa mantinieki. To atklāja tie, kas torelz, 1935. gadā, bija pie varas un gribēja šajā pieminekli iemūžināt savas šaurās politiskās alkas, lai vara tiem vienmēr piederētu, lai bagātajam vienmēr būtu brīvība būt bagātam, izglītotam, veselam un laimīgam, bet pazemotajam arī sava brīvība: dzīvot, kā var. Taču patiess mākslas darbs, kāds ir šis K. Zāles veidotais ansamblis, nav un nevar būt šauru politisku ideju iemiesojums. Būdams īsts savas tautas patriots, talantīgais tēlnieks piemineklī atainojis vienkāršās darba tautas varonību un cildenumu, kas izpaužas alegoriskos skulpturālajos veidojumos. Tie saistīti ar latviešu tautas gadsimta folkloru un konkrētiem vēstures notikumiem: tās cīņā par sociālo un nacionālo pašnoteikšanos. Padomju Latvijā šīs idejas guvušas konkrēta piepildījuma pamatus, kas arī nosaka Brīvības piemineklim palīekošu vietu republikas politiskajā un kultūras dzīvē. Tas nesen restaurēts, ar savu monumentalitāti un harmonisko izvietojumu Ļeņina ielas un Raiņa bulvāra krustojumā kļūst par centru masveidīgiem tautas svētkiem un svinīgiem sarīkojumiem. Šis pieminekļis paaudžu paaudzēm atgādinās par grūto un varonīgo ceļu, kādu nostalgājusi un iet uz nākotni mūsu tauta. Lai tas sveic katru atnācēju, kam labs prāts un drauga jūtas! Un lai nekad nenovīst ziedi, kurus pie tā noliek vecie cīnītāji un jaunie pionieri, noliek visi, kam dārga Tēvzeme un Brīvība, Tautu Draudzība un Dzimtene."

Brīvības pieminekļis ir uzcelts par tautas sviedriem, un tauta pie tā manifestē. Tēlnieks Kārlis Zāle, būdams viens no Ļeņina monumentālās tēlniecības plāna līdzautoriem, pieminekļī iemiesojis to Revolūcijas turpinājumu, kas garīgi atbilst mūsdienu Latvijas sociālistiskajai gaitai. Atcerēsimies vēsturisku brīdi: 1944. gada 15. oktobrī latviešu gvardi, kas bija lējuši savas asinis cīņā pret to pašu ienaidnieku, pret ko visi citu padomju tautu karavīri, ienākot atbrīvotajā Rīgā, noliek ziedus pie tautas brīvības monumenta. Un šie ziedi tur simboliski nenovītīs nekad. Nenovītīs tāpēc, ka reāli pierāda, kas garantē Latvijas un latviešu nācijas neatkarību no vēsturiska pazemojuma un iznīcināšanas — reiz par Ostlandi pārdēvētā Vācijas province vai 47 gados reāli celtā un savā pašapziņā stiprā Latvijas Padomju Sociālistiskā Republika.

Liekas, ka raksta autors, kā tas komūnistiskā sabiedrībā bieži gadās, ir samelojies, ka 1944. gada 15. oktobrī latviešu sarkanie gvardi būtu nolikuši ziedus pie Brīvības pieminekļa. Par to vismaz līdz šī gada 19. jūlijam nekas nebija dzirdēts.

Bet lai nu kā: ar šo ideoloģiskās un propagandas šefa atļauju tagad varēšot visi nolikt ziedus pie Brīvības pieminekļa. Taču katrā laikā. Vienīgi mēs nezinām, vai ierobežojumi nebūs tādi paši, kā tas līdz šim ir Brāļu kapos, pie Čakstes, Meierovica un citiem pieminekļiem... Bet iespēja nu pastāv tūristiem šo atļauju izmantot. Vienīgi paliek jautājums, cik tiem būs dūšas? —

Komūnistiskās partijas vadītājiem nacionālizējot mūsu tautas brīvības simbolu, pašiem šādai izdarībai dūšas nevajaga, un, kā „Padomju Jaunatne" 22. jūlija numurā ziņo, tad šogad partijas vadība esot ziedus nolikusi pie pieminekļa „Padomju" Latvijas un Rīgas atbrīvotājiem (Uzvaras laukumā), pie Latviešu sarkano strēlnieku monumenta (Daugavmalā), pie Brīvības pieminekļa, pie 1905. gada revolūcijas cīnītāju pieminekļa un citās vietās, kas saistītas ar Oktobŗa vēsturi Latvijā. Mums gan jājautā, kāds sakars tad ir Brīvības pieminekļim (arī „citām" vietām) ar Oktobŗa vēsturi?

Bet vēsture ir viltota, mūsu svētākās vietas pazemotas un Gorbačova „glastnostj", kuŗu tik karsti atbalsta Latvijas KP, visu to atļauj.

Mēs varam vienīgi priecāties, ka Brīvības pieminekļa nākotne ir droša un ka mūsu karavīru goda sardzei būs vietas, kur nostāties Latvijas brīvības atgūšanas stundā.

Dace Pavlovska liecināja

Kalifornijas valsts Izglītības padomes Noteikumu un plānošanas komiteja norādījusi Izglītības padomei, ka Kalifornijas skolu programmā studijās par holokaustu un genocidu iekļaujama arī Latvijas un pārējo Baltijas valstu-Igaunijas un Lietuvas vēsture. Komiteja pašreiz izstrādā vadlīnijas Izglītības padomes ieteiktās programmas pieņemšanai.

Pagājušā rudenī padome publicēja vadlīniju pirmos uzmetumus. Amerikas baltiešu vadītāji cēla iebildumus par baltiešu holokausta neiekļaušanu mācību programmā. Amerikas latviešu apvienība un citas baltiešu grupas stingri ieteica izlabot nevērību pret baltiešiem. No Amerikas latviešu apvienības Valdis V. Pavlovskis un Igaunijas goda konsuls Lonandželosā Džeks Treimans iesniedza pārskatus un ieteikumus.

Juriste Dace S. Pavlovska, pārstāvot Amerikas Latviešu apvienību un Amerikas Baltiešu brīvības līgu, liecināja komitejai par nepārtrauktu padomju necilvēcību Igaunijā, Latvijā un Lietuvā, valstīs, ko okupējusi Padomju savienība kopš 1940. gada. Dace Pavlovska minēja piemērus par masveida cilvēku iznīcināšanu un deportācijām, uzsverot, ka, sākot ar padomju okupāciju 1940. gadā, vairāk nekā 830,000 igauņu, latviešu un lietuviešu arestēti, deportēti vai nogalināti. Latvijā vien ap 290,000 cilvēku vai 17 proc. no iedzīvotāju skaita iznīcināti vai deportēti.

Dace Pavlovska arī pieminēja Padomju savienības pastiprināto pārkrievināšanas programmu, lai iznīcinātu baltiešu kultūru un valodu. Viņa iesniedza komitejai kā bibliografiju ar grāmatu sarakstu, tā arī ieteiktās grāmatas lasīšanai mācību iestāžu audzēkņiem.

Laikraksta LATVIJA AMERIKĀ atsevišķus numurus var pirkt Toronto latviešu veikalos un DV grāmatnīcas nodaļās Latviešu Namā un Centrā, kā arī spiestuvē.

Korporācijai Gersicania 40 gadu

Korporācijas Gersicania jubilejas balle Toronto. Foto Džims Ligurs

Korporācija Gersicania atzīmēja 40 gadu dibināšanas atceri Toronto 4. un 5. jūlijā.

Vēsturiskā skatījumā korporācija Gersicania radās pēc Otrā pasaules kara. Karam beidzoties 1945.g. 8. maijā, līdz ar pēdējiem šāvieniem Kurzemes cietoksnī sabruka arī latviešu tautas cerības drīzumā atgūt zaudēto brīvību. Veltīgs bija mūsu karavīru nestais asins upuris dzimtenes labā. Neuzvarētiem bija jānoliek ieroči un jāatstāj dzimtene likteņa varā. Līdz ar to lielākā latviešu tautas daļa tika ieslēgta dzimtenē aiz dzelzs aizkara. Tikai nelielā daļa no tautas bija paspējusi izglābties brīvībā.

Nostabilizējoties okupācijas varām Vācijā, pamazām sāka kārtoties arī dažādo tautību bēgļu un pārvietoto personu likteņi. Daudzi priecīgi atgriezās savās atbrīvotajās zemēs, bet tos, kam šo iespēju nebija, ievietoja bēgļu vai tā saucamās D.P. nometnēs. Bezdarbība un saspiestība grāva garīgos spēkus un morāles pamatus. Sevišķi smagi tas skāra jaunāko paaudzi, kuras lielā daļa bija atrauta no ģimenēm un aizsaukti no skolas sola. Lielu aktīvitāti un rosību attīstīja dažādos sabiedriskos un kultūras pasākumos. Tomēr viss tas nespēja aizpildīt bijušo studentu un ģimnaziju beigušo laiku un prasības, it sevišķi viņu slāpes pēc izglītības. Šīs jaunatnes grupas mērķis bija atkal atsākt studijas.

Meklējot atrisinājumu šai problēmai, grupai Baltijas tautu zinātnieku radās doma dibināt kopējus augstākos mācību kursus visām trim Baltijas tautām. 1946.g. 14. martā Hamburgā uzsāka darbību Baltijas universitāte. Darbību sāka astoņas fakultātes ar studentu skaitu tuvu tūkstotim. Gandrīz divas trešdaļas bija latviešu — gan bijušie Latvijas universitātes studenti, gan arī tikko nometņu ģimnazijas beigušie absolventi. Lielākā daļa bija bijušie cīnītāji.

Pirms Baltijas universitātes pārcelšanās uz Pinebergu bija radusies tikai viena studentu organizācija — Pax Romana, kas apvienoja latviešu katoliticīgos studentus. Pēc pārcelšanās arī pārējos studentos bija nobriedusi pārliecība par studentu organizāciju nepieciešamību. Sākās meklējumi pēc piemērotas organizāciju formas. Studentu interese nosvērās uz paraugiem, ko deva mūsu dzimtenes Alma Mater. Studenti meklēja padomus pie mācībspēkiem — korporāciju saimes locekļiem, lai radītu organizācijas, kas darbotos pēc Latvijas universitātes korporāciju principiem. Studenti ar aizrautību kērās pie darba, un īsā laikā 1947. gada pirmajā pusē nodibinājās trīs studentu un divas studenšu korporācijas: 18. februārī — Fraternitas Imantica (Selonijas komāna garante); 11. martā — Spīdola (Dzintras komāna garante); 14. martā — Gersicania (Selonijas komāna garante; 21. aprīlī — Zinta (Daugavietes komāna garante; 7. maijā — Fraternitas Cursica (Lettonias komāna garante).

Vārds Gersicania atvasināts no Jersikas karalvalsts vai, kā tā vēl pieminēta — regnum de Gercike. Sākot ar 1203. gadu Indriķa chronikā un citos materiālos pieminēta latviešu Jersikas karalvalsts Daugavas labajā pusē, kuras robežas sniegušās no Cēsīm līdz Daugavpilij. Jersikas karalvalsts nosaukta galvaspilsētas Jersikas vārdā, kuras nosaukums ir ziemeļniecisks.

Korporācija Gersicania savas darbības pamatā lika devīzes: „Amicus amico, omnia patriae" (Draugs draugam — visu tēvijai) un „Ver sirdi draugam, klusē svešiniekam, kalpo zinātnei, lēj asinis tēvzemei". Tās simbolizētas krāsās: balts — zinātnei un vīra godam, violets — degsmei par dzimteni, zaļš — draudzībai un buršu garam.

40 gadu svinības ievadīja ar pateicības dievkalpojumu Sv. Jāņa baznīcā. Gersicanias mācītāja Imanta Kalniņa svētruna un Sv. Jāņa draudzes mācītāja Friča Kristberga lūgšanas un svētīšanas vārdi lika gersikāņiem pārdomāt pagātnes veikumus un klusībā solīties sekot devīzēm. Dievkalpojumu ar solo dziesmām kuplināja pašu filistrs baritons Paulis Šķetris, kamēr ērģeļu mūziku atskaņoja Anita Rundāne.

Pēc dievkalpojuma gersikāņi kopā ar viesiem pulcējās uz svētku aktu baznīcas zālē. Svētku runu teica seniors Viesturs Šķidra, kavēdamies atmiņās par korp. Gersicania dibināšanu un veidošanos. Savu runu viņš nobeidza ar aicinājumu: „Būsim stipri un vienoti, lai varam pildīt tos uzdevumus, ko no mums prasa piederība latviešu tautai. Mūsu svarīgākais pašreizējais uzdevums ir, lai mēs un tie, kuri nāks pēc mums, būtu latvieši, runātu latviešu valodu un ticētu latviešu tautas un tēvzemes nākotnei."

Korporācijas Gersicania prezidijs. No kr.: viceseniors Paulis Šķetris, seniors Viesturs Šķidra, sekretārs Ojārs Stirājs. Foto Gunārs Balgalvis

Akadēmisko runu par tematu Modernā ģeometrija teica viens no jaunās paaudzes gersikāņiem — prof. Dr. Andrejs Treibergs, Utah universitātes matēmatikas fakultātes mācībspēks.

Gersicanias konventu viņu lielajā svētku dienā sveica pārējās korporācijas. Bija daudz skaistu vēlējumu un krāšņu ziedu, kā arī aplokšņu un dāvanu. Apsveikumus ievadīja L!K!A! pārstāvis Jānis Mežaks (Beveronija). No studenšu korporācijām sveica Inta Malēja (Daugaviete), Maija Pētersone (Gundega), Agnese Gailīte (Dzintra), Dagnija Tauriņa (Imeria), Daina Reinberga (Gaujmaliete), Anda Kukse-Kalviņa (Spīdola) un Brigita Veide (Zinta). No studentu korporācijām sveica — Juris Laufers (Selonija), Viesturs Zariņš (Talavija), Fricis Kristbergs (Ventonia), J. Mežaks (Beveronija), Eduards Pētersons (Fr. Academica), Raimonds Šilders (Frat. Lataviensis), Edmunds Pulciņš (Vendia), Vilis Liepiņš (Salgalia), Jāzeps Grodnis (Lacuania), Arvīds Bernšteins (Fr. Imantica), Imants Lapiņš (Fr. Cursica). Modris Lorbergs (Fr. Cursica) sveicināja no Toronto Korporāciju kopas.

Bija arī rakstveida sveicieni: S!P!K!, korp. Selga, Varavīksne, sororitas Tatiana, Fr. Arctica, Lettgallia, Tervetia, Phīlyronia, Fr. Metropolitana, Fr. Livonica, Ruthenia, Fr. Vanenica, kā arī Latvijas sūtniecības vadītājs Vašingtonā Dr. A. Dinbergs, Gersicanias kopas Vācijā un Zviedrijā un atsevišķi gersikāņi dažādās zemēs.

Svinības beidzās ar draudzīgām pārrunām pie tases kafijas un cepumiem.

Svētku aktā seniors ziņoja par Gersicanias ziedojumiem dažādiem latviešu pasākumiem, kas līdz svētku beigām sasniedza 20.000 dolaru.

Svinību turpinājumā gersikāņi un viņu viesi pulcējās uz balli Centra lielajā zālē.

Otra svētku diena bija veltīta dibināšanas komēršam, arī Toronto Centrā.

Visu laiku Centra priekšā plīvoja Gersicania lielu izmēru karogs. Jācer, ka reiz nākotnē Gersicanias saimes locekļi varēs to ienest brīvās Latvijas universitātes aulā.

V. Š.

KALAMAZŪ

● Latviešu tautas sēru dienas atceres sarīkojums notika 13. jūnijā Kalamazū latviešu biedrības izkārtojumā biedrības telpās, kas bija piemēroti dekorētas ar sēru lentēm un dzeloņstiepļu atveidojumu pie Latvijas karoga. Telpas bija dekorējis un sarīkojumu vadīja biedrības priekšn. mākslinieks Harijs Celms. Sēru runu teica ASV vanadžu priekšniece Sarma Priedulāja, dziedāja Čikagas vanadžu dubultkvartets Lorijas Vudas vadībā. Apskatei bija pieejamas Skaidrītes Kocēnas gleznas.

14. jūnijā jau pl. 7 no rīta latvieši pulcējās aizvesto piemiņas demonstrācijai pie pilsētas valdes nama. Demonstrāciju vadīja Kalamazū DV apv. priekšn. V.Jirgens. Viņš nolasīja Kalamazū pilsētas galvas Ed. Anena proklamāciju, ka 14. jūnijs arī šogad izsludināts par Baltiešu brīvības dienu Kalamazū. Demonstrācijā piedalījās abu draudžu mācītāji. Lūgšanu teica māc. L. Vīksne, svētīšanas vārdus — prāv. J. Turks.

Sēru dienas dievkalpojums abām draudzēm kopīgi notika 14. jūnijā Kalamazū latv. ev. lut. draudzes baznīcā prāv. J. Turka un māc. L. Vīksnes vadībā. Dziedāja jaunais bass Ēriks Mežsēts Jūlijas Leionas klavieru pavadījumā.

N.Š. Zemgals

Novakares saulē

Stāsts

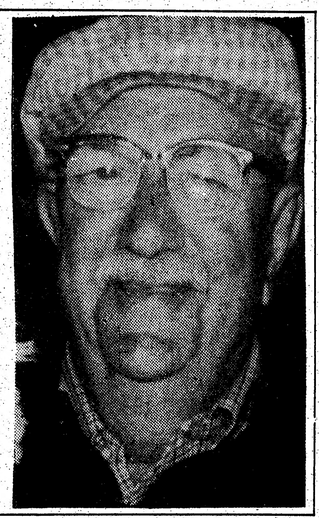

(Nobeigums)

Tā sākās pārvietoto personu nometņu laiki. Tie gadi daudziem bija raženi — darbības pilns laiks, bet daudzi dzīvoja bezcerības pilnu tukšu dzīvi. Tāds bija arī Andrejs Celms. Lienīte tajā pašā laikā uzsāka jaunu dzīvi — Mārtiņš palika Kurzemes cīņu laukos. Vai Andrejs varēja ko Lienītei pārmest? Viņai vajadzēja dzīvot pašai savu dzīvi. Cerība satikt Mārtiņu bija kā tāls izsapņots sapnis.

Izceļošanas laikam sākoties, Andrejs kopā ar citiem vieniniekiem pieteicās darbam kokvilnas novākšanas darbos Misisipī pavalstī. Tajā pašā laikā Lienīte ar vīru un vecākiem izceļoja uz Kanadu.

Tā tūkstošiem bijušo DP izceļoja uz tālām aizjūras zemēm. Uz kuģa, braucienā uz Ameriku, vecais strēlnieks Andrejs Celms nosvētīja savu 55. dzimšanas dienu. Jauni gadi, jaunas mājas — tālu palika mazā mājiņa Ceraukstes ceļa malā.

53. gadā — pēc Staļina nāves — Andrejs uzdrošinājās rakstīt mātei vēstuli. Pēc garāka laika viņš ar lielu prieku saņēma mātes un Mārtiņa vēstules. Tajā gadā māte bija nosvētījusi savus 79. dzimšanas gadus. Mārtiņš bija pārnācis mājā tikai 52. gadā no tālām gūsta gaitām Krievijā. Andrejam kādreiz likās, vai nebūtu prātīgāk braukt mājās, bet tad kāda iekšēja balss teica, ka viņš, dzīvojot šeit, būs vairāk derīgs saviem mīļajiem nekā nezināmās gaitās, atgriežoties svešas varas kalpībā. Jau pēc nepilna gada nokalpošanas kokvilnas laukos Andrejs kopā ar sava pagasta cilvēku pārnāca dzīvot uz Grand Rapidu pilsētu Mičigenas pavalstī. Kokvilnas laukos bija smags neparasts darbs un bada maize.

Neilgi pēc Otrā pasaules kara beigām Džēma Nelsona ģimene emigrēja uz tālo Kanadu. Kāds Nelsona ģimenes piederīgais bija novēlējis Džēmam mantojumu — skaistu lauku māju ar plašiem laukiem, kas pieslēdzās lielajam Pauduša ezeram. Advokāts, kas kārtoja mantojuma lietas, rakstīja Džēmam, ka zemi, kas piekļāvās klāt ezeram, varēja pārvērst par ienesīgiem būvgabaliem. Tas nebija vienīgais iemesls, kāpēc Džēms un Katrīna nolēma atstāt Angliju. Anna, viņu meita, bija apprecējusi Kanadas armijas virsnieku un tajā pašā laikā pārvācās uz Toronto. Ludmila bija apprecējusies īsi pirms Otra pasaules kara ar kādu krieva emigranta dēlu, kuram Londonas nomalē piederēja labi nostādīta viesnīca.

Ludmila bija savu dzīvi labi iekārtojusi un nedomāja atstāt Londonu, ko viņa bija iemīlējusi jau no bērnu dienām. Žēl bija šķirties no mātes un labā audžu tēva. Visvairāk viņa to izjuta, kad bija jāšķiras un jāsaka ardievas māsai Annai.

Pēc Staļina nāves lēnām un uzmanīgi pavērās sprauga dzelzs aizkaram. Pamazām pavērās iespēja sūtīt dāvanu saiņus uz Krieviju un Baltijas valstīm. Pirmo dāvanu saini mātei un dēlam Andrejs izplānoja ar lielu rūpību un siltu mīlestību. Vēstules, pilnas ar mīlestību, lidoja starp tāliem šķirtiem mīļiem cilvēkiem. Mārtiņš bija izgājis cauri smagam gūsta laikam Urālu kalna pakājē. Sargādams dēla sirdi no sāpēm, Andrejs nerakstīja par Lienītes otrām laulībām, bet sev par pārsteigumu saņēma no Mārtiņa vēstuli, ka viņš ir nolūkojis jaunu dzīvesbiedri — Lietuvas meiteni.

Andrejs kopā ar sava pagasta cilvēku bija iegādājušies mazu mājiņu pilsētas nomalē, Abi, būdami vieninieki, nolēma, ka mājiņa būs tā vieta, kur viņi pavadīs dzīves novakari. Pie advokāta bija nolīgti līgumi. Ja kāds no viņiem mirst, tad otrs saņem īpašumu par mantojumu no aizgājēja. Dažus gadus vēlāk Andreja spēcīgais draugs un mājas līdzīpašnieks mira ar sirdstrieku. Sirds sāpēja Andrejam par drauga aiziešanu, māja palika tā kā tukša un klusa. Pietrūka drauga priecīgās valodas, pietrūka Kristapa skanīgo smieklu.

61. gada pavasarī par pārsteigumu viņš saņēma no Lienītes ielūgumu nākošā vasarā pavadīt atvaļinājumu viņas vasarnīcā pie skaistā Pauduša ezera. Tajā pašā laikā arī viņas vecāki būšot tur pavadīt savu atvaļinājumu. Lienīte, kārdinādama Andreju, piesolīja viņam bagātus zivju lomus un mierīgu atpūtu ezera krastā. Arī abi Purēni pievienojās meitas lūgumam. Andrejs nekavējās ar atbildi. Sanāca gara vēstule. Bija jārakstā par māti, kā arī par Mārtiņu. Tā Andrejam likās labāk nekā aci pret aci iztirzāt Mārtiņa dzīvi.

Andrejam atvaļinājums sākās jūlija pirmajā nedēļā. Viņš tagad jokoja pats sevi — Amerikas latvietis brauks atvaļinājumu pavadīt ārzemēs! Tā bija pirmā reize, kad viņš izmantoja atvaļinājumu. Visus šos gadus Andrejs atvaļinājuma laikā bija strādājis, lai piepelnītu klāt zaļās dolaru zīmes. Šajā pašā ražīgajā gadā Andrejs Celms, kā viņš pats mēdza jokoties — ielēca 65 gadu gājumā, lai gan viņš vecumu vēl neizjuta.

Labu laiku pirms brauciena viņš rūpīgi pārbaudīja savu braucamo. Mašīnai pirmo reizi būtu bez ķibelēm jānoskrien 650 jūdzes vienā virzienā un tikpat raiti jāpārved mājā. Ar lielu rūpību sakārtojis makšķerēšanas piederumus, viņš ar pacietību pēc kartēm nosprauda ceļoja maršrutu. Tā Andrejs bija gatavs savam pirmajam ceļojumam uz Kanadu. Bažas viņam radīja lielā pilsēta Toronto, lai bez maldīšanās izbrauktu tai cauri. Visa vasara Andrejam likās tāda kā pagarāka. Priecīgi viņš vēl nosvinēja Līgo vakaru un Jāņa dienu Latviešu biedrības izkārtotā sarīkojumā kāda latvieša saimniecībā.

Naktī pirms ceļojuma sākšanās Andrejs nevarēja sagaidīt pazudušo miegu. Prātā nāca Līgo vakars viņa mīļajā Bauskā. Uz vecās pils mūriem dega Jāņu mucas. Apakšā abas upes burbuļodamas dzina viļņus uz Lielupi. Kā priecīgu melodiju skandināja krāces zem pils. Mēmeles upe dzina straumi gaŗām Ķirbaka salai, Bauskas pirmvietai.

Tikai uz rīta pusi, kad pirmie gaismas stari izlauzās cauri nakts tumsai, vecais strēlnieks Celms sagaidīja sapņu meiteni. Saulīte vēl nedaudz bija patecējusi zilajā debesu velvē, kad Andrejs atstāja savu māju. Viņa mēchaniskais kumeļš naski skrēja uz tālo Kanadu, uz tālo Pauduša ezeru. Saule bija labā gabalā, kad Andrejs pārbrauca zilo ūdens tiltu.

Cik tālu acis saredzēja, kreisā pusē izpletās lielais ezers. Labajā pusē Kanadas pilsēta Sarnija. Viņš bija sasniedzis ārzemes. Kanadas muitas ierēdnis laipni pavaicāja, kur viņš brauks un vai viņš ved līdz kaut ko muitojamu. Andrejs tā kautrīgi atbildēja uz ierēdņa jautājumiem un gaidīja, kad ierēdnis pārbaudīs mašīnu. Muitnieks tikai ar smaidu novēlēja laimīgu ceļu un pamāja ar roku, ka Andrejs var turpināt ceļu. Pēcpusdienā viņš ar bažām sasniedza Toronto, taču bez kādām kļūmēm izskrēja tai cauri. Tālākais ceļš veda uz Pīterboro un tad uz lielo Pauduša ezeru.

Skaistā pievakarē, drusku maldīdamies, Andrejs sasniedza savu gala mērķi — Lienītes vasarnīcu. Aina un Vilis Purēni, Lienītes vecāki, ar atplestām rokām un smaidiem sejās sagaidīja ceļotāju. Pirmais solis pēc sasveicināšanās un mazas atpūtas bija aicinājums iekrist ezerā, noskalot ceļā radušos nogurumu. Ezerā, kā sveicinādamas ceļotāju, divas lūnas priecīgi smējās. Cik skaista bija Dieva pasaule! Baltbikšainie bērzi visapkārt vasarnīcai uzpūta patīkamu vēsmu. Lēpju malā mailīte uzsita vilnīti, lecot pakaļ kukaiņu bariņam. Tīrs un vēss bija lielais ūdens plašums, bija vērts braukt gaŗās jūdzes, lai dabas jaukumā atpūstos pēc gaŗā nostrādātā laika. Vilis bija nopietns makšķernieks. Viņš zināja vietas un laikus, kur un kad varēja saķert bagātus lomus.

Pirmajā dienā bija prieks pārvest mājā zivju bagātību. Vislabāk garšoja svaigi nožāvētās pikreles. Vilis žāvētavu bija ierīkojis jau agrā pavasarī. Vislabākā pikreļu vieta bija pie lielas salas, pretī vientuļai priedei, bet tas bija tāls brauciens no viņu apmešanās vietas. Vilis šajā pavasarī bija atradis citu labu vietu — pie mazās saliņas ezerā viņu galā. Tikai nelaime, ka apkārt salai no ūdens parādījās lieli akmeņi. Bīstami bija braukt salas tuvumā tumšā vai lielā miglā. It īpaši bīstami bija braukt salas tuvumā ar motorlaivu.

Andrejs ar baudu izmantoja dabas dāvāto skaistumu un Purēnu ģimenes viesmīlību.

Iepriekšējā rītā pirms Andreja braukšanas mājā abi vīri nolēma braukt makšķerēt un saķerto lomu nožāvēt, lai Andrejs varētu paņemt līdz uz mājām.

Nākošais rīts atnāca ar lielu necaurredzamu miglu. Ar lielām pūlēm tikko varēja saredzēt laivas purnu, kad sēdēja laivas pakaļgalā. Bīstami bija būt tādā miglā ezerā. Ezers bija kluss un mirdzēja kā spogulis. Saulītei vajadzēja drīz uzlēkt. Abi makšķernieki nolēma, ka braukt ar motoru būtu bīstami. Viņi ar airiem lēnām virzījās gar malu uz salas pusi.

„Traki cilvēki" nopukojās Vilis, kad kāda lielāka motorlaiva diezgan lielā ātrumā paskrēja viņiem gaŗām. „Saķers vēl kādu nelaimi", nebeidza pukoties arvien klusais Vilis, iemezdams vizuli ezerā. Nebija pagājušas ne pāris minūtes, kad no salas puses atskanēja krakšķis. Likās, ka divi smagi priekšmeti ar sparu atsitās viens pret otru. Tad pēc mirkļa atskanēja tā kā vaidi, tā kā saucieni pēc palīdzības.

Vilis deva rīkojumu saņemt makšķeres, un viņš izvilka no ezera enkuru. Viņš bija nolēmis doties palīgā tiem, kas pirms mirkļa bija aizskrējuši viņiem gaŗām. Vilim bija skaidrs — laiva bija uzskrējusi salas akmeņiem.

Kad viņi uzmanīgi pietuvojās salai, arī saulīte pamazām lauzās cauri miglas vālim. Paskats, ko viņi redzēja, nebija nekāds patīkamais. Laiva bija salauzts grausts. Viens no braucējiem gulēja nesamaņā laivas priekšgalā, otrs ar triecienu bija izmests krastā, trešais laivas pakaļgalā sakņupis vaidēja un lūdza Vili dabūt pirmo palīdzību. Vilis un Andrejs saprata, ka viņi neko šeit nevarēja daŗīt cietušo labā un steigā devās uz krastu. Tuvākais telefons bija Enkuradža.

Bija jābrauc uzmanīgi, migla vēl negribēja izklīst. Piebraukuši pie krasta, viņi kā brīnumā ieraudzīja policijas mašīnu. Vilis steigā piegāja klāt policistiem, izstāstīja nelaimīgo notikumu un lūdza viņu palīdzību. Viņi jau taisījās braukt atpakaļ, kad viens no kārtības sargiem ar pirmās palīdzības somu lūdza Vili aizvest viņu uz nelaimes vietu, otrs policists ar radio palīdzību mēģināja izsaukt no tuvējās pilsētas ambulanci.

Pēc pāris dienām Andrejs ar nožēlu sāka ceļojumu uz mājām. Vilis jokodamies sacīja: „Amerikānis brauks atpakaļ uz savu zemi". Bija labi būt atkal pašam savā mājā, sēdēt starp puķu dobēm un lēnā garā pārdomāt raibos piedzīvojumus Kanadā. Pāris nedēļas vēlāk Andrejs no Viļa saņēma gaŗu vēstuli, kuŗā tas izstāstīja, kas noticis ar katastrofā cietušajiem. Visu to viņam bija stāstījis viens no policistiem. Visi cietušie bija pārcietuši kritiskas dienas slimnīcā, bet divi bija jau laukā no slimnīcas. Tikai viens no viņiem, vecākais gados, vēl atradās bēdīgā stāvoklī slimnīcā. Augusta vidū Andrejs atkal saņēma no Viļa rakstu rindas. Starp rindām viņš pieminēja veco vīru Nelsonu, kas bija cietis visvairāk nelaimīgā rītā. Viņš bija miris pagājušās nedēļas vidū Pīterboro slimnīcā.

Pēc bērēm mirušā meita un sieva bija ieradušās pie Purēniem un sirsnīgi pateikušās par viņa gādību nelaimes gadījumā. Kundze arī solījusies rakstīt Andrejam un pateikt paldies.

(Turpinājums 15. lp.)

Atjaunojiet abonementu LATVIJA AMERIKĀ un dāviniet to saviem draugiem, lai nodrošinātu informāciju par notikumiem pasaulē.

Lūdzu sūtiet LATVIJU AMERIKĀ uz

vienu gadu	— Kanadā	$46.00,	ASV	$46.00
6 mēnešiem	"	$24.00	"	$24.00
3 mēnešiem	"	$14.00	"	$14.00

Mr., Mrs., Miss .....

Adrese .....

Jauns abonents pagarinājums

Čeki rakstāmi uz Latvija Amerikā vārda un sūtami
125 Broadview Ave., Toronto, Ont. M4M 2E9.

Tā tur dzīvo

Alberta Eglīša piezīmes par dzīvi okupētajā Latvijā

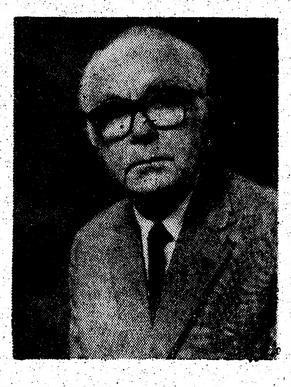

Gorbačova ievadītā sasparošanās nozīmē strādniekiem kollektīvos vairāk strādāt, mazāk gaidīt rīkojumus, mazāk prātot un reizē nest atbildību par ražojumu kvalitāti. Sekmes pagaidām nekur vēl nemana. Toties, viņa nospraustā demokratizācija sevišķi kolchoznikos rada tādu apmulsumu, ka notikumi uz vietām reizēm dod gandrīz saturu joku lugām.

Jēkabpils rajonā vēlot kolchozniku padomei jaunu priekšsēdi, tās notikušas tā: Lai pēc iespējas mazāk ietekmētu balsošanas norisi, vēlētājiem izdalītas tukšas vēlēšanu zīmes. Raksti tajā, ko gribi, kaut vai pats savu vārdu. Daļa no sanākušajiem tādu variantu iepriekš nebija pat iedomājušies, un tāpēc ilgi domīgi pirkstos grozījuši gan apzīmogoto papīru, gan rakstāmo, kamēr tad beigās izšķīrušies, un iznākumā: patiesi apm 18% no kopskaita zīmēs bijuši ierakstījuši savus vai savu draugu vārdus. Nu nekas, otrreiz Jēkabpils rajonā tāds gadījums vairs neatkārtošoties.

Tepat jāatzīmē: kaut gan jaunais laiks ir jau ar zināmu mūžu, taču papīru plūdi un birokratija darba vietās tur vēl vienmēr esot tādas pašas briesmas kā Afrikā sienāžu mākoņi. Atskaišu gatavošanai, normu plānošanai tiekot patērētas tūkstošām darba dienas, kas izmaksājot desmitiem tūkstošiem rubļu, un neesot nekur manāms, ka kaut kas šinī virzienā mainītos, kļūtu cerīgāks.

Vēl vienmēr tur neesot arī norimies temats par žibulētāju nelaimi janvārī uz stipra rietumu vēja iespaidā sakustinātajiem ledus gabaliem Rīgas jūras līcī. Izglābti pavisam 1200 līdz 1500 cilvēki. Divi esot pazuduši bez vēsts, un — glābšanas darbi izmaksājuši apmēram 50 tūkstošus rubļu.

Pagājušā rudenī, tas notiek kaut kur Maskavas ielā aiz 250 numura, Griķīša ģimenē (draugu, protams, sauc pavisam citādi) no kaimiņienes Lienes pēkšņi dabūjuši zināt, ka Ļeņina ielā 48 var dabūt atejas papīru. Tūliņ pārtraukuši pusdienas ēšanu, lai visa ģimene, vecomāti ieskaitot, steigtos stāvēt rindā, jo Dievs to zina, kad atkal nākošo reizi šis papīrs parādīsies pilsētā.

1987. gada janvārī, trimdā atklīdušās rīdzinieku pašsmiešanās karātaviskā mierā dodot katram brīvu izšķiršanos — klusēt vai raudāt, rāda īstenību un visneviltotāko — glasnosķ paskatu turienes pašreizējā ikdienā. Divi piemēri. Pirmais: ,,Kāpēc banāns līks?'' ,,Tāpēc, ka tas Rīgai met līkumu.'' Jeb otrs, rīdzinieks Mārtiņš P. Stučkas ielā 9/11 grib nopirkt naglas, skrūves, skrūvgriezni, bet tādu priekšmetu viņiem nav.

,,Kas tad jums vispār ir?!''

,,Visu dienu atvērts —''

,,Bet kāda velna pēc, ja nekā nevar nopirkt, kas vajadzīgs!?''

,,Atslēga beigta...''

Pamazām jaunajām reformām sāk atklāties perspektīva arī citās plāksnēs. Līdz šim vienkārši iecēla tādu vai citādu ,,načaļniku'' kolchozņikiem, tagad tam pašam darbam vajadzīgo kungu ievēl. Ja darbinieks paredzēts tikai partijas vajadzībām, tad to vēlē tikai komūnisti, bet ja tas kāds saimnieciskās dzīves funkcionārs, tad, partijas acīm dzīvi sekojot—vēlēšanās var piedalīties viss attiecīgais kollektīvs, kandidāti arī var būt vairāki (skaidrs, tikai partijas interesēm pieņemami).

Tālāk, nupat, piemēram Bauskas rajonā, caur kuŗu virzās maģistrālais naftas produktu vads Uneča - Polocka - Ventspils, pirmo reizi notika eksperiments — iesaistīt individuālos transporta līdzekļus pasažieŗu pārvadāšanā. Eksperimentā varēja piedalīties tikai pilsoņi bez kapitālistiskas, buržujiskas pagātnes, un kuŗiem ir noteikts pamatdarbs (kolchozā, sovchozā, fabrikā vai birojā). Katru dienu kopā ar darbu pamatdarba vietā atļauts strādāt 12 stundas, brīvdienās — 8 stundas. Braukšanas maksa privātajā taksametrā 20 kapeikas par kilometru, iekāpšana taksī 20 kapeikas un gaidīšana 2 rubļi stundā. Privātais taksametra īpašnieks par katru nostrādāto stundu maksā taksametra b-bas kasei 1 rubli (interesanti, cik tad pašam vēl paliek?).

Bauskas mēģinājumā nevar piedalīties kuŗš katrs autoīpašnieks: Viņam ieprieks vēl jāaiziet no Poncius līdz Pilātam, jābūt mazākais ar trīsgadēju braukšanas praksi, ar nevainojamu sovjeta stāžu, ar labām vietējās partijas un ārsta apliecībām, un tad arī nevarot galvot, ka beidzamā vārdā milicija čaklo piepeļņas pilsoni aplaimos ar atļauju.

Mēmeles ciemā no Otrā pasaules kaŗa beigām līdz šim laikam nav savas vēstuļu kastītes pastam. Tas nozīmē, lai kādreiz uzrakstīto vēstuli nosūtītu radiem, jāmēro 5 km līdz Jaunsaulei vai 9 km līdz Skaistkalnei. Beigās to un citas lietas komūnistu savažotajā tēvzemē tuvāk vērojot gandrīz jāpiekrīt, ka sovjetu sasniegtā paradīze visās dzīves nozarēs tomēr tur ir ,,progresīvākā'' pasaulē.

Bārbelē ceptā maize ir tik negaršīga, mitra, ka to var izmantot vienīgi lopu barošanai, nevis sirsnīgo, pierobežas kolchozņiku izsalkuma remdināšanai Lietuvas puses malā. Arī spēkbarības tirdzniecība un tās rēgulārā piegāde bārbelniekiem vienkārši katastrofāla. Vietējā, iebrucējus mīlošā partijas nodaļa gan nupat sola tuvākā nākotnē jaunas maizes piegādi, kuŗu tad vairāk nevajadzēšot mest lopu barošanas silēs, kā arī labāku pirmās nepieciešamības preču apgādi sarūgtinātajiem pilsoņiem. Beidzot vairāk nekā pēc četrdesmit varas gadiem virscilvēku iepriecinošs apsolījums rītdienas Bārbelē.

1986. gada vasarā Jānis no Kanadas, ciemodamies Rīgā, Padomju bulv. 7, meklē atļauju apmeklēt vecāku kapus Tukuma apkārtnē. Velti. Aizliegts rajons, laikam negrib, lai pamanītu militāro lidlauku starp pilsētu un pagasta kapiem. Atstādams biroju, tautietis no brīvajiem rietumiem milicim pateicis: ,,Beidzot nu skaidrs, būs jāmelo jūsu vietā.''

,,Kāpēc! Ko jūs ar to gribat teikt!''

,,Pavisam vienkārši, atgriežoties atpakaļ svešumā, būs kauns atklāt patiesību, ja kāds man jautās: Tēva, mātes kapu redzēji, tad teikšu, ka redzēju, un — melošu jūsu vietā...''

Nobeidzot šīs īsās turienes dokumentācijas piezīmes Gorbačova ēras sākumā, kuŗam nedrīkst uzticēties, mūsu pašu

(Turpinājums 14. lp.)

Labietis mūžības ceļā

Pēc dažu dienu slimošanas no dzīves šķīries Milvoku sabiedrībā iecienītais sabiedriskais darbinieks Jānis Ozols 78 gadu vecumā.

Klusais un saderīgais aizgājējs bija izcila personība Milvoku sadzīvē. Viņa atturīgā izturēšanās ārēji neliecināja, ka viņā iemājoja liels morāls spēks un pienākuma apziņa. Cilvēkus viņš vērtēja pozitīvi, mēģinot viņos atrast vērtīgo un paliekamo, tādēļ arī viņam bija tikai draugi, ar kuŗiem viņu saistīja kopējas intereses kultūras, mākslas un sabiedriskā laukā. Ar domu biedriem viņš jo bieži apmainīja kopējos ieskatus visās dzīves nozarēs, kas skāra mūsu pagātni, bet vēl vairāk gaidītās brīvās dzimtenes rītdienu. Reti atradīsim šeit svešumā tik uzticamu latvieti, kas ar lielu mīlestību un atdevību tautai ziedoja savas domas, ilgas, pieredzi un līdzekļus ceļa meklēšanai atpakaļ uz zaudēto dzimteni.

Ik svētdienas Jānis apmeklēja dievkalpojumus un pirms četri gadiem mirušās dzīvesbiedres atdusas vietu kapsētā, allaž būdams ierastā saskarē ar pagātni un kopš bērnības iegūto ticību nenovēršamam. Savu mīlestību pret tautu J. Ozols apliecināja, apmeklējot visus Milvoku latviešu sarīkojumus, lai justos tuvāk tautiešiem un gūtu spēku svešuma dienām. Viņa kluso smaidu atņēma ikviens milvokietis, zinot, ka J. Ozols ir cilvēks, kas pazīst tikai laipnību un draudzību.

Neuzņemdamies organizācijās vadītājus amatus, J. Ozols uzticami piederēja pie draudzes, korporāciju kopas, DV apvienības, pensionāru biedrības, visur būdams klāt ar savu padomu, aktīvu palīdzību un materiālu atbalstu. Sevišķi tuva viņam bija latviešu jaunatne, saskatīdams tajā Latvijas nākotni. Viņš darbojās Milvoku plkv. Kalpaka skolā par skolotāju.

J. Ozols bija Brīvības fonda biedrs, ALAs un DV mūža biedrs, LNF un LF atbalstītājs un citu līdzīga rakstura nacionālu pasākumu sekmētājs, it sevišķi jaunatnes pasākumu virzienā.

Jānis Ozols dzimis 1909.g. 6. maijā Taurenes pagastā, lauksaimnieka ģimenē. Pēc pamatskolas beigšanas iestājies Valsts Rīgas technikumā, ko

sekmīgi beidzis 1929. gadā. Šī visai prasīgā mācību iestāde dod jauneklim daudz ierosinoša, kas viņam lieliski noder dzīvē, it sevišķi trimdā mūža otrā pusē. Seko kaŗaklausības laiks ar virsnieka vietnieka pakāpi nobeigumā. Izglītības turpinājumā Jānis studē Latvijas universitātes tautsaimniecības fakultātē, ko beidz 1939. gadā ar diplomēta tautsaimnieka gradu.

Jau kopš jaunības viņš interesējās par sportu, it sevišķi tenisu, kuŗā guva izcilus sasniegumus. Vairākus gadus viņš bija L.U. žurnāla Universitas sporta nodaļas redaktors.

Jānis Ozols piederēja pie studentu korporācijas Lettgallia. 1940.g. viņš precējies ar Veltu Hartmani. Ģimenē meita Sandra, kas dzīvo Ņujorkā un turpina studijas doktora grada iegūšanai.

J. Ozols pēc universitātes beigšanas strādāja Pasta un Telegrafa departamentā, vēlāk Pasta krājkasē un beidzot par budžeta revidentu Finanču ministrijā. Apzinoties savu pienākumu, viņš stājās leģiona rindās labprātīgi un kaŗa gaitas beidza kā virsnieks.

Vācijas posmā viņš sastop savu ģimeni un apmetas Eslingenas nometnē. Rosīgais darbinieks drīz ir vadītāju darbinieku vidū, uzņemoties amerikāņu un franču zonu latviešu komitejas sekretāra pienākumus. Sekodams jau jaunībā iecerētām mākslas tieksmēm gleznicībā, viņš mācās Eslingenas mākslas skolā, gūdams krietnas sekmes gleznicībā, kuŗas izkopj Milvokos, brīvlaikā darinādams prāvu klāstu gleznu, kā arī piedalīdamies vietējās izstādēs un iegūdams redzamus panākumus. Milvokos J. Ozols atrod inženieŗa-konstruktora darbu, ko lielajā Delco rūpnīcā sekmīgi veic līdz aiziešanai pensijā. Par viņa panākumiem liecina apstāklis, ka 1967.g. viņu izrauga par savas rūpnīcas tā gada priekšzīmīgāko darbinieku (man of the year).

Dzīvesbiedres Veltas priekšlaicīgā šķiršanās no dzīves ienes Jāņa dzīvē dziļas skumjas, kas viņu nepamet līdz dzīves pēdējam mirklim. Šo vientulību cenšas remdēt viņa dzīvesbiedres 93 gadus vecā māmuļa. Jānis neatraujas no sabiedrības un joprojām seko visiem notikumiem pasaules klaidā. Viņu pēdējos gados pavada vēl dziļāka reliģiozitāte, piekeršanās draugiem, meitai, kuŗa jo bieži viņu apmeklē un vēl biežāk zvana pa tālruni.

10. jūlijā Milvoku sabiedrība aizgājēju izvadīja Viskonsinas Piemiņas kapsētas kapellā un apbedīja latviešu nodalījumā. Sēru aizlūgumu vadīja iecienītā Milvoku Trīsvienības draudzes māc. Lauma Zušēvica, kuŗa sirsnīgos vārdos raksturoja Jāņa Ozola dzīves gaitas un uzticību Dievam un latviešu tautas sūtībai svešumā. Pie šķirsta stāvēja korporāciju kopas dalībnieki un sērās tītais korporācijas karogs.

No aizgājēja atvadījās Trīsvienības draudzes priekšn. A. Mundeciems, kopas Letgallia pārstāvis G. Blumbergs, Viskonsinas korp. kopas pārstāvis un Latviešu nama priekšn. A. Kreišmanis, DV apv. pr. V. Zālītis; kaŗa biedra un drauga DV goda priekšnieka V. Hāznera atvadu sveicienus nodeva E. Peniķis, Pensionāru biedrības — priekšn. P.Turlais, Plkv. Kalpaka latviešu skolas — priekšn.Ē. Krūmiņš un draugu sveicienus nodeva V. Gailāns. Korp. locekļi vienoti atvadījās no aizgājēja ar tradicionālo dziesmu Kad kādu brāli...

Pēc funerālijām Jāni guldīja blakus dzīvesbiedrei Veltai latviešu nodalījumā.

Pelnītu atpūtu svešumā kapsētā, krietnais draugs un uzticamais latvieti!

E. Peniķis

AMBER PRINTERS & PUBLISHERS
125 BROADVIEW AVENUE
TORONTO, ONTARIO
466-1514 465-7902

TORONTO ZIŅAS

● Toronto starptautiskā karavāna šogad beidzās ar vakariņām un balvu pasniegšanu Royal York viesnīcā. Ontario min.prez. D.Pētersons savā uzrunā uzsvēra Karavānas lielo nozīmi.

Vērtēšanas komisija šogad par labāko paviljonu bija atzinusi Odesu. 2. v. palika Tokio un 3. v. Krakova. Miss Caravan '87 nosaukumu arī ieguva Odesas paviljona princese līdz ar balvu — kanadiešu lidmašīnu sab-bas dāvātās divas biļetes ceļojumam pa Kanadu vai Eiropu. Labākā pilsētas galvas nosaukumu ieguva Kardifas paviljona pils. galva. Pret Rīgas paviljonu vērtētāji šogad bija paskopi un tas ieguva tikai vienu 3. vietu par rokdarbu un citām izstādēm. Jāpiezīmē, ka visi Rīgas paviljona rīkotāji un darbinieki bija brīvprātīgi un darbojās bez atlīdzības.

● Šogad aprit 10. gadskārta kopš nodibināts lietuviešu Lietiskās mākslas (Folk Art) institūts. Atzīmējot šo gadījumu, Nemunas galerijas telpās atklāja lietuviešu mākslinieku lietiskās mākslas, skulptūru un gleznu izstādi. Tā turpināsies līdz 15. septembrim un būs atvērta apskatei darbdienās no plkst. 10 līdz 16, svētdienās no 13:30 līdz 17. Nemunas galerijas adrese: Chisamore Point Road, R.R. 2, Gananoque, Ontario, 1000 Island pkwy.

● York universitātē piedāvā 10 nedēļu angļu valodas kursu trīs katēgorijās — no iesācējiem līdz labi pratējiem. Paredzēti iestāšanās pārbaudījumi kursantu priekšzināšanu noteikšanai. Kursi piemēroti jaunieceļotājiem, angļu valodas mazpratējiem, lai uzlabotu viņu lasīt un rakstīt spējas. Tie notiks sestdienu rītos un otrdienu vakaros ar sākumu otrdien, 15. un sestdien, 19. septembrī. Piedalīšanās maksa $170. Minētā mācību iestāde piedāvā arī angļu, kā otras valodas mācīšanu augstskolas līmenī, 1. un 2. pakāpē. 1. pakāpe domāta tiem, kam nepieciešami uzlabojumi rakstīšanā un lasīšanā, 2. sagatavo-augstskolas iestāju pārbaudēm. Šie kursi ilgs 12 nedēļas, notiks sestdienu rītos, sāksies sestdien, 19. septembrī un maksās $195. Tuvākai informācijai zvanīt (416) 736-5025, ext. 2504.

● Mācītājs F. Kristbergs 1. augustā Sv. Jāņa bazņīcā salaulāja Inu Strazdiņu ar James Merritt. Jaunlaulātie savu kopdzīvi vadīs Toronto.

● Latviešu Sporta ap-bas Kanadā valdes sēdi 27. jūlijā vadīja priekšs. J. Zivtiņa, pārrunājot nākotnes darbību un uzklausot valdes locekļu ziņojumus. No pienākumiem LSAK un Ziemeļamerikas Baltiešu Sporta federācijā neveselības dēļ atteicies G. Gubiņš. LSAK savu tiešu izdevumu atlīdzināšanai no 1. Globālo meistarsacīkšu rīcības komitejas saņēmusi $1500.

Volejbolā notiek treniņi 2 reizes nedēļā. Interesenti tuvāku informāciju var saņemt no O. Kurciga, tālr. 741-3665.

Igauņi rīko Bērzainē meistarsacensības šaušanā ar šautenēm un māla baložiem 12. septembrī, bet pistolēm — 26. septembrī. Sākums abās dienās pulksten 9 no rīta.

Līdzekļu iegūšanai braucienam uz Austrālijas Globālajām sporta meistarsacensībām 88. gada ziemā rīkos loteriju, kuŗas biļetes palīdzēs izplatīt DV organizācija. Sportisti piedalīsies Latviešu Centra pusdienu izkārtošanā 4. oktobrī, par to saņemot ienākumu atlikumu. H. Miķelsons ierosināja sagatavot teātŗa izrādi, ienākumus paredzot braucienam uz Austrāliju. Valde atzina ideju labu un vienojās noskaidrot iespējas tās iedzīvināšanai.

● 9. augustā Toronto latv. Austrumu draudze bija izkārtojusi Brīvības cīņu piemiņas dievkalpojumu savā lauku īpašumā Tālavā.

Kaut gan laiks bija apmācies un lietains, apmeklētāji tomēr ieradušies pilnā skaitā: pat pilns autobuss no Toronto ar pensionāriem u.c. organizāciju pārstāvjiem. No DV Toronto nod. Z. Akots, no Latviešu b-bas L. Ozols u.c.

Izjustā svētrunā draudzes māc. Arveds Celms apcerēja cīnītāju lielo mīlestību un uzupurēšanos brīvības labā, skubinādams neaizmirst savus pienākumus pret latviešu tautu. Svētrunu nobeidzot, godināja kritušos ar gaŗu klusuma brīdi un fanfarām.

Pēc dievkalpojuma draudzes pr-ks Arvīds Bērziņš izteica atzinību visiem, kas, nelāgā laika neiebaidīti, apmeklēja dievkalpojumu, pat tālu ceļu braucot. Cienastam draudzes dāmas bija bagātīgi sarūpējušas auksto galdu, sekoja kafija ar cepumiem. Pēc tam B. Komarovska, V. Aleksandera un E. Pone skandēja dzejoļus. Īpašu dzejoli šai dienai bija sarakstījusi B. Senkēviča, ko nolasīja māc. A. Celms. Saviesīgā gaisotne turpinājās dziedot tautasdziesmas.

Nobeigumā pensionāru priekšnieks R. Bērziņš pateicās Austrumu draudzei un dāmu komitejai par bagātīgo cienastu un laipno uzņemšanu.

Jauniešu iesvēte Vankuveras latviešu ev. lut. draudzē 4. jūlijā. No kr.: Guntis Griķis, Laura Kalniņa, prāvests R. Āboliņš, Kristīne Siliņa, dr. priekšn. V. Strauts un Sandra Siliņa. **Foto Mirdza Radcliffe**

Tuvojas Melnās lentes diena

Pagājušā vasarā kādā drūmā, lietainā augusta dienā Toronto pilsētas valdes laukums bija pilns cilvēku. Apmēram 5000 ungāri, afgaņi, latvieši, lietuvieši, igauņi, poļi, ukraiņi un vēl daudzi no citām tautībām bija sapulcējušies vienam kopīgam mērķim, proti, lai atgādinātu rietumu pasaulei to traģisko notikumu 1939. gada 23. augustā, kad vācu nacisti un padomju komūnisti parakstīja slepenu paktu, savstarpēji sadalot Eiropas neatkarīgās valstis, un tādā veidā padodot komūnistu verdzībai miljoniem cilvēku.

Sākot ar pagājušo gadu, šo notikumu gadskārtēji pieminēs 23 augustā kā Melnās lentes dienu. Šā gada temats visām demonstrācijām būs komūnisma sistemātiskā ticīgo cilvēku vajāšana un reliģijas apspiešana. Demonstrācija Toronto sāksies 23. augustā, plkst. 2:30 pēcpusdienā, pilsētas valdes laukumā. Līdzīgas demonstrācijas notiks tai pašā dienā pavisam 37 pilsētas, 3 kontinentos. Kanadā demonstrācijas notiks Montrealā, Sv. Katrīnās, Londonā, Hamiltonā, Otavā un Kičenerā, kā arī dažās pilsētās Kanadas rietumos. Eiropā, Austrālijā un ASV demonstrācijas būs tikai lielākās pilsētās. Toronto sapulcējušos ļaudis uzrunās federālās valdības finanču ministrs M. Vilsons, un savu piedalīšanos ir solījuši arī parlamenta loc. A. Valters un J. Simco.

Pulcēsimies visi kuplā skaitā, lai šāgada demonstrācija izdodas vēl iespaidīgāka un ievērojamāka nekā pagājušās vasaras demonstrācija! **S.T.**

● Toronto Latviešu pensionāru ap-bai būs rokdarbu izstāde Kanadas izstādes laukumā. Izstāde būs tikai vienu dienu, š.g. 1.septembrī no plkst. 12—19 Heritage Village telpās.

● Toronto Latviešu pensionāru ap-ba sāks kārtējās sanāksmes š.g. 3. septembrī ar māc. F. Kristberga svētbrīdi. Sekos koŗa priekšnesumi E. Ārgaļa vadībā.

VANKUVERA

● Sestdien 4. jūlijā prāvests R. Āboliņš no Sietlas iesvētīja četrus Vankuveras latv. ev. lut. draudzes jauniešus: Gunti Griķi, Lauru Kalniņu, Kristīni un Sandru Siliņu. Tai pašā dienā prāv. R. Āboliņš kristīja Dr. Zigurda Strauta un viņa sievas Dīnas otro dēlu Mateju Voldemāru.

● 13. jūlija pēcpusdienā Forest Lawn kapsētas kaplīčā prāv. R. Āboliņš izvadīja pēdējā gaitā 8. jūlijā mirušo Jāni Eriku Sīli. Tuvu pie simts nelaiķa radu un draugu bija atnākuši teikt pēdējās ardievas mīļam un sirsnīgam vīram, tēvam un tautietim. DV Britu Kolumbija nod. valdes priekšs. E. Pelēns cildināja aizgājēja darbu vietējā latviešu sabiedrībā un DV nodaļā, kuŗā viņš bija darbojies kā valdes revīzijas kom. loceklis. Viņš atcerējās nelaiķi no Vācijas laika, kad viņš un citi latviešu leģionāri saņēma no viņa palīdzību pēc izkļūšanas no kaŗa gūstekņu nometnes.

Jānis dzimis 1915. g. 21. februārī Krapē, Latvijā, mūrniekmeistara ģimenē. No tēva un citiem būvmeistariem Latvijā viņš iemācījās amatu, kas palīdzēja nodibināt un vadīt sekmīgu būvfirmu Kanadā. Par nelaiķi sēro sieva, dēls, meita ar ģimeni un liels draugu pulks. **Jāz. Ruško**

KRISTUS DĀRZA VALDE AICINA

Kristus Dārza atbalstītājus uz gadskārtējo ziedotāju sanāksmi š.g. 9. septembrī, pulkst. 7 vakarā Kristus Dārzā.

Smaidošie Sidrabenes volejbolisti. Attēlā: Edgars Apse, Ēriks Sudmals, Arnis Kalniņš, Valdis Kalniņš, Tālis Tērauds, Krišs Eglītis, Kristīne Vilmane, Maira Skuja, Pauls Sudmals, Ingemārs Jansons, Māris Puķītis, Jānis Kalnieks, Kristofers Searle, Ilze Treimane un Astrīda Kalniņa. **Foto J. Ligers**

PENSIONĀRS

meklē mēbelētu istabu ar virtuves lietošanu un mašīnas novietošanu. Nav svarīgi, kuŗā pilsētas daļā. Zvanīt Albertam **tel. 493-9612.**

Kā mēs izbēgsim, tik dārgu pestīšanu nicinādami? (Ebr.2:3)

Bezmaksas kristīgu literātūru un kasetes ar garīgu dziesmu ierakstiem jūs varat saņemt, rakstot māc. J. Šmitam, 30 McDairmid Rd., Scarboro, Ont. MIS 1Z6.

Indra Gubiņa

Tā trakā Maķedonija

(14. turpinājums)

Reliģiju, kā jau komūnistu zemē, šeit mēģina izskaust. Dienvidus daļā ļaudis tomēr cieši turas pie musulmaņu ticības, vidus daļā — praktiski reliģisks tukšums, bet valsts ziemeļos pēdējā gadu desmitā sākusi pieaugt katoļu ticība. Zagrebā vecās baznīcas ne tikai uzpostas tūristu apbrīnam, bet tās lieto vietējie ļaudis. Kā brīnums kādā kalnainā ieliņas līkumā ir nišā ierīkots altāris, kamēr otrpus ieliņai otrā kalna iedobumā soli, kuŗos lūdzēji visiem redzami, un tie tur sēž, stāv uz ceļiem un neliekas ne zinis par gaŗām slīdošo satiksmi. Viņi skatās ieliņai pāri uz altāri, kas ziediem un svecēm rotāts un ap kuŗu klints iedobums noklāts pateicības plāksnītēm. Te notiekot brīnumi — slimie topot veseli. Jā — lūdziet, un jums taps dots! Un te vēl ir tie, kas lūdz.

Esam krietni izsalkušas un lielā laukuma malā pie izliktajiem galdiņiem apsēžamies un mēģinām izburtot ēdienu karti. Ja padomā, var saprast tīri labi, jo dažu vārdu saknes kā vācu, dažu kā krievu un dažu — liekas no latviešu valodas. Sarakstā ir arī cenas. Apkalpotājs runā vāciski un mēs pasūtinām azaidu. Kad esam paēdušas un maksājam, viņš katrai uz papīrīša uzraksta, cik jāmaksā. Bet pēc pirmīt ievērotām cenām man liekas, ka viss tā kā par dārgu. Sāku skatīties sarakstā un skaitīt. Man iznāk pilnīgi citādāks rēķins. Un nu es rādu viesmīlim, ko ēdām un cik tas maksā un prasu naudu atpakaļ. Viņš mums visu ir aprēķinājis gandrīz dubulti. Apjukumā viņš liek pirkstu pie dārgāka ēdiena, laikam domādams, ka mēs tik un tā nesapratīsim, kas tur rakstīts. Bet es viņam saku — tas ir gaļas ēdiens, mums bija olas. Lūk te— sarakstā! Un pielieku pirkstu pie pareizās cenas. Nu viņš atvainojas, sāk stostīties, steigšus vien atmaksā mums pusi atpakaļ un pazūd.

Te ir lielpilsēta, un laikam visās lielpilsētās naudas raušanas netikums dzīvo!

Vakarā viesnīcā satiekamies šīs grupas cilvēki, kuŗi kopā brauks gar skaisto Adrijas piekrasti, un mūsu gide ir jauna meiča Nellija. Sapazīstāmies. Grupā bariņš austrāliešu, viena sirsnīga brazīliešu ģimene, divas dāmas no Izraēlas, vairāki amerikāņi un mēs — piecas latvietes no Kanadas. Kāds grieķu izcelsmes pāris no Austrālijas ir ļoti runīgs, bet kaut kā prot visus sasaistīt, sapazīstināt, tā kā drīz vien jūtamies kā viena liela ģimene.

No rīta pilsētas gids mums rāda Zagrebu, un viņš ir pirmais un visā ceļojuma laikā vienīgais, kas uzsvēra sociālistisko iekārtu, slavēdams Jugoslavijas izcili labo dzīvi, pie tam apgalvodams, ka Jugoslavija pašlaik esot drauds gan rietumiem, gan austrumiem, resp. Padomju savienībai. Visi zinot, cik te strādniekiem labi, bet strādnieki, kuŗi braucot darbos uz Rietumeiropu, redzot, cik tur grūti un kā tur strādnieki apspiesti. Mēs visi sākam smieties. Ja te tik labi, kāpēc tad viņiem jābrauc uz tiem rietumiem strādāt? Diemžēl, tagad valstī esot bezdarbs.

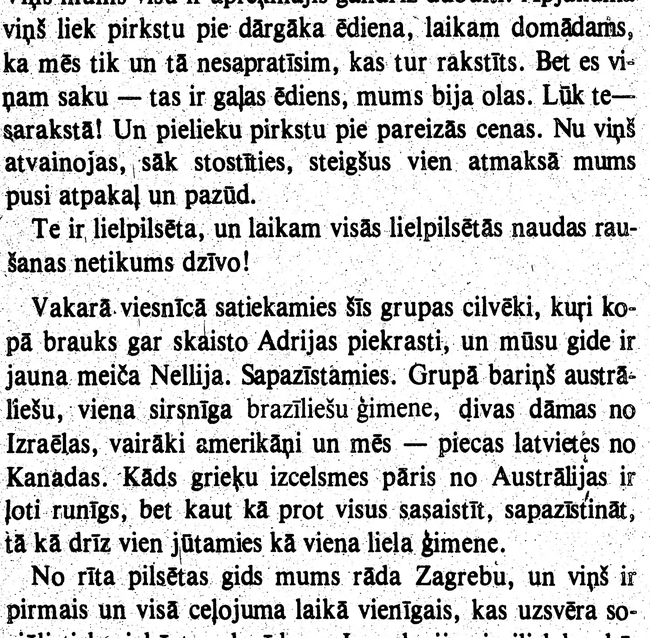

Zagreba atgādina Rīgu.

Gids mūs uzved Zagrebas kalnā, kur senās bagātnieku mājas, kaut kas līdzīgs Rīgas Mežaparkam. Te dzīvojot valsts augstākie ierēdņi un mākslinieki. Tā kā ielas malā novietotas automašīnas, gids steidz piezīmēt — tās te stāvot, jo gandrīz vai katram mājas īpašniekam esot divas— viena stāvot garāžā, otra uz ielas. Bet mēs taču redzam, ka vecajām mājām garāžu vispār nav!

Kāds iejautājas par izpeļņu un auto cenām. Zagrebā cilvēki dzīvojot ļoti labi. Gandrīz visi vīrieši strādājot divus darbus, līdz ar to alga laba. Un kad viņi iepērkas, kad dzīvo — ja jāstrādā divos darbos? Katram nedēļā esot viena brīvā diena. Un katram jau esot ģimene — sievas māte, kāda vecāka radiniece vai krusttēvs. Nē, smiekli mums vairs nenāk. Bet ir dusmas uz lējēju. Ir jau labi savu zemi mīlēt un slavēt, bet aplamā, acīm redzamā lielība tikai kaitina. Pamatoti zagrebieši lepojas ar savu skulptoru Ivanu Mestroviču, kuŗa darbi patiešām ir izcili un grezno pilsētu daudzās vietās. Pēc gida stāstījuma Zagrebā viss ir tas labākais Eiropā: katedrāle ar labāko akustiku, Mestrovičs — izcilākais skulptors, opera — skaistākā un ar plašāko dārzu, tirgus — lielākais laukums, u.t.t.

Pēc viņa sociālistiskā slavinājuma esam atviegloti, kad mūs savā ziņā pārņem Nellija un sākam ceļu ārā no Zagrebas uz Ļubljanu.

Nellija ir jauna, slaida, lietiski paskaidro un pastāsta vajadzīgo, bez kādiem sociālistisko labumu slavinājumiem. Pa plašu, labu autoceļu līdz pusdienas laikam esam Ļubljanā, kas ir stipri nekoptāka par Zagrebu, tomēr ar interesantām celtnēm, tiltiņiem pār upi, krāsainu tirgu un dažām ļoti modernām ēkām. Jaucamies starp ļaudīm, vērojam viņus, veikalus, mājas. Jaunieši uz tūristiem noskatās it kā no augšas, bet tirgū pārdevēji laipni piedāvā gan savus bumbieŗus, plūmes vai koka izstrādājumus. Jaunu puišu bariņš, pamanījis mūsu rīkošanos ar fotoaparātiem, piesteidzas klāt. Ceļa biedre, ar kuŗu nu turos kopā, izbīstas. Vai viņa darot ko aizliegtu? Nē, nē, mēģinu ātri izskaidrot šejieniešu vēlēšanos fotografēties un tad saņemt uzņēmumus. Puiši priecīgi, raksta savas adreses, slavē Kanadu un kanadiešus. Vēlāk gan sāku gudrot, ka te tomēr fotostudijas vai visās malās. Vai tik jaunie nav tūristus apceluši, kā teikt — kāpēc nesaņemt fotografijas par brīvu?

Pilsēta sveša, palīkumojam uz vienu, uz otru pusi, un vairs nezinām ceļu atpakaļ uz vietu, kur palika mūsu autobuss. Mums teica — lai vadāmies pēc rozā baznīciņas torņa. Grozāmies, skatāmies, bet torņa neredzam. Virzāmies vien uz priekšu, atskatāmies. Nu ieraugām torni, jo tieši tam blakus stāvot, neredzējām. Pareizi vien ir! Izrādās, ka neesam vienīgās, kas pilsētiņā apjukušas. Gaidām vairāk nekā pusstundu uz vienu no Austrālijas tūristēm. Nav un nav. Daži sāk pukoties, tā nevarot kavēties. Nomaldījusies, es saku. Tur vecpilsētā ieliņas uz visām pusēm, te līkums, te laukums un —apjūk gan! Šoferis tomēr sācis nervozēt, jo priekšā krietns brauciens līdz Bledai, jātiekot pāri augstajiem Slovēnijas kalniem. Varbūt — braukt viņu meklēt? Beidzot pamanām tālumā pazudušās tūristes sarkano blūzīti. Viņa skrien šurp, aizelsusies ieklūp busā un atvainojas, esot apmaldījusies. Viņa izskatās tik piekususi un nelaimīga, ka pat tie, kuŗi jau saīga par kavēšanos, ļauna prāta uz viņu vairs netur, bet mierina: būs jau labi!

Brauciens pāri kalniem ir skaists, bet Bledā ierodamies stipri pavēlu, kad saule jau pazudusi aiz kalniem un ezeru apņem blāva migliņa. Mūs novieto labā viesnīcā. No istabas balkona varam apjaust ezera plašumu. Bleda ir Jugoslavijas lepnums — skaista, bagāta tūristu vieta, jo šejienes siltajiem avotiem piedēvētas dziednieciskas spējas, galvenais — šis ūdens aizkavējot novecošanos.

(Turpinājums sekos)

SENĀS BALSIS

No dainu pūra

TĒVZEMEI — SADZĪVEI—PADOMAM

Sakārtojuši K. un N. Puriņi

43.

Skrej, bitīte, kur skriedama,
Skrej manā sētiņā;
Mana sēta dzelzīm kalta,
Sudraboti vītoliņi.

51737 Alšvangas Azp.

Bitīt skrēja vakarāi
Caur deviņi novadiņi:
Zīda groža, vaska loks,
Ābolaiņi kumeliņi.

30294 Cīravas Azp.

Bariem gāja līdējiņi,
Bariem siena pļāvējiņi;
Ir bitītes bariem gāja,
Āra ziedus lasīdamas.

30268 Saukas Jk.

Dziedi, dziedi, zemes bite,
Mana tēva dābolā!
Nu ziedēja kupla liepa,
Lauku malu magonītes.

51708 Palsmanes Vlk.

Bite bite, māsa mana,
Par Daugavu nogājuse.
Nava vaļas bāliņiem
Par Daugavu dorus dēt.

30275 Litenes Md.

*

Māmuliņa man jautāja,
Vai tautām mīļi vārdi.
Cērt akmeni, nelec skaida,
Tā tautām mīļi vārdi.

23808 Popes Vp.

Brālīts laipu darināja
Sausajā vietīnā;
Tautiets skaidu nenolika
Dubļainajā sētīnā.

47080 Klosteres Azp.

Atsasādu laješā
Zamajā krēsl'eņā.
Kuras tautas mani jēme,
Lai da zemei klanējuos.

9365 Līksnas D.

Runā ļaudis uz manīm,
Uz manīm upe tek.
Tec, upīte, jo straujāki,
Aiznes ļaužu valodiņas.

8850 Alšvangas Azp.

Uzcel, Dievs, pēlājam
Uz krūtīm velēniņu,
Kas manam augumam
Liekas cēla valodiņas.

8995 Plaviņas Rg.

*

Kas no drīza braukumiņa,
Kas no rupja malumiņa?
Dzērājs vīrs drīzi brauca,
Snauduliņa rupji mala.

8046 Cesvaines Md.

Dzirnaviņas izmācīja
Nemākušu malējiņu:
Kas gribēja smalki malt,
Ber sīkām saujiņām.

7975 Seces Jk.

Kad tās dzirnas smagi gāja,
Es palaidu vieglumā;
Grūta mūža nevarēju
Vieglumā darināt.

8039 Sesavas Jg.

Iesastāja maltuvē
Divi jounas malējiņas,
Tām tecēja dzyrnaeviņas
Kā ūdens pielijušas.

7986 Lazdonas Md.

Pļāvējiņi nopļāvuši,
Kūlējiņi apkūluši.
Nedod' Dievs to redzēt,
Kad apmals malējiņi.

8168 V.K.Z.

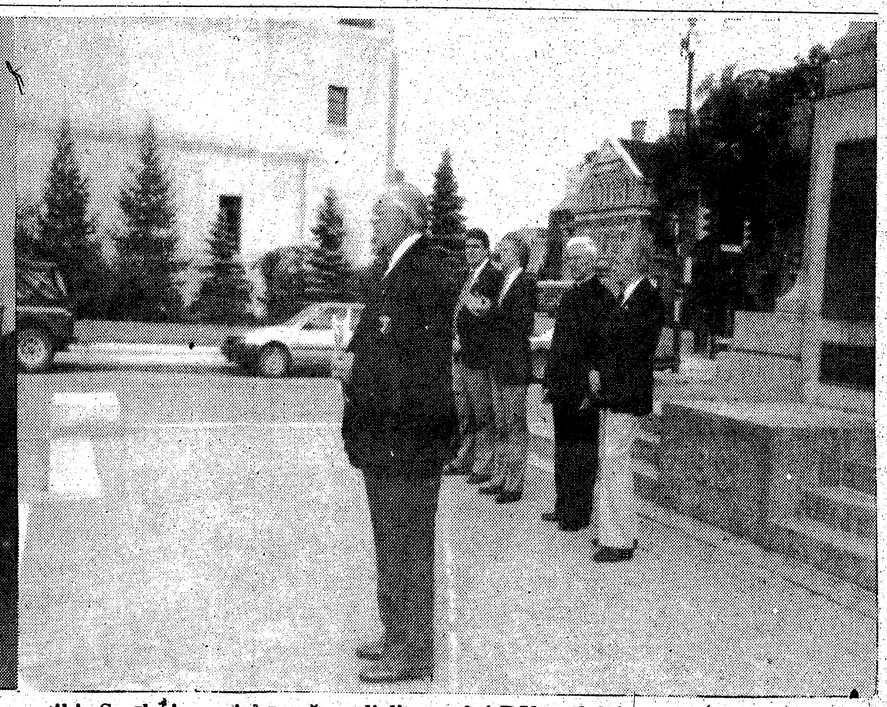

Baltiešu aizvesto piemiņas dienu Vinipegā šogad atbalstīja arī poļu, ukraiņu un slovāku pārstāvji, kā arī federālās un provinces valdības politiķi. Sarīkojuma izkārtošanā lieli nopelni DV nodaļai ar enerģisko latviešu patriotu A. Kēleri priekšgalā.

Valdības pārstāvji piedalījās Vinipegas sarīkojumā

Arī Vinipegā šogad notika plaša demonstrācija 14. jūnijā aizvesto baltiešu piemiņai. Ārējo informāciju izkārtoja DV Manitobas nodaļas ārējās informācijas daļa kopā ar igauņiem un lietuviešiem. Demonstrācijā piedalījās arī poļu, ukraiņu un slovaku pārstāvji.

Rakstveidā uz mūsu aicinājumu piedalīties bija atbildējuši Vinipegas pilsētas galva Bills Norrie un veselības un labklājības ministrs Jake Epp. Manitobas valdība bija devusi atļauju nolaist visu triju baltiešu karogus pusmastā visu dienu.

Sarīkojumu Kalendārs

22. augustā Latviešu Balss.

22. augustā pl. 15 Daugavas Vanagu Druvas nodaļa rīko 25 gadu svētkus Purvainē, Purvu saimniecībā.

19. septembrī pl. 18.30 DV Kičeneras-Vaterlū nodaļas 35 gadu atcere Schwaben klubā, 1668 King St. E., Kitchener, Ont. Programmā: Svinīgs akts, DV Vīru koŗa Kanadā koncerts. Saviesīgs vakars ar deju. Ieeja $20.-, vakariņas ieskaitot.

TORONTO LATVIEŠU KONCERTAPVIENĪBAS 29. SEZONAS 1987/1988. GADA KONCERTI

1987. gada 20. oktobrī (otrdien) **Melita Mičule**, mecosoprāns no Vācijas. Irisa Purēna pie klavierēm.

1987. gada 1. decembrī (otrdien) **Linda-Biruta Alle**, čello — no Vācijas. Olle Sjoberg pie klavierēm.

1988. gada 19. janvārī (otrdien) **Latviešu Kamermūzikas koncerts** Artura Jansona vadībā. J. Vītols — kvartets; T.Ķeniņa — kvartets klavierēm un stīgām; J. Mediņa — kvintets klavierēm un stīgām.

1988. gada 5. aprīlī (otrdien) **Pauls Berkolds**, baritons. Pēteris Zariņš pie klavierēm.

Visi koncerti notiks Jane Mallett teātrī, St. Lawrence Centre, 27 Front Street East, un sāksies precīzi pl. 20.00.

LATVIEŠU SPORTA APVIENĪBAS KANADĀ (L.S.A.K.) SACĪKŠU KALENDĀRS 1987.g.)

12., 26. septembrī Ziemeļamerikas Baltiešu meistarsacīkstes šaušanā Bērzainē.

19., 20. septembrī Kanadas Latviešu meistarsacīkstes jaunatnei vieglatlētikā Sidrabenē.

20. septembrī golfs — kluba slēgšanas sacīkstes — New Market.

27. septembrī Kanadas Latviešu meistarsacīkstes futbolā Sidrabenē.

Tuvāka informācija — Juris Tērauds, tel. 225—5534, Olģerts Kurcigs, tel. 741-3665.

Jaunsudrabiņa balva – Jānim Klīdzējam

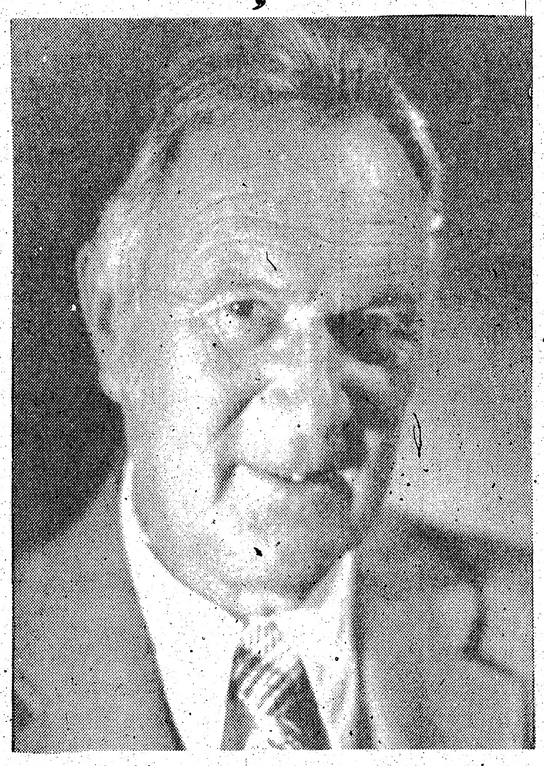

Jāņa Jaunsudrabiņa prozas balvas fonds, kas nodibināts 1962.g., neilgi pirms mūsu rakstniecības lielmeistara nāves, šogad balvu 1000 dol. apmērā piešķīris Jānim Klīdzējam par romānu Dāvātās dvēseles.

1987. gads ir ne vien Jaunsudrabiņa 110. dzimšanas un 25. nāves gads, bet arī Jaunsudrabiņa prozas balvas fonda 25. dibināšanas gads, un tādēļ balvas piešķiršana Jānim Klīdzējam ir divkārt nozīmīga. No visiem balvas līdzšinējiem saņēmējiem (Ilze Šķipsna, Benita Veisberga, Gunārs Irbe, Eglons Spēks, Jānis Gorsvāns, Margarita Kovaļevska, Arturs Baumanis, Laima Kalniņa, Indra Gubiņa, Astrīde Ivaska, Margita Gūtmane un Zinta Aistare) laikam neviens nestāv tik tuvu Jaunsudrabiņa pasaulei kā Jānis Klīdzējs. Tāpat kā Jaunsudrabiņš savā Baltajā un Zaļajā grāmatā daudz pieskaŗas bērnu un jauniešu izdarībām, smalks bērnu un jauniešu psiholoģijas tēlotājs ir Jānis Klīdzējs, tikai Augšzemes vietā tā ir Latgale, kur šie jaunieši aug.

Tādā vidē norisinās arī Klīdzēja jaunākā romāna darbība. Pusaudze un vēlāk jaunietę Milce ir rada Boņum romānā Cilvēka bērns un citiem tēliem romānā Jaunieši — romānā, kas piedzīvojis 5(!) izdevumus: 1942., 1944., 1950., 1951. un 1962. gadā un kas tulkots arī lietuviski.

Latviešu rakstniecībā Jānis Klīdzējs nu jau darbojies vairāk nekā 50 gadus. 1936.gadā Klīdzēja sacerējumi sāk parādīties žurnālā Daugava, Sējējs un laikrakstos Rīts un Jaunākās Ziņas, lai gan dzejoļi un īsi stāsti Latgales periodikā iespiesti jau sākot ar 1931. gadu. Viņa darbi gūst lasītāju un kritiķu ievērību. Alberts Sprūdžs, ko nelaimīgi krievu lidmašīnu bumba uzlidojumā Rēzeknei nosita 1944. gadā, un Jānis Klīdzējs kļūst par spilgtākiem latgaļu rakstniecības pārstāvjiem mūsu prozā tolaik.

Jānis Klīdzējs savu ievērojamo vietu latviešu prozas rakstnieku saimē patur arī pēc iecelošanas Amerikā. Latvijā viņš studējis lauksaimniecību, bet Amerikā pārskolojas, un tā kā cilvēka psīche viņam vienmēr bijusi tuva, viņš kļūst par psihologu un strādā tādā amatā Napā, Kalifornijā. Paralēli tam viņš turpina rakstīt, savas dzīvesbiedres Emīlijas, kam arī mākslinieciska ievirze (viņa ir gleznotāja), mudināts un atbalstīts. Redzīgām acīm, siltu sirdi un dažkārt labsirdīgu humoru reālistiski viņš aprakstījis ir vietējo dzīvi, ir savas mīļotās Latgales ļaudis un attaisnojis pirms 50 gadiem paredzētos panākumus kā grāmatu skaita, tā darbu kvalitātes ziņā. Dāvātās dvēseles ir Jāņa Klīdzēja 20. grāmata. Viņa darbi Kultūras fonda godalgoti jau Latvijā, sākot ar 1937. gadu, un tāpat Kultūras fonda godalgas viņš saņēmis arī trimdā (Mīlētāji un nīdēji 1946.g. un Sniegi 1963.g.), un divi viņa darbi godalgoti ar Krišjāņa Barona prēmiju (Dzīvīte, dzīvīte 1979.g. un Otrais mūsos 1983.g.). Nu tam pievienojas Jaunsudrabiņa balva par Dāvātām dvēselēm.

Tagad rakstnieks, kas dāvājis mums tik daudz un bagātīgākus padarījis mūsu literātūras apcirkņus, pamazām tuvojas 75. gada slieksnim. Novēlēsim viņam tomēr nepagurt, bet ražīgi tālāk strādāt, lai ar saviem tēliem padarītu daudzkrāsaināku arī mūsu dzīvi. Lai šī Jāņa Jaunsudrabiņa prozas balva ir pamudinājums tam!

Kārlis Zvejnieks
JĀŅA JAUNSUDRABIŅA PROZAS BALVAS FONDA PRIEKŠSĒDIS

TORONTO

● 25. jūlijā savā 86. dzīvības gadā acis uz mūžu slēdza ropažniece Alma Liepiņa, dzimusi Kažoka. Trimdas gadus, kopā ar š.g. 12. februārī mūžībā aizgājušo dzīves draugu, LKOK pulkvedi A. Liepiņu, viņi vadīja Toronto, būdama nenogurdināma Sv. Andreja draudzes koŗa dziedātāja un administrātīvo darbu darītāja.

Nelaiķi pēdējā gaitā uz Mt. Pleasant krematoriju izvadīja 30. jūlijā māc. J. Cālītis, ērģeļu mūziku spēlējot Edītei Timermanei. Iepriekšējā dienā no aizgājējas Rosar bēŗu namā ar divām dziesmām atvadījās Sv. Andreja koris, diriģ. Austras Plampes vadībā. Par aizgājēju sēro meita Anita Rullīte un mazmeita Ligita Turdie ar ģimenēm.

Valentīna Pāvula

NEPTŪNA KALPS

ir vienīgā grāmata mūsu literātūrā, kuŗā autors apraksta savu darbu — zemūdens dzīlēs nogrimušo kuģu un citu bagātību meklēšanā, kā arī daudzās citās bīstamās dēkās.

Jauns pienesums latviešu literātūrā līdz šim neaprakstītos ūdenslīdēja piedzīvojumos.

Rakstnieks Anšlavs Eglītis Valentīna Pāvula stāstījumu vērtē šā: „Neparasts, interesants, īpatnēji svaigā valodā uzrakstīts darbs. Saista nepārtraukti lasītāja uzmanību...”

Grāmatai 488 lpp. Mākslinieka Ērika Dzeņa vāka zīmējums.
Cena $28.50

Pasūtinot un iemaksājot līdz 1987.g. 1. novembrim, cena ASV $22.50 US; Kanadā $22.50.

VĀRDS, UZVĀRDS.....

ADRESE:.....

.....

Lūdzu piesūtait ..... eks. „Neptūna Kalps”.

Samaksai pievienoju ..... **uz Latvija Amerikā Ltd. vārda 125 Broadview Ave, Toronto, Ont. M4M 2E9.**

RAIBĀ NEDĒĻA

VAI KONGRESS NĀKS PIE PRĀTA?

Ar prezidenta Rēgena televīzijas vēstījumu pagājušajā trešdienā Irānas-Kontra slepenā darījuma lieta būtu jānovieto kongresa archīvos. Objektīvs vēsturnieks tur kādā dienā atradīs pierādījumus par to, kā politisku pretišķību dēļ kongresa īpašā noklausināšanas komisija mēģināja panākt

Prezidents Rēgens atkal uzrunāja tautu.

populārā prezidenta degradēšanu tautas acīs un atcelšanu no amata. Pratinātāji cerēja, ka liecinieki sapīsies viņu uzstādīto jautājumu cilpās un valgs ap Rēgena kaklu savilksies tik tālu, ka tautas vairākums prasīs viņa galvu un novākšanu no augstā amata.

Senātors Helms: Kremlis ignorē nolīgumu.

Komitejai par lielu pārsteigumu liecinieku noklausināšana panāca gluži pretējo — uz apsūdzēto sola pēkšņi tautas acīs nonāca paši klausinātāji.

Kad pulkvedis Norts vienkāršos vārdos izskaidroja, kādēļ savam liktenim netika pamesti Nikaragas nacionālie partizāni, viņš miljoniem televīzijas skatītāju pateica: „Īstais vainīgais ir kongress, kas vienu brīdi atbalsta prezidenta politiku demokratijas restaurācijai Centrālamerikā, bet otrā brīdī pagriež šai pašai politikai muguru!"

Slīpētajai demokratu un liberāļu pratinātāju komitejai ar šiem vārdiem muti aizsita vienkāršs amerikāņu armijas virsnieks. Pirmo reizi tauta dzirdēja patiesību, un prezidenta popularitāte turpināja augt augumā.

* * *

Atbruņošanās nolīgums ar Kremli, pēc kura tik izsalkuši ir daudzi kongresa locekļi, kļuvis par politisku futbolu, pie kam spēles noteikumus nepārtraukti cenšas diktēt Maskava.

Kad Rēgens mēģināja uzlabot dažus novecojušos amerikāņu aizsardzības ieročus, paštaisnie kongresmeņi vaimanāja, ka Rēgens taisoties bezkaunīgā kārtā lauzt SALT II nolīgumu, kas esot pamatā Maskavas piedabūšanai pie konferences galda. Nelīdzēja prezidenta komentāri un Pentagona dokumentāri pierādījumi, ka Kremlis SALT II nolīgumu jau iepriekš vairākkārt ignorējis.

Pag. nedēļā senātors Džese Helms, kas savā laikā bija amerikāņu slepenā dienesta šefs, kādā intervijā apgalvoja, ka tā ir Pad. savienība, kas atkal pārkāpj SALT II nolīgumu, tagad uzmontējot raķešu ieročus uz dzelzceļu vagonu platformām. Tā šos ieročus būs ne tikai grūti atklāt, bet vēl grūtāk kontrolēt.

Interesanti atzīmēt, ka amerikāņi Ženēvas atbruņošanās sarunās par saviem pārstāvjiem izvēlas lietpratējus ar vāciskiem vārdiem. Minēsim kaut vai Maksi Kapelmani un tagad no jauna uzpeldējušo Maksi Frīdersdorfu.

Domājams, ka prezidenta Rēgena televīzijas vēstījums pamudinās amerikāņu likumdevējus aizmirst partiju savstarpējo konfrontāciju un ārpolitikā atgriezties pie vienotas republikāņu un demokratu partiju politikas. Tas jo sevišķi nozīmīgi laikā, kad ASV jāuzņemas atbildīgi pienākumi Persijas jūras telpā, un pie apvāršņa parādījušās pirmās zīmes par varbūtēju pozitīvu nokārtojumu attiecsmēs ar Nikaragu un pārējām Centrālamerikas valstīm.

ŠAMIRS IZRĀDĪJĀS PĀRĀKS PAR PEREZU

Pēdējos mēnešos Izraēlai draudēja nopietna iekšpolitiska krize, jo abi koalīcijas valdības partiju pārstāvji bija pretējos ieskatos daudzās ārpolitiskās problēmās.

Šamirs dabūja ortodoksālo atbalstu.

Valdības krize tagad, šķiet, beigusies ar pašreizējā ministru prezidenta Šamira uzvaru. Sociālistu līderis, tagadējais ārlietu ministrs Perezs, ir intelliģentāks, šarmantāks un nesalīdzināmi labāks runātājs. Perezu un Šamiru mēdz salīdzināt personības ziņā ar Rēgenu un Kārteru. Tagad izrādījies, ka bijušais terrorists Šamirs tomēr ir slīpētāks politiķis. Kamēr Perezs centās visiem līdzekļiem panākt jaunas kneseta vēlēšanas, Šamirs dabūja savā pusē ortodoksālo reliģisko partiju atbalstu, tādējādi izņemot no Pereza burām vēju.

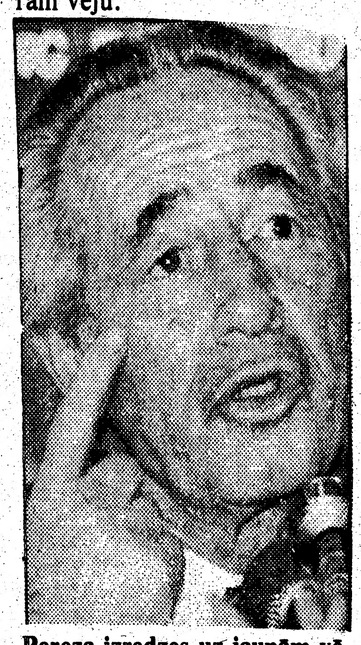

Pereza izredzes uz jaunām vēlēšanām zudušas.

Par Pereza sarunām ar Jordānas karali Huseinu un starptautiskām miera sarunu iespējām Šamirs Izraēlu brīdināja: „Pieminiet manus vārdus. Tas nozīmē atteikšanos no Rietumkrasta un Gāzas apgabala."

Pag. nedēļā knesets, aizejot vasaras atvaļinājumā, atstāja stingri seglos Šamiru. Šamira panākumu noslēpums bija sekošana ikdienas politikai, un viņš nekaunējās izmantot savā labā arī tos pozitīvos panākumus, kurus savā laikā bija īstenojis Perezs. Perezs savukārt, slepeni tiekoties Londonā ar Jordanas karali, krāmējās pa augstiem plauktiem. Par starptautisko miera konferenci Šamirs Šulcam pateica: „Nemaisaities mūsu darīšanās!"

VAI DŽO KLARKS RĀDĪS CIRKU?

Daudzi kanadieši brīnās, kas gan tādai ziemeļu valstij kopīgs ar Melnā kontinenta mazo valstiņu problēmām. Kanadas ministru prezidents Malrūnijs nekādā ziņā nevairoja savas partijas popularitāti ar tagad jau aizmirsto šā gada ekskursiju pa Melnā kontinenta valstiņām, kur viņš vietējiem diktātoriem atstāja solījumos miljoniem dolaru atbalstu.

Tagad uz Afriku devies ārlietu ministrs Džo Klarks, un arī viņš iegriezīsies marksistu Mozambikā un pāris citās mazākās nēģeru valstiņās. Klarks nodomājis apciemot arī Pretoriju, bet pēdējā nav aizmirsusi to, ka Kanadas valdība vairākkārt kritizējusi Dienvidafrikas aparteida politiku. Uz to Dienvidafrikas ministru prezidents Bota savā laikā atbildēja, lai Kanada labāk gādā par savu indiāņu un eskimosu problēmu nokārtošanu.

Klarks devies uz Melno kontinentu.

Arī tagad Klarkam Dienvidafrikas ārlietu ministrs norādīja, ka viņa apciemojums nav gaidīts, un būtu nožēlojami, ja Klarks Pretorijas valdību pārsteigtu ar kādu politisku cirku. Kanadas ārlietu ministram jau iepriekš pateica, ka viņš nevarēs tikties ar nēģeru opozicijas vadoni Mandelu. Klarks ar Afrikas sazvērnieku vadoņiem tikās jau Mozambikā.

Pag. nedēļā Dienvidafrikā sākās zeltraču streiks, kurā piedalās 400.000 strādnieku no 40 raktuvēm. Streika vadonis Cirils Ramafoze (Ramaphose) jau brīdinājis viņa prasību neievērošanas gadījumā lietot varu.

VAI PARLAMENTS IEROBEŽOS EMIGRĀCIJU?

Pēdējā gada laikā Kanadā notikusi vairākkārtēja plaša emigrantu invāzija kontrabandas ceļā. Šie nelegālie emigranti tomēr paturēti Kanadā, bet daudzās provincēs pacēlušās skaļas protesta balsis. Ministru prezidents Malrūnijs šā jautājuma apspriešanai šonedēļ sasauca ārkārtēju federālā parlamenta sesiju, bet nelegālie emigranti jau paspējuši iesniegt sūdzību Apvienotās Nācijās, apsūdzot Kanadu rasu naidā.

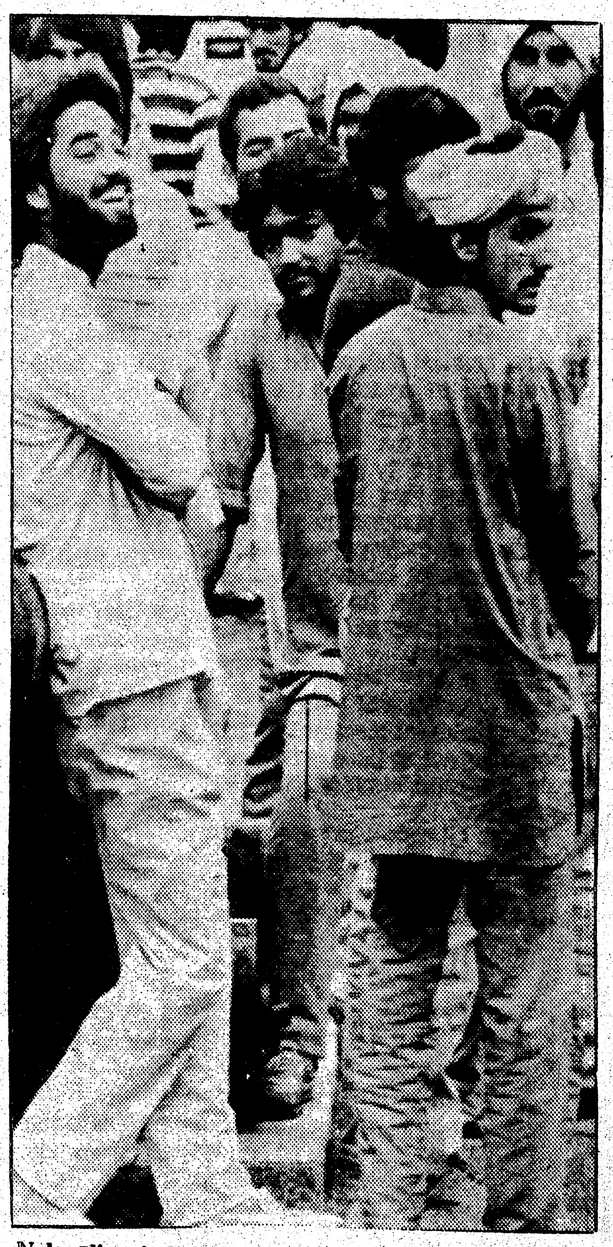

Nelegālie indiešu emigranti izkāpj Kanadas krastā.

Sidrabenes vasaras nometnei 35 gadi

Dzejniece Indra Gubiņa, kas pirms daudz gadiem darbojusies Sidrabenē par vadītāju, savā Sidrabenei veltītajā dzejolī saka — Kā vainagā mums jāsaslēdzas lokā: bērns, spēka vīrs vai sirma galva jau. Un jāgādā, ja svešumā vēl esam, lai ceļš uz Sidrabeni tik ātri neaizaug.

Sidrabenē jau darbojas 35. vasaras nometne, un visas zīmes rāda, ka ceļš uz Sidrabeni tiešām tik ātri neaizaugs.

Pirmā latviešu jaunatnes nometne Ziemeļamerikā bija 1951.g. vasarā īrētā pļavā, netālu no Toronto — Strītsvillē. To organizēja Latviešu sporta apvienība Kanadā, un tanī rosīgi darbojās arī māc. Ādolfs Čops. 1952.g. Sv. Jāņa draudze nopirka lauku īpašumu pie Notavasagas upes un aicināja LSAK pāriet ar savu nometni viņu īpašumā. Tā nu notika, ka otrā LSAK nometne bija Saulainē.

1953.g. pavasarī LSAK meklēja nometnei jaunu vietu un to atrada Sv. Andreja draudzes jauniepirktajā lauku īpašumā pie Brontes upes. LSAK izraudzīja nometnei nosaukumu sidrabene, ko vēlāk pārņēma viss lauku īpašums. Draudzes mācītājs Ā. Čops ar lielu dedzību iesaistījās nometnes darbā un, kaut nometni vadīja LSAK, bija nometnes atbildīgais vadītājs. Māc. Ā. Čops piedalījās arī programmas izveidošanā. Pirmajos gados sporta darbinieki strādāja kā vadītāji bez atlīdzības. Nometne kļuva ļoti populāra un reizēm nometņotāju skaits pārsniedza 200. Izņemot necilo biroja būdiņu, ko uzcēla LSAK ar E. Skujiņu pāra aizdoto naudu, citu ēku nebija. Liels notikums bija divu tramvaja vagonu ierašanās Sidrabenē. Vienā izbūvēja samērā labu virtuvi, otrā dzīvoja virtuves darbinieki un sešus gadus māc. Ā. Čops. Telpa starp vagoniem kļuva par nometnes ēdamzāli, sarīkojumu zāli un O. Grebžes un J. Zuntaka gleznu izstādi Jāņos. Kaut nometne bija iekārtas ziņā primitīva, taču nodarbību programma bija daudzpusīga un labi izveidota. Jāatzīst, ka nometnes izveidošanā lieli nopelni bija ilggadējai komandantei sporta skolotājai Ksēnijai Rasai.

Laika tecējumā ir mainījušies vadītāji, mainījusies programma, radušās jaunas idejas, uzceltas skaistas ēkas — sabiedriskā ēka, ambulance, iekārtota moderna virtuve ar rūpīgām saimniecēm vadībā. Telpas devušas jaunas iespējas speciālu programmu izveidošanā. Iekārtota skaista mazo bērnu māja, uzbūvēts īsts sporta laukums vieglatlētikai un futbolam, laukumi volejbolam un basketbolam, iekārtota peldētava, uzcelta brīvdabas baznīca pēc O. Grebžes meta. Nometnes rīcībā ir arī brīvdabas skatuve, kuŗā notikušas daudzas pasaku lugu izrādes u.c.

Jaunais Sidrabenes nometnes atbildīgais vadītājs māc. J. Cālītis ir jau bijis šinī amatā 14 gadus. J. Cālītis konstatē, ka nometnes programma ir daudzpusīga un valda laba kārtība, bet radušās agrāk mazāk pazīstamas problēmas — bērni, kas neprot latviešu valodu. Ir jādomā, ko darīt ar šiem bērniem. Dažus gadus Sidrabene devusi viņiem 2 nedēļu nometni, kuŗā runā angliski un mēģina viņus iepazīstināt kaut cik ar latviešu valodu un latvisko. Tas tomēr par maz. Radusies doma, ka šīm 2 nedēļām varētu sekot jaukta nometne, kuŗā uzsvars būtu uz latviešu valodu. Nometni varētu beigt ar īsti latvisku periodu. Protams, latviski nerunātāju bērnu nometnē var piedalīties arī latviski runātāji.

Māc. J. Cālītis uzsveŗ, ka liela nozīme ir speciālistu iesaistīšanā tādām nodarbībām kā stikla glezniecībai, ko vairākus gadus vadījis Arn.Treibergs, rokdarbiem, kuŗus daudzus gadus māca Elza Zīverte. Sidrabenē bijušas arī šacha nodarbības, kuŗas pirms dažiem gadiem vadīja Elmārs Mednis; Ņujorkas Andrejs Jansons sagatavojis ar bērniem lieluzvedumu Sarkangalvīte, piedaloties arī Saulainei; režisore D. Gribuste iestudējusi vairākas bērnu pasaku lugas, kas guvušas lielu piekrišanu u.c. Arī sportā darbojušies volejbola un basketbola lietpratēji — brāļi Graudiņi, J. Daugavietis, Leo Tobi, J.Zentiņš u.c. Un kur vēl izcilā peldēšanas trenere Judīte Vāgnere.

Sidrabene arī noorganizēja pirmo un vienīgo nometņu konferenci, kas ilga vairākas dienas, bija pārbagāta idejām un sniedza arī informāciju par citu nometņu darbību. Tā notika 1978.g. vasarā.

Sidrabenes bērnu vasaras nometnē pirmās divas nedēļas šogad bija latviski nerunātājiem bērniem. Attēlā karogu nolaišana dienu beidzot. Foto J. Liģers

Aizlijušie svētki Saulainē

Saulaines bērnu svētku saimi 1. augustā atklāja nometnes komandante un svētku norises pārzinātāja Renāte Wust, sveicot mājniekus, sidrabeniešus un viesus un iepazīstinot visus ar priekšā stāvošo dienu kārtību un programmas sagatavotājiem māc. F. Kristbergu, I. Semenovu un citiem. Sekoja kopīgi dziedātā tautas lūgšana, Dievs svētī Latviju. Klātesošos Saulaines pārvaldes vārdā sveica priekšsēdis A. Brencis.

Svētku pirmā diena bija paredzēta sportam, tādēļ svinīgam ievadam sekoja vieglatlētikas nodarbības dažāda vecuma nometņotājiem. Diena beidzās ar kopēju ,,galā'' uzvedumu ,,Koši, koši! Jauki, jauki!'' Brigitas Alkas un Laumas Cennes vadībā, piedaloties Saulaines un Sidrabenes nometņotājiem — kopskaitā ap 70 atsevišķiem izpildītājiem (vieglatlētikas rezultāti un uzveduma apraksts sekos).

Otra svētku diena 2. augusts bija nelaimīga diena. Jāņu laikam pienākošais lietus ,,aplaimoja'' plašāku apkārtni, tādi skarot arī Saulaini un pārvelkot svītru paredzētām ārpustelpu nodarbībām. Lietaino dienu ievadot, notika mācītāja F. Kristberga vadīts svētbrīdis, mūzikas pavadījumu spēlējot Brigitai Alkai. Svētbrīdī piedalījās Saulaines un Sidrabenes nometņotāji ar labi sagatavotām tautas dziesmām. Dienas gaitu turpinājumā sekoja iekštelpu nodarbības stendos. Šķūnī Benitas un Edgara Tiltiņa izkārtotas un daudzo palīgu vadītas sacensības bija Krupīšu mešanā, Makšķerēšanā, Laimes akā, Veiklā roka, Auto sacīkstēs, Maisā skriešanā, Bumba spainī mešanā un citur. Pūnītī gatavoja dažādas rotas un spēļu lietas, kuŗas gatavotāji ieguva savā īpašumā. Īpatnējs, visu mīlēts viesis bija dzeltens zaķis, kurš klausīja uz vārdu ,,Rasma''. Pusdienu maltītei un nemitīgām lietus gāzēm sekoja vēlreizēja, kopēja pulcēšanās Saulšķūnī, kad labvēlīgu skatītāju sumināti, apbalvojumus saņēma sadraudzīgā sporta uzvarētāji, kuŗus izsniedza mācītājs F. Kristbergs Saulaines pārvaldes padomes priekšnieks A. Brencis un M. Lūsis. Aizlijušo svētku programmu noslēdza A. Brencis, izjustos vārdos pateicoties neskaitāmiem palīgiem — abu nometņu bērnu vecākiem, Ozoliņu un Krasta ģimenei, Imantai Spēlītei, Inesei Dobelei un citiem Saulaines darbiniekiem ar Skaidrīti un Modri Pauderi priekšgalā.

Labi uzrakstītā drāmatiskā darbā, acīm neredzama bet garā nojaušama, ir ,,caurviju darbība'', kuŗa, ja izrādes laikā nepārtrūkst, nosaka izrādes kvalitāti. Skatuves darbs sadalīts cēlienos. Šo salīdzinājumu var pārnest uz Saulaini, kur katrs sarīkojums ir kā rakstu darbs ar labas caurviju darbības veidotājiem visiem darbiniekiem, ieskaitot virtuves personālu. Viņi pirmie no rīta mostas un pēdējie vakarā iemieg. Neviens viņu rūpju pilnās acīs neieskatās, noskrietās jūdzes nemērī, pakāpienus neskaita. Tikai viņu darba ,,cēlienu'' beigās, — brokastīs, pusdienās, vakariņās apkalpojot daudzos izsalkušos, aiz virtuves lodziņa pazib viņu smaidošās sejas. Tur Ērika Reinfelde, Rasma Suchova, Skaidrīte Paudere, Elvīra Velkere, Sandra Pelizzer un daudzi citi. Un tad, viesis maltīti krēslainajā mājas palievenī baudot, var droši teikt, ka Dievs ir svētījis šo skaisto upes līci un devis spēku Saulaines darbiniekiem, rakstīt garīgām vērtībām pilnu drāmatisku sacerējumu, kurš ar savu labo caurviju darbību to tuvina latviešu trimdinieku dzīvei.

...Ons

Samērā lielas grūtības sagādā vadītāju atrašana, kaut līdz šim Sidrabenei tas veicies samērā labi. Mainījies arī nometņotāju sastāvs, jo vasaras vidusskolas iesaista vecāko jaunatnes daļu, un citām nometnēm atliek nodarboties tikai ar jaunākiem. Tas nozīmē, ka arī programmas ir jāpiemēro jaunākiem bērniem.

Māc. J. Cālītis uzsveŗ, ka nometne pēc viņa pārliecības nav otra skola, bet tai jārada bērnos labsajūta par visu latvisko. Tas ir vissvarīgākais nometnes uzdevums.

Ž. Zentiņš

Saulaines bērnu nometnes volejbola vienība. Attēlā: Pēteris Bērziņš, Jānis Lūsis, Ēriks Semenovs, Laura Ezera, Džonijs O'Braiens, Pauls Ezers, Eduards Sproģis, Ādams Kaļiņš, Rita Collins, Eduards Kaļiņš, Miķelis Rundāns, Toms Lūsis, Matīss Kot, Chris Wust, Dāvids Balodis, Lāra Bērziņa, Pēteris Kaļiņš. Foto J. Liģers

Mācītāja Vernera Voitkus piemiņai

Izcils patriots, kara laika 19. div. mācītājs, DV Austrālijas valdes ikgadējais loceklis Verners Voitkus pēc īsām un grūtām ciešanām šķ.g. 15. aprīlī aizsaukts mūžībā.

Verners Voitkus dzimis 1911. gada 17. maijā Krievijā, kur viņa tēvs strādāja par mācītāju. 1913.g. ģimene atgriezās Latvijā, kur Verners izauga latviskā garā. Pēc Cēsu ģimnazijas beigšanas viņš iesāka studijas Latvijas universitātē teoloģijas fakultātē, pievienojoties studentu korporācijai Fraternitas Academica. 1938. g. beidza fakultāti un tā paša gada 25. septembrī Rīgas Doma baznīcā viņu ordinēja par mācītāju. 1939.g. jauno mācītāju aicināja darbā Ārlavas draudzē. Baigā gada terrora un apcietināšanas draudu dēļ darbs bija jāpārtrauc. Pēc teroristu padzīšanas viņš sāka darbu bij. Baznīcas ģimnazijā.

Visu mūžu māc. Voitkus gaitas bijušas saistītas ar jaunatni. Jau studiju laikā viņš strādāja par jaunatnes audzinātāju, pēc tam kļuva skolotājs Baznīcas virsvaldes ģimnazijā. Vadīja mazpulku organizāciju un pievienojās aizsargiem. Adelaides ev. lut. draudzes iesvētāmie audzēkņi ar lielu prieku atceras un piemin māc. Voitkus vadītās iesvētes mācības. Nebijis nekad jāgaļaikojas un klausījušies viņa stāstos ar interesi. Daži jaunieši Adelaidē, nodibinot ģimenes dzīvi citur, tomēr aicināja māc. Voitku, lai tos salaulātu. Arī daži par savu mūžības ceļā izvadītāju izraudzījušies māc. Voitku.

Kad latviešu vīri sāka pulcēties cīņai pret sarkano varu, Voitkus iestājās Latviešu pašaizsardzības spēkos, kur viņu vēlāk iecēla par 19. div. mācītāju. 1944.g. Ziemsvētku lielkaujā viņu smagi ievainoja, pēc tam, kad bija garīgi stiprinājis pie dievgalda vēsturiskās Lesteres baznīcā simtiem cīnītāju.

Laimīgi viņš izkļuva ar pēdējo ātrlaivu no izpostītās un terrora apsēstās dzimtenes uz rietumiem. Īsu laiku nonāca gūstekņu nometnē. Pēc gūsta Ansbachas bēgļu nometnē sāka mācītāja un skolotāja darbu. Aktīvi piedalījās DV dibināšanā. Sākumā bija vadībā amerikāņu joslā, vēlāk Adelaidē vairākas reizes zemes valdē. Apbalvots ar DV nozīmi zeltā. Cīņu laikā apbalvots ar Dzelzs krustu, ievainoto un trieciena nozīmēm, Kara nopelnu krustu un Kurzemes cietokšņa lenti.

Austrālijā māc. Voitkus ieradās 1950.g. un kļuva Adelaides ev. lut. draudzes garīgais gans. Daudz pūļi ielicis Sv. Pēteŗa baznīcas būvē un īpašuma iegādē Aldingā, kur notika jauniešu nometnes un latviešu vasaras vidusskola. Ar lielu sajūsmu piedalījās Adelaides latviešu sabiedriskā darbā. Kā īsts garīgs gans nekad necīnījās par augstāku atalgojumu un, lai varētu dzīves uzdevumus kaut cik veikt, uzturot arī ģimeni, blakus draudzes gana darbam strādāja fizisku darbu. Viņš nemēdza lielīties ar varoņgaitām, nedz citiem saviem panākumiem, bet par to liecināja viņa līdzgaitnieki dažādos dzīves posmos. Vienmēr gan aizstāvēja savu reliģisko pārliecību un iecietīgi mācīja citus, kas tādu ceļu meklēja.

1976.g. Voitkus pārcēlās uz Brisbenu, bet jau 1977.g. viņu aicināja uz Sidneju par Vienības draudzes mācītāju. Tur nostrādājis 4 gadus. Bijis arī Latviešu Virsnieku apvienībā, kur aktīvi iestājies par bij. karavīru aizstāvi pret visāda veida apsūdzētājiem.

Kad saņēmis aicinājumu rakstīt par vienu dienu mācītāja gaitās 2. Pasaules karā, izšķīries par visdrāmatiskāko dienu latviešu karotāju garajā vēsturē — 2. Pasaules kara kapitulācijas dienu, 1945.g. 8. maiju, ko piedzīvojis, būdams veselības atvaļinājumā Kurzemes cietoksnī Liepājā.

1986.g. 17. maijā, savā 75. dzimšanas dienā, mācītājs steidza daudz ko padarīt pirms iešanas uz slimnīcu. Operācijai sekoja citas, bet slimnīcas posmu starplaikā māc. Voitkus vēl vadīja dievkalpojumus.

Lielam ļaužu pulkam piedaloties, māc. Voitku izvadīja pēdējā gaitā. Bija ieradies arī no Adelaides ev. lut. draudzes priekšn. palīgs V. Tomanis, DV organizācijas, Latviešu Virsnieku apv. u.c. organizāciju pārstāvji.

B. Andersons

Sirsnībā pieminam mūžībā aizsaukto
Siguldas pulka dibinātāja un ilggadējā galvenā pārstāvja
ceļa līdzgājēju

Mildu Miezīti, dzim. Jaunzemis

dzimusi 1902. gada 15. jūlijā,
mirusi 1987. gada 14. jūlijā.

Sēro
Siguldas pulka piemiņas fonds

Mūsu mīļais

Jānis Herberts Plaucītis

dzimis 1889. gada 19. jūnijā Latvijā,
miris 1987. gada 5. augustā Richmond Hill, Ontario.

Viņu mīļā piemiņā paturēs
sieva Antonija
mazdēli Pēteris, Nikolajs un radi

KESVIKA

● DV Kesvikas nodaļa savus 9. darbības gadasvētkus atzīmēs 12. septembrī plkst. 19 Optimistu Hallē, (Church Str.) Kesvikā. Sarīkojumā būs priekšnesumu programma, mielasts un saviesīga sadzīve...**Ons**

MEISTARSACENSĪBAS PĀRCELTAS UZ SEMPTEMBRI

9. augustā plānotās Kanadas latviešu jaunatnes meistarsacensības vieglatlētikā Sidrabenē neizdevīgu laika apstākļu dēļ nenotika. Tās pārceltas uz 19. un 20. septembri Sidrabenē un notiks parallēli baltiešu meistarsacensībām...**Ons.**

HAMILTONA

● Hamiltonas mednieku-makšķernieku kluba eksternās meistarsacensības šaušanā notiks 22. augustā lauku īpašumā Lielupē. Sacīkšu sākums ar mazkalibra šautenēm plkst. 9, bet māla baložiem —11.

...Ons.

BAZNĪCU ZIŅAS

SV. JĀŅA DRAUDZE

Draudzes kanceleja atvērta otrdienās, trešdienās un ceturtdienās no pl. 10 līdz 17, tālr. 921-3327, 200 Balmoral Ave. Mācītāja F.T. Kristberga runas stundas otrdienās no pl. 10—13, trešdienās no pl. 18—21, ceturtdienās no pl. 10—13. Māc. F.T. Kristberga adrese: 12 Worthington Cresc., Toronto, Ont. M6S 3P6, tālr. mājā 769-6950.

16. augustā pl. 19 dievkalpojums dievnamā.

23. augustā pl. 19 dievkalpojums dievnamā.

30. augustā pl. 19 dievkalpojums dievnamā.

SV. ANDREJA DRAUDZE

Māc. J. Cālītis, Sv. Andreja draudze, tālr. 924-1563, Carlton St. un Jārvis St. krustojumā, Toronto, Ont. Tālr. mājā 482-8403, 8 Rolland Rd., Toronto, Ont. M4G 1V5. Māc. J. Cāliša runas stundu laiks kancelejā: trešdienās un ceturtdienās no pl. 10—12 un no 18—19. Citā laikā, iepriekš sazinoties,

16. augustā pl. 10 dievkalpojums ar dievgaldu.

23. augustā pl. 10 dievkalpojums. Pl. 10 dievkalpojums Sidrabenē.

30. augustā pl. 10 dievkalpojums.

AUSTRUMU DRAUDZE

Māc. A. Celms: 47 Lord Roberts Drive, Scarborough, Ont. M1K 3W1, tālrunis 267-3507. Toronto Austrumu draudzes dievkalpojumi notiek Sv. Barnabas baznīcā 361 Danforth Ave.

16. augustā pl. 13 dievkalpojums Sv. Barnabas baznīcā. Mateus ev. 13:44-52; Rom. 8:28:30;

23. augustā pl. 13 dievkalpojums baznīcā. Mateus ev. 14:13-21; Rom. 8:35-39.

30. augustā pl. 11 — Tālavā — Kapu svētki Alistonas kapos. Mateus ev. 22-23; Rom. 9:1-5.

KATOĻU DRAUDZE

Prāvests Dr. B. Kokins — 11290 Pine Valley Dr., Woodbridge, Ont., L4L 1A6, telef. 832-3264.

Dievkalpojumi notiek katra mēneša otrā svētdienā pl. 13.00 Lietuviešu baznīcā, 1021 College St., Toronto.

Nākošais dievkalpojums 20. septembrī pl. 13 Lietuviešu baznīcā, 1021 College ielā, Toronto.

BAPTISTU DRAUDZE

Māc. J. Šmits, 30 McDairmid Rd., Scarborough, Ont. M1S 1Z6, tālr. 299-3780. Toronto latviešu baptistu draudzes sanāksmes Walmer Rd. baptistu dr. dievnamā.

Dievkalpojumi notiek katru svētdienu pl. 14 Walmer Rd. dievnamā. Visi mīļi aicināti.

Bībeles stundas — lūgšanu sanāksmes katru trešdienu pl. 19.

Gaismas telefons ticības stiprināšanai 299-8545 darbojas nepārtraukti 24 stundas dienā. Vēsts latviešu valodā tiek ieskaņota divreiz nedēļā.

SV. KATRĪNU DRAUDZE

Mācītājs Jānis Prauliņš, 301 Queenston, St. Catharines, Ont., L2P 2X5, tel. 685-3190.

Dievkalpojumi notiek katra mēneša 3. svētdienā, pl. 15.00 Kristus lut. baznīcā, 140 Russell Ave, St.Catharines.

16. augustā pl. 11 Kapu svētku dievkalpojums Victoria Lawn kapsētā. Dziesmu lapiņas.

20. septembrī pl. 15 draudzes dievkalpojums.

HAMILTONAS DRAUDZE

Hamiltonas latviešu ev. lut. Kristus draudze — 18 Victoria Ave South.

16. augustā pl. 19 draudzes dievkalpojums ar dievgaldu.

23. augustā pl. 19 draudzes dievkalpojums.

30. augustā pl. 10 Kapu svētki Woodland kapsētā. Māc. A. Dūmiņš (lietus laikā dievnamā).

BRAMPTONAS DRAUDZE

Bramptonas latviešu ev. lut. draudzes dievkalpojumi notiek Grace United Church dievnamā, 156 Main Street, North Brampton, Ont. Māc. A. Dūmiņš, P.O. Box 655, Port Colborne, Ont. L3K 5X8, tālr. (416)-834-6081.

Jūlijā un augustā latviešu dievkalpojumi nenotiks.

NIAGARAS DRAUDZE

Draudzes priekšnieks Andrejs Šteinbachs, 6308 Drummond Rd., Niagara Falls, tel. 354-1258.

MONTREALAS LATVIEŠU DRAUDZES

Dievkalpojumi notiek Jāņa (igauņu) ev. lut. baznīcā 4345 Marcil Ave. Mācītājs Gunārs Hūns, 8262 Place Chanceaux, Montreal, Que. H1K 1M7, tel. 352-1204. Mācītājs runājams katrā laikā, bet ieteicams iepriekš sazināties pa tālruni.

Dievkalpojumi, ja nav citādi norādīts, notiek katru svētdienu pl.13.30 baznīcā.

OTAVAS DRAUDZE

Mācītāja Sarma Eglīte, 40 Driveway, Apt. 708, Ottawa, Ont. K2P 2C9, tālr. (613) 234-6764. Otavas latviešu ev. lut. draudze — 83 Main ielā.

KLAUSAITIES GARĪGOS RAIDĪJUMUS

Global TV 6. un 22. stac.
100 Huntley St., Toronto,
no pirmd. — piektd. pl. 10.30 no rīta, svētd. Bafalo TV 29. stac. pl. 21; 700 Club — Bufalo TV 29. stac. no pirmd. — piektd. pl. 10 no rīta, svētdienās pl. 22.

TV stac. 47 no pirmd. — piektd. pl. 9 no rīta.

LATVIEŠU MISIJAS RADIO RAIDĪJUMS
„BRĪTIŅŠ AR DIEVU"
nepārtraukti
32 gadu gājumā
katru svētdienas rītu no
pl. 9 — 9.30
Vilnis 1270 AM
no Niagaras WHLD raidītāja.
Vadītājs A. Laksmanis
106 Dorset Rd., Scarboro,
Ont., tālr. 261-4218
Latviešu misijas

Druvas nodaļai 25 gadi

22. augustā pl. 15 Purvainē pie Hillsbergas notiks DV Druvas nod. 25. gadasvētki. Šīs rosīgās nodaļas sākums ir kādreizējo 60 latviešu saimniecību pagastā pie Šelburnas (Oranžville). Tur jau pastāvēja vietējā Lauksaimniecības biedrība. Bet tā kā jauno lauksaimnieku vidū bija daudzi 2. Pasaules kaŗā neuzvarētā Latviešu leģiona piederīgie, pagastā radās vieta arī Daugavas Vanagiem. 1962.g. 29. novembrī savus kādreizējos cīņu biedrus apmeklēt ierodas DV priekšnieks plkv. V. Janums un V. Ždanovska saimniecībā liek pamatus jaunai DV nodaļai. Iniciātoru grupā piedalās Ždanovski, Ozoliņi, Kalniņi, Beņķīši, Bērziņi, Bukovski, Borisi, Plūdumi, Jēģeri, Smiltnieki, Purmaļi, Turķis u.c. Pirmajā valdē ievēl V. Ždanovski, E. Smiltnieku, Ž. Bukovski, J. Plūdumu un H. Ozoliņu. Nodaļai dod Druvas vārdu. Sākuma gados M. un H. Ozoliņu māja Šelburnā kļūst nodaļas ,,galvenā mītne''. Tur notiek valdes sēdes un mazāki sarīkojumi, lielākiem īrē leģiona zāli. Pirmajos darbības mēnešos nodaļas rocība maza. Līdzekļu iegūšanai rīko sarīkojumus ar kultūrāli sabiedrisku saturu, izlozēm. Ir gadījums, kad valdes priekšsēdis noziedo dzīvu bulli, lai izloze būtu pievilcīgāka. Īsā laikā Druva ierindojas DV organizācijas saimē kā nozīmīgs faktors politiski kultūrālas dzīves veicināšanā. Pēdējos gadus nodaļas vanadžu un vanagu dzīvi Druvas nodaļā, čakliem talciniekiem piepalīdzot, pārzina Marija un Aleksandrs Kalniņi. Jāpiezīmē, ka Marija ir DV Druvas nod. vanadžu kopas pirmā un vienīgā vadītāja kopš dibināšanas.

Bieži organizāciju darbs aizrit četrās sienās, tautas nepamanīts. DV Druvas nodaļa savus centienus nespēj noslēpt. Tā ar saviem vadītājiem ir plaši pazīstama. Labi organizētie latviešu tautai nozīmīgo dienu atceres akti, ziedojumi kopējiem pasākumiem un ikgadējie dārza svētki augustā Kalniņu mājā ir reizes, kad latviešu trimdinieki satiekas Druvā, lai iepazītos, atcerētos, un nacionāli stiprinātos nepagurt cerībā uz brīvu Latviju.

Arī gaidāmajos Druvas 25. gadasvētkos stūŗakmens ir viesi-apmeklētāji, un tie 22. augustā laipni gaidīti ,,no maliņu maliņām''. Būs svētbrīdis, svētku runa, solo dziesmas un deklamācijas, īsluga, cienasts un saviesīga sadzīve. Kā nokļūt svētku vietā — Purvainē? 401. ātrceļš, Trafalgar Road, 24. šoseja un 4. līnija ir viss, kas jāiegaumē, lai priecīgs svētku viesis ierastos DV Druvas nodaļas 25. darbības atceres svinībās Purvainē 22. augustā, plkst. 15. **-ons**

Tā tur dzīvo

(Turpinājums no 7. lp.)

zināšanai un okupantu skaidrākai noraksturošanai jāatkārto Rīgā 1986. gada pavasarī starp tuvākiem draugiem kāda jauna latviešu inženieŗa izteikta patiesība, kas būtu stipri jāiegaumē ikvienam trimdiniekam. Lai visiem rīdzinieka vēsts būtu zināma, tā jāsludina arī nepārtraukti tālāk: ,,Padomju savienībā nekad nav izbeidzies staļinisms, tas tikai šad tad mainās formā. Ja grib saglabāt komūnisma diktātūru, tad tas nemaz citāds nedrīkst būt, ja sarkanie paši sevi negrib kā pienenes pūkas aizpūst apvārsnī...

Apgaismošanai, garīgai pamodināšanai vēsturisks, testamentāls romāns — *Liela tīrīšana,* cilvēcei tiek rakstīts, un to raksta brutālitāte, kuŗa atklāj sarkanajā sadismā pastrādātās cilvēku iznīcināšanas briesmas šajā 20. g.s. Eiropā un ārpus Eiropas.

Katram komūnistu gadam būs viens biezs sējums, katram sējumam melni vāki, sarkanas lapas, asinīm slacīti burti un lappuses kūpēdamas būs pilnas satricinošiem stāstiem par likteņiem, par baltiešiem...

Pats par sevi saprotams, ar saviem krieviem, kuŗiem nav uzdrīkstēšanās atbrīvoties no jūga, viņi var darīt ko grib, bet pie mums okupantiem nebūs miera, nebūs gūstekņu samierināšanās, un par to rūpēsies latviešu, lietuviešu un igauņu dvēseles...''

Bill of Rights

ONTARIO VECO ĻAUŽU APRŪPES NAMU IEMĪTNIEKIEM

Pamatprincipi šim lēmumam un tā noteikumiem ir, ka veco ļaužu mītne ir pirmkārt māja saviem iemītniekiem, un līdz ar to, ir jāgādā par iemītnieku fizisko, psicholoģisko, sabiedrisko, kultūrālo un garīgo labklājību, un ka iemītniekiem ir izdevība veicinat, cik iespējams, citu iemītnieku fiziskās, psicholoģiskās, sabiedriskas, kultūrālās un garīgās vajadzības.

Katrs īpašnieks gādās, ka iemītniekiem būtu sekojošās tiesības:

1. **Katram iemītniekam ir tiesības,**
ka pret viņu izturās ar respektu un cieņu, un ka neapspiež ne garīgi, ne fiziski.

2. **Katram iemītniekam ir tiesības**
būt apģādātam ar dzīvokli, ēdienu, apģērbu un apkopšanu pēc iemītnieka vajadzībām.

3. **Katram iemītniekam ir tiesības**
uzzināt kuŗš ir atbildīgs un kuŗš gādā par iemītnieka kopšanu.

4. **Katram iemītniekam ir tiesības**
sadabūt privātu ārstēšanos un apkopšanu.

5. **Katram iemītniekam ir tiesības**
savā istabā glabāt un izrādīt personīgus īpašumus, bildes un mēbeles ievērojot drošību likumus, kā arī citu iemītnieku tiesības.

6. **Katram iemītniekam ir tiesības**
a) uzzināt par savu veselību un ārstēšanos,
b) pieņemt vai noraidīt ārstēšanos, atkarībā no likuma, un uzzināt tādu rīcību sekas,
c) piedalīties un sagādāt neatkarīgu medicīnisku padomu ārstēšanās lēmumos, kā arī lēmumos par ievietošanu, izlaišanu vai pārvietošanu no aprūpes nama un,
d) pēc likuma, ka ārstēšanās rekordi ir privāti.

7. **Katram iemītniekam ir tiesības**
sanemt palīdzību, lai veicināt neatkarību savu spēju robežās.

8. **Katram iemītniekam,**
kuram paredzētas turamās jostas ir tiesības uzzināt procedūru un sekas tās pieņemot vai noraidot.

9. **Katram iemītniekam ir tiesības**
saņemt viesus pēc savas izvēles, un uzturēt privātas sarunas ar jebkuru personu bez traucējuma.

10. **Katram iemītniekam,**
kura nāve liekas nenovēršama ir tiesības sagaidīt ģimenes locekļus 24 stundas dienā.

11. **Katram iemītniekam ir tiesības**
norādīt personu kuŗa saņem informāciju sakarā ar pārvietošanu vai pēkšņu ievietošanu slimnicā un, ja ir tāda persona, sagaidīt, ka informāciju izsniegs tai personai.

12. **Katram iemītniekam ir tiesības**
izpildīt savas pilsoņu tiesības un izteikt rūpes vai ieteikt maiņas savā un citu vārdā iemītnieku padomei, aprūpes nama personālam, valdības ierēdniem vai citai personai aprūpes namā vai citur nebaidoties no apturēšanas, traucējumiem, ierobežojumiem, diskriminācijas vai atriebšanās.

13. **Katram iemītniekam ir tiesības**
veidot draudzības, izbaudīt attiecības un piedalīties iemītnieku padomē.

14. **Katram iemītniekam ir tiesības**
vienatnē satikt savu laulāto draugu, un ja laulāts pāris dzīvo vienā aprūpes namā, viņiem ir tiesības dzīvot kopā istabā, ja vēlas, un ja tāda istaba ir pieejama.

15. **Katram iemītniekam ir tiesības**
nodarboties ar sabiedriskām, kultūrālām, reliģiskām vai citām interesēm, lai izveidot savas spējas, un saņemt no aprūpes nama, ar mēru, vajadzīgos materiālus lai šīs intereses veicināt.

16. **Katram iemītniekam ir tiesības**
saņemt rakstisku informāciju par likumiem, kas skar aprūpes nama darbību, ka arī par procedūri sūdzību ievadīšanai.

17. **Katram iemītniekam ir tiesības**
apsaimniekot savas finances, ja spējīgs, un ja finances apsaimnieko aprūpes nams, saņemt aplēsumu par darīšanām katru ceturksni un pārliecināties, ka iemītnieka manta tiek aprūpēta tikai iemītniekam par labu.

18. **Katram iemītniekam ir tiesības**
dzīvot drošā un tīrā vidē.

19. **Katram iemītniekam ir tiesības**
izmantot drošās vietas ārpus aprūpes nama, lai baudītu kustības brīvā gaisā, atskaitot ja fiziskā iekārta to neatļauj.

Ontario

David Peterson • Premier

Murray J. Elston • Minister of Health

Novakares saulē

(Turpinājums no 6. lp.)

Tā paša gada vasarā no dzimtenes atnāca skumja ziņa — Andreja māmuļa, sasniegusi 85 gadu gājumu, bija klusi aizgājusi mūžībā. Izlasījis Mārtiņa vēstuli, Andrejs aizmiglotām acīm izgāja laukā pie savām puķu dobēm. Notupies dobes malā, viņš domās atvadījās no savas mīļās mātes un garā nolika uz viņas kapiņa visskaistākos ziedus no savām puķu dobēm. Mātes dzīve bija saraustīta un pilna ar pārdzīvojumiem jau no viņas jaunības dienām.

Andrejs sildījās mierīgās dzīves novakares saulē. Viņš savā dzīvē nejutās vientuļš, lai gan kādreiz sirds ilgojās pēc mīļiem cilvēkiem. Viņš nekurnēja par savu dzīvi, bet pateicās Dievam, kas bija devis skaistu raibu mūžu, kurā mijās gan prieki, gan bēdas...

Kādā dienā viņš sagaidīja lielu pārsteigumu vēstules veidā. Tā bija no Katrīnas Nelsones, bijušas Čaikas, gandrīz jau aizmirstas jaunības dienu draudzenes. Vēstule Andrejam bija kā sitiems pa pieri, lai gan prātā nāca atmiņas. Katrīna gribēja viņu apciemot.

Savā vēstulē tā bija arī uzdevusi savu telefona numuru. Gadījumā, ja Andrejs viņu nevarētu satikt, lai viņš piezvanot.

Andrejs vairākas dienas staigāja kā apjucis. Naktīs, nevarēdams gulēt, viņš domās pārdzīvoja tos laikus, kad dzīvoja tālā Maskavā. Viņš bija nolēmis, ka zvanīs Katrīnai un pateiks, ka viņš labprāt to redzētu savā mājā. Ja viņa būtu ar mieru, viņš arī pie sevis uzņemtu.

Noliktajā datumā Andrejs ar nepacietību gaidīja ciemiņu ierašanos. Vairākas dienas tas bija tīrījis un uzkopis māju no griestiem līdz grīdai. Kopis bija mājas apkārtni un savas puķu dobes. Viņš arī cepa un vārīja, lai pacienātu ciemītes. Katrīnas ierašanās bija Andrejam pēc ilga laika lielākais pārsteigums viņa raibajā dzīvē. Viņš pat šaubījās, vai vairs Katrīnu pazīs? Daudzreiz, naktīs negulot, Andrejs vaicāja pats sev, vai bija vērts atjaunot gandrīz aizmirsto dzīves posmu? Miegu gaidot, viņam acu priekšā kā filmā rādījās viņa senā dzīve tālajā, aukstajā Maskavā. Tāds kā mierīgs siltums pārņēma Andreju, kad viņam iešāvās prātā nakts, kad Katrīna dāvāja viņam sevi, viņas karsto mīlestību. Vai viņš toreiz mīlēja dziedošo lakstīgalu? Vai tā bija jauna vīrieša tiekšanās pēc kairinošās baudas?

Saulainā pēcpusdienā Andrejs ar lielu pacietību gaidīja savas viešņas, sēžot pie loga un vērojot mazo satiksmi klusajā ielā. Te piepeši lēni braucot kāda mašīna it kā vilcinādamās iebrauca viņa mājas iebraukŗuvē. Viņam likās, ka braucējas it kā kautrējās kāpt laukā, vērodamas māju. Tikko atvērās mašīnas durvis, Andrejs izsteidzās laukā. No mašīnas izkāpa divas izskatīgas dāmas — viena no tām mūža novakarē, otra jaunības skaistumā.

Andrejam likās, ka skaistā pēcpusdiena bija apstājusies. Trīs cilvēki skatījās viens otrā bez vārdiem, bez sveicieniem. Tad piepeši vecākā no viņām krievu valodā uzrunāja Andreju: ,,Vai tu neapkampsi savu seno dienu draudzeni?'' Jā, tā bija Katrīna, tā bija Katrīnas skanīgā balss. Andrejs izpleta rokas un devās pretī runātājai. Vārdu nebija, tikai viņa rokas apskāva seno dienu draudzeni, un viņa lūpas skāra abus Katrīnas vaigus. Kaut kas bija aizžņaudzis Andreja kaklu, bet tad klusumu pārtrauca Katrīnas drebošā balss: ,,Tā ir mana meita Anna. Viņa piedzima nākošā gadā pēc tavas aizbraukšanas'', gandrīz elsodama nobeidza Katrīna.

Andrejs kautrīgi saņēma jaunās sievietes rokas un nezinādams, kādā valodā runāt, angliski sveica Annu savā mājā. Anna tādā kā ziņkārē raudzījās Andrejā. Viņas acīs mirdzēja tādi kā mazi gaismas stariņi, tādi kā saules zaķīši. Smaidīdams viņš aicināja ciemītes mājā.

Gadi bija daudzko paņēmuši no Katrīnas spriganā skaistuma. Sīkas krunciņas vijās ap senās draudzenes acīm un pieri, tikai mute vēl likās pilna ar dzīves prieku.

Ar lielu sirsnību Andrejs piedāvāja ciemītēm atspirdzinājumus, bet ar visu to runas tā kā negribēja risināties, kā viņi visi to sajuta. Andrejam likās, ka bija jāpārkāpj kaut kam svarīgam, lai pārvarētu tikšanās iemeslu.

Kā sapratusi Andreja domas, Anna lūdza viņu parādīt vietu, kur viņa uz brīdi varētu atpūsties. Likās, ka Anna viņu vēroja ar tādu kā ziņkāri, it kā gribētu viņu labāk iepazīt. Andrejs ar smaidu pavadīja Annu uz brīvo guļamistabu un vēlēja viņai labu atpūtu.

Viņš juta, ka bija pienācis brīdis, kad Katrīna atklās viņam īstos apciemojuma iemeslus. No policijas viņa bija dabūjusi Viļa un Andreja vārdus, kā arī viņu dzīves vietas. Jau pirmajā brīdī, izlasot Andreja vārdu, viņa it kā negribēja pieņemt, ka tas ir viņas seno laiku paziņa, bet dzīvē kādreiz liktenis izdara lielus pārsteigumus un neticamas lietas. Visvairāk bija cietis nelaimē viņas vīrs Džēms.

Katrīnai stāstot, acīs lēnām krājās asaru pērles. Noraušot asaras, viņas stāstījumā atklājās īstais brauciena iemesls — pagājušā pavasarī pēc ārsta pārbaudes viņa bija saņēmusi bēdīgu ziņu. Ārsts bija atklājis viņai ļaundabīgu audzēju. Pēc izdarītās operācijas ārsts it kā negribēdams lika viņai saprast, ka viņas mūžs var arī saīsināties, ja slimība progresē. Skatīdamās Andrejā, viņa kā negribēdama pateica, ka savā dzīves novakarē grib viņam atklāt noslēpumu un novelt no savām krūtīm vainas sajūtu, ko viņa nesusi visu mūžu, nevienam neatklājot. Anna, viņas jaunākā meita, nav viņas vīra Džēma bērns, Anna ir Andreja bērns.

Tajā vasaras naktī, kad viņa bija sevi atdevusi Andrejam, viņa bija saņēmusi no viņa dāvanu — jaunu dzīvību. Andrejs pārsteigumā gribēja kaut ko iebilst, bet Katrīna viņam neļāva runāt. ,,Mirstoši cilvēki nepinas vairs melu valgos, tie ātri stāvēs sava Radītāja priekšā''. Visu mūžu viņa to bija slēpusi savam vīram, kā arī savam bērnam. Pēc vīra nāves, guļot slimības gultā, viņa bija atzinusies Annai un tagad arī bērna tēvam. Notupies zemē pie Katrīnas krēsla, Andrejs apkampa raudošo sievieti. Saņēmis Katrīnas rokas, viņš ar dziļu cienību tās noglāstīja un noskūpstīja, it kā teikdams paldies par viņam dāvāto uzticību. ,,Mēs tajā naktī negrēkojām, mēs mīlējām viens otru'', Andrejs čukstot mēģināja mierināt raudošo sievieti. ,,Arī man bija jānes kāda daļa no tava sloga, bet mūs šķīra tālums un nezina'', klusi nobeidza Andrejs. ,,Mana vaina bija tā, ka nebraucu tev līdz, es gribēju dzīvot bagātu dzīvi'', klusi nobeidza Katrīna, glaudīdama Andreja rokas. Viņi abi bija domās aizgājuši tālā pagātnē un nemaz nemanīja, ka istabā bija ienākusi Anna.

Andrejs tā kā vainas apziņā pielēca kājās un kā neziņā raudzījās jaunajā sievietē, bet tad Annas sejā parādījās smaids, un viņa kā izaicinādama uzrunāja apjukušo Andreju: ,,Vai tad meitai nepienākas tēva glāsti un mīlestība?'' Izstiepusi rokas, viņa apstājās istabas vidū. Andrejam aizmiglojās acis. Viņš ar maigumu saņēma Annas rokas. ,,Arī es pārdzīvoju smagu laiku tad, kad māte, guļot slimnīcas gultā, atklāja savu glabāto noslēpumu'', asarām acīs nobeidza Anna.

Arī Andrejam pār vaigiem ritēja asaru pērles, bet tad arī Anna ienāca viņa rokās un silts, slapjš vaidziņš pieglaudās vecā vīra grumbuļainajam vaigam. ,,Tu, Anna, tagad esi manas dzīves novakares saule'', aizsmakušā balsī Andrejs piemetināja Annas teicienam. Te piepeši Katrīna piecēlās un apkampa Annu un Andreju: ,,Es šo notikuma brīdi savās domās un sapņos esmu pārdzīvojusi simtām reižu, un katram bija savādāks atrisinājums. Tagad, skatoties jūsos, es redzu mīlošu tēvu, kas ir atradis pazudušo bērnu. Galvenais, Anna mani par to nav nīdusi.''

,,Laiks pienācis atpūtināt mūsu nervus. Tagad derētu baudīt vēsu padzērienu un, ja ir vēlēšanās, noskalot ceļa putekļus. Es pa to laiku pagatavošu cienastu manām viešņām'', teica Andrejs. Katrīna ar smaidu piekrita mājastēvam un iegāja guļamistabā. Anna papurināja galvu un gāja Andrejam līdzi virtuvē. ,,Man ir jāiepazīstas tuvāk ar manu atrasto tēvu. Tevi vēl Kanadā gaida tava mazmeita Aleksandra. Viņa arī zina vecāsmātes stāstu. Es tikai baidos, vai tu varēsi viņu izaudzināt par latvieti'', nobeidza savu gaŗo runu smaidošā Anna. Andrejs noglaudīja Annas galvu un skubināja viņu iet atpūsties. Anna arī paklausīja un izgāja laukā pie puķēm.

Kāds svinīgs klusums iestājās Andreja mājā. Viņam likās, ka tagad tas savu dzīves novakari sāka saskatīt citā gaismā — tā vairs nebija vakara saule. Viņš tagad saredzēja jaunu sauli, jaunu, tikko izplaukušu mīlestību.

Ērgļu ligzdas medus

30 Dewson St.
Toronto, Ont.
Telefons 534-0563
S. Vasarājs

Social Assistance Review Board

Board Members, $50,000-$55,000

Ontario valdiba meklē kandidātus pilna laika locekļa posteņiem pie Social Assistance Review Board,kura atbild Minister of Community and Social Services.

Social Assistance Review Board ir atbildīga par socialo palīdzību administratoru lēmumu pārsūdzibām. Priekšniecības vadība, jūs būsit dalībnieks panelī, kas lemj par pārsūdzibām no tām personām kurām noraidīta sociālā palīdzība — General Welfare Assistance, Family Benefits Assistance, Vocational Rehabilitation Services.

Pilna laika locekļu iecelšana ir daļa no Review Board struktūras un darbību metodes pašreizējām maiņām. No piememtām personām sagaidīs darbošanos mainīgos apstakļos pēc pašreizējas Ontario atbalstu sistēmas pārbaudes.

Kandidātus iecels uz trīs gadiem. Novietojums: Priekšniecība atrodās Toronto un pratināšanas notiks pa visu provinci.

Kvalifikācijas:

Kandidātiem ir jāpierāda pieredze socialās palīdzības laukā, kā ari spēja iztulkot sarežģitus likumus un objektivi lemt pretrunājošu interešu gadījumos. Turklāt, labas komunicikācijas un sadarbošanās spējas ir nepieciešamas, kā ari spēja regulari ceļot pa Onatrio.

Kandidātiem vajadzētu būt universitātes vai akreditēta institūta grāds vai līdziga pieredze un prasme.

Tekoša anglu un franču valodas spēja nepieciešama.

Ludzu nodot pieteikšanos citējot file number SARB 1-87 līdz 1987. g. 14. augustam pie:

Human Resources Secretariat,
1st Floor, Frost Building South,
7 Queen's Park Crescent,
Toronto, Ontario M7A 1Z5.

Ontario

SAVIENOTĀS VALSTIS

ŅUJORKA

● Ņujorkas latv. katoļu kapu svētkos 12. jūlijā Kārļa kapos Farmindeilā, Longailendā, dievkalpojumu vadīja A Justs, piedaloties arī lietuviešu garīdzniekam Romanovskim, kas runā latviski. Kapi ir pāris jūdzes no Ņujorkas ev. lut. latviešu draudzes Salas baznīcas. Tur apglabāti ap 40 latviešu katoļticīgie. Kapu svētkos bija ieradušies ap 30 cilvēku. Svētbrīdis notika zem palieliem bērziņiem, ko latvieši kādreiz stādījuši. Svētrunā pieminēja arī Romā svinēto 600 gadu lietuviešu kristietības atceri.

● Laikraksts The New York Times 13. jūl. n-rā sniedz novērtējumu par Bolšoja baleta izrādi Ņujorkas Metropolitenā. Jurija Grigoroviča jaunuzveduma Raimonda otrā izrāde notikusi 11. jūlijā ar Andri Liepu un Ņinu Ananiašvilli galvenajās lomās. Recenzents norāda, ka abiem solistiem pietiek parādīties tikai uz skatuves, lai saņemtu skatītāju aplausu vētru. Abi mākslinieki ir jauni, Liepam tikai 25 gadi. Abi pārstāv jauna veida Bolšoja baleta dejotājus, tie ir vairāk rietumnieciski. Jaunās paaudzes solistiem jāuztur vecais standarts, ko viņi abi dara. Recenzents saskatījis arī dažas sīkas kļūmes, bet viss apraksts ir gandrīz vai slavas dziesmas abiem baletniekiem. Viņš arī norāda, ka pirmajā Bolšoja izrādē Ņujorkā abi galvenie solisti bijuši citi, pēc vārdiem spriežot krievi, bet tā neesot pirmā reize, kad otrs uzvedums par citiem dejotājiem iznākot labāks. Rakstā nav pieminēta abu jauno baleta zvaigžņu tautība. **Vk**

BOSTONA

● 12. jūlijā Džamaikplēnas luterāņu draudze Ģetzemanes kapos pulcējās tradicionālajos kapu svētkos, kuŗos bija ieradušies draudzes trīs mācītāji — Fr. Ruperts, O, Kučers un V. Zante-Šmite, kā arī ap nepilns simts apmeklētāju. Dievkalpojums notika zem telts. To vadīja O. Kučers, beigu vārdus sakot māc. Fr. Rupertam. Pēc tam visi dalībnieki devās pie latviešu pieminekļa. Tur mācītāji iesvētīja trīs bērziņus, kas tur nesen iestādīti, simbolizējot Latvijas zemi un dabu. Draudzes priekšn. Kenigs nolika rožu pušķi pie pieminekļa. Pēc tam kapsētā iesvētīja pieminekļus, kas nesen uzstatīti.

Kapu svētku laikā tautieši parakstīja uzmundrinājuma vēstuli ASV pltn. Oliveram Nortam, ko 6 dienas pratināja kongresa izmeklēšanas komisija Irānas Contra lietā. Vēstuli parakstīja gandrīz visi, kas bija ieradušies. **O. A.**

ČIKAGA

● 28. jūn. Čikagas Sv. Jāņa draudzes svinīgs dievkalpojums ar dievgaldu un jaunievēlēto amatpersonu ievešanu amatā notika draudzes dievnamā Vuddeilē. To ievadīja draudzes darbinieku gājiens māc. A. Liepkalna un draudzes priekšn. V. Auzānes vadībā. Māc. A. Liepkalns izdarīja visu jaunievēlēto draudzes darbinieku amatā ievešanu. Viņš uzsvēra, ka visiem jākalpo pēc savas labākās sirdsapziņas, kā īstiem kristiešiem pienākas, atbildot par to draudzes, līdzcilvēku un Dieva priekšā. Ja mēs to ievērosim un kalposim, tad saticība un miers būs visiem par svētību. **A.Z.**

KALAMAZŪ

● Latviešu mākslas un kultūras dienas Mičigenas pav. 150. gadskārtas ietvaros notika Kalamazū no 4. jūnija līdz 1.augustam. Visi sarīkojumi notika Kalamazū Mākslas institūtā angļu valodā, jo tie bija domāti amerikāņu sabiedrības iepazīstināšanai ar latviešu mākslu un kultūru. Kalamazū Mākslas padome (Art Council of Greater Kalamazoo) Latviskā mantojuma sarīkojumu virknei, kam dots Latvian Legacy nosaukums, piešķīra pabalstu $500, kas sedza daļu sarīkojumu izdevumu. Iztrūkumu (ap $600) sedza līdzīgās daļās abas latviešu draudzes, latviešu biedrība un DV. Sarīkojumu plānoja Mākslas institūta vadība kopā ar Kalamazū latv. organizāciju izvēlēto rīcības komiteju. Izstāžu priekšdarbus veica māksl. Arnolds Sildegs.

11. jūlijā pārpildītā Mākslas institūta auditorijā notika latviskā mantojuma sarīkojums četrās daļās. Pirmajā daļā latviešu tautas tērpus demonstrēja 14 modeļi (arī vīrieši), paskaidrojumus angļu valodā sniedza Liene Kaugara. Otrā daļā Astra Reveliņa referēja par latviešu rotām, illustrējot stāstījumu ar diapozitīviem. Trešajā daļā Irēne Alunāne referēja par Baltijas dzintaru, Aleksandrs Alunāns rādīja diapozitīvus ar dažādiem dzintara veidiem un rotas lietām. Apskatei vitrīnā bija izliktas arī pašu Alunānu gatavotās dzintara rotas lietas. Ceturtajā daļā Arnolds Sildegs referēja par latvju ornamentālajiem rakstiem, rādot arī diapozitīvus. Viņš bija sagatavojis apmeklētājiem iespiestas lapas ar 12 galveno latviešu ornamentu paraugiem, to nozīmi un aprakstiem angļu valodā.

Trešais un pēdējais latviskā mantojuma sarīkojums Mākslas institūtā notika 18. jūlijā un bija veltīts latviešu literātūrai. Prof. Jāzeps Lelis referēja par modernās latviešu literātūras virzieniem, tradicionālajiem un feminisma tematiem. Traucēja referenta stostīgā angļu valoda: nebija neviena gluda teikuma, ko nepārtrauktu vilktais ē, ē-ē, vai dažreiz pat ē-ē-ē. Rietummičigenas universitātes latviešu studenti lasīja latviešu dzejoļu tulkojumus labā angļu valodā.

Ja līdz šim rīkojām kultūras dienas tikai pašu latviešu vajadzībām, tad šis bija pirmais liela stila mēģinājums ar latviešu mākslu un kultūru iepazīstināt arī amerikāņus. Tas izdevās lieliski, par ko pateicība pienākas visiem organizētājiem un darba darītājiem. **A. D.**

GRAND RAPIDI

● Latviešu baptistu draudzes dievkalpojumos kā neatņemama sastāvdaļa kļuvusi draudzes ansambļa piedalīšanās,kas rada lielāku dažādību norises kārtībā un iepriecina klausītājus. Nav retums arī bērnu korīša uzstāšanās ar piemērotām dziesmām, reliģisku dzejoļu skandēšana u.c. 5. jūlija diekalpojumā, kad sprediķoja māc. O. Cakars, draudzes ansamblis atkal rādīja savu māku. Klavierpavadījumus spēlēja Marta Cakare, kas pati dziedāja solo. Nākošais dievkalpojums 2. augustā parastā laikā un vietā. Dārza svētki septembra pirmajā pusē Pakalnu ģimenes jaunizveidotajā parkā, tieši blakus viņu īpašumam.

● Grand Rapidu latv. ev. lut. draudzes organizēto bērnu vasaras nometni ievadīja ar dievkalpojumu un atklāja nometnes vad. māc. V. Fricsone. Uzrunu teica dr. priekšnieka vietn. Dr. A. Ruperts; bija informācija par dzīvi nometnē un kārtības ievērošanu tajā. Uzvilka mastā mūsu valsts karoga, lai tas tur plīvotu no dienas dienā. Nometnē piedalās 8 pašu dr. bērni un 8 ārpusnieki, līdz ar tiem tur dzīvos daži bērnu vecāki visu nometnes laiku. Administrātors būs Juris Siliņš, viņa palīgs Vold. Fricsons, sporta nodarbības vadīs M. Lazdiņš, ārste būs Dr. L. Tālberga-Gonzalez, bet nometnes saimniecību vadīs Hermine Jansone ar palīdzēm. **V.Z.**

Kalamazū jauniešu grupa pie Kalamazū Latviešu sabiedriskā centra jaunbūves.
Foto Z. Jirgens

Kalamazū jaunieši apskata savu nākošo mītni

Kalamazū jaunieši pulcējās š.g. 17. jūlijā Sabiedriskā centra jaunbūvē, lai apskatītu jauno namu un uzklausītu būvkomisijas jautājumus par iekšpuses izveidošanu un spriestu par krāsām, grīdu un skatuves izbūvi. Jauniešiem bija daudz praktisku labu domu. Viņus kopā bija aicinājis būvkomisijas valdes loc. adv. Imants Minka. Bija pārstāvēta sporta kopa, priekšn. Dr. M. Austriņš, Kalamazū latv. skola ar pārzini M.Strautiņu un vecāku pad. priekšs.J.Švernu. Bija arī daudz jauno precēto pāŗu, kuŗus interesē jaunā nama bērnu dārzs un tā novietne.

Sapulcējušos uzrunāja I. Minka un pastāstīja par nama nozīmi jaunajai paaudzei. Bez tam vēl runāja nama būvkomisijas priekšs. Z. Jirgens un aicināja izteikt savus ierosinājumus katras telpas izbūvei, uz ko jaunieši dzīvi atsaucās. Būvkomisijas kasieris J. Ķinēns iepazīstināja jauniešus ar nama financiālo stāvokli un aicināja jauniešus pielikt roku ar ziedojumiem savu budžetu robežās.

Nama apskate un dzīvās pārrunas ieilga līdz tumsai, jo bija gādāts arī par desiņām, netrūka atspirdzinošu dzērienu, — par visu to bija rūpējies I. Minka.

Nama iesvētīšana un atklāšana ir atlikta uz 26. septembri, bet 17. okt. jau būs pirmās latviešu jauniešu kāzas. Arī inventārs — galdi, krēsli un virtuves iekārta un trauki jau pasūtināti. Ir ienākuši jau ziedojumi krēslu iegādei. Ed. Jirgens sen. noziedojis 800 dol. 100 krēslu iegādei. Būvkomisija gaida sekotājus.

Jaunieši, iepazinušies ar jauno namu, neatstāja būvkomisijas kasieri tukšā, bet papildināja kasi ar $1700. Tā pirmais ,,pikniks'' jaunajā namā beidzās visiem par apmierinājumu un cerību, ka pēc pāris mēnešiem dejos jaunā skaistā namā. Bija pulcējušies ap 60 jauniešu. **J. K.**

Gaŗezerā tikās Ohaijo vanags V. Zemesgrāmatnieks un Minesotas vanags J. Zvaners.
Foto Jaunkalnietis

Daugavas Vanagu nams
PIEDĀVĀ ZĀLI
DAŽĀDIEM SARĪKOJUMIEM
PIEPRASIET TELEFONISKI
SVĒTDIENĀS DZĒRIENI TIKAI PIE MALTĪTĒM — $5.00

125 Broadview Ave.
Tel 465-5225
Svētdienās iepriekš sazinoties pa tel. 465-5225

Daugavas Vanagu klubs
ATVĒRTS BIEDRIEM UN VIEŠIEM
sākot ar 1987. gada 29. jūniju
Pirmdienās no pl. 14.00 līdz 21.00.
Otrdienās no pl. 14.00 līdz 21.00.
Trešdienās slēgts.
Ceturtdienās no pl. 14.00 līdz 22.00.
Piektdienās no pl. 12.00 līdz 23.00.

Fotografisks uzņēmums ar atzītu kvalitāti.
(416) 863-1166
BENJAMIN FILM LABORATORIES LTD.
287 Richmond St. E., Tor., Ont. M5A 1P2
We believe every picture counts

Murray E. Newbigging
BĒRU MĀJA
● Izjusti personīgi pakalpojumi
● Pastāvīga kapella
M. WAYNE HAMILTON
Funeral Director
733 Mount Pleasant Rd., pie Eglinton Ave.
Auto novietošana. Tel. 489-8811, 489-8002

R. S. KANE Ltd.
APBEDĪŠANAS BIROJS
6150 Yonge Street
(Goulding Ave stūrī, dienvidos no Steeles)
Willowdale, Ont.
221 — 1159

Vecākais latviešu puķu veikals

Venus
ZIEDI KATRAM GADĪJUMAM
Pasūtinājumus pieņem arī no ārzemēm un uz ārzemēm.
231 RONCESVALLES AVE., TORONTO, ONT. M6R 2L6
Tel. darbā 534-4645, pēc darba 533-4037.
A. PUTNIŅŠ

DR. ROBERTS U. VAGNERS, O.D.
OPTOMETRIST
3439 YONGE STREET
TORONTO, ONTARIO M4N 2N1
TELEPHONE
(416) 485-5233

OPTICAL STUDIO
R. Schmid, Optician
VĀCU OPTIĶIS —
Speciālizējies kontaktlenžu nozarē
Lielā izvēlē eiropiešu aceņu rāmji.
1586 Bloor St. W., Toronto.
Tel. 535-6252.

Lielākais latviešu veikals Toronto
BROADVIEW DELICATESSEN
141 Danforth Ave, tel. (416) 465-9905
Piedāvā: ● lielā izvēlē eiropiešu gaumē gatavotus gaļas izstrādājumus,
● žāvētus tītarus, zivis,
● pašu ceptu rupjmaizi, pīrāgus, ķimeņmaizītes, smalkmaizītes, jubileju klinģerus u.c. gardumus.
● klāj viesību galdus.
Īpašnieki Ausma un Jānis Miķelsoni

Grāmatas dāvanām

A. Silgailis — Latvian Legion	$25.00
Kanadas vanadzes — Latvian cooking	$12.00
Latvju Enciklopēdija 1	$48.00
Latvju Enciklopēdija 2	$52.00
L. Gulbe — Varbūt — es esmu mežs, dzejas	$12.00
H. Biezais — Saki tā, kā tas ir	$16.00
L. Pērļupe — Priekšpilsētas noslēpums	$ 6.60
N. Kalniņš — Anitas stāsti	$ 5.60
K. Ķezbers — Kurzemes Hercoga Dālderis	$ 6.60
Garīgs apskats II	$15.00
88 Latviešu Tautas dejas un Apdares	$27.50
Mūzikālie pavadījumi 88 dejām	$12.00
Latviešu lietiskā daiļdare	$20.00
I. Gubiņa — Uz akmeņa stāvēdams	$18.00
L. Bērziņa — Jaunības atblāzmā	$16.00
A. Alksnis — Panaceja un viņas mācekļi	$18.00
A. Eglītis — Svešais cirvis cērt un cērt	$ 9.00
A. Kraujiete — Spoguli, spoguli, atklājies, dzejas	$14.00
M. Zichmanis — Brāļi Zēbergi	$14.00
Latvijas dzirnavas	$39.00
Dainu izlase — Ozols	$12.00
E. Grīslis — Uz ērgļa spārniem	$19.00
O. Perro — Vēstures veidotāji	$20.00
K. Sidars — Aiz ezera balti bērzi, rom	$16.00
O. Liepiņš — Tālos atspulgos, atm	$24.00
T. Krūka — Rīgas Ieviņa — Jaunatnes romāns	$12.00
Laiks, telpa, ļaudis IV daļa	40.00
K. Osis — Uz utopiju tilta	$13.00
Dainu izlase — Trīs Skuju Koki un Bērzs	$12.00
T.L.B. — Paaudzes paaudzēm, rakstu krājums	$15.00
Latvija — sienas kartes	$12.50
O. Perro — Holmas cietoksnis (trešais izd.)	$20.00
Latviešu karavīru dziesmas ar notīm	$12.50

Piedāvā dāvanām: gleznas, rotas, keramiku, ādas un koka izstrādājumus, kā arī citas mantas.
DV Grāmantīca, 491 College St., Toronto, Ont. M6G 1A5, tālr. 921-7121. Pasta sūtījumiem 10% piemaksa.
Pirmdienās..... no pl. 12.00 līdz pl. 17.00
Otrdienās ..... no pl. 12.00 līdz pl. 19.00
No treš. līdz piektd.,iesk.,no pl.12.00 līdz pl. 18.00
Slēgta sestdienās no 15. jūnija līdz 15. septembrim.
DV GRĀMATNĪCAS NODAĻA-SALONS,4 Credit Union Drive, Toronto, Ont.M4A 2N8, tālr.757-1482.
Darba laiks:no otrdienas līdz piektdienai no pl.15.00-20.00
Slēgta sestdienās no 15. jūnija līdz 15. septembrim.

Kārļa Suntaža būvdarbi,
Metro lic. B 2494
Būvē jaunas mājas un vasarnīcas. Izdara pārbūves, remontus, krāsošanas un mūrēšanas darbus. Sagādā atļaujas.
Zvanīt 751-6829.

SARMĪTE BULTE, BA, LLB
ADVOKĀTE—NOTĀRE
Thompson Building — pretīm City Hall —
65 Queen St. W., suite 1105
Toronto, Ont. M5H 2M5. Tel. (416) 860-0082

IERĪKO, LABO UN MAINA
plumbing, eļļas, gāzes un elektr. apkures, silta ūdens tankus, skursteņu oderes (liners), tīra krāsnis un ūdens tankus.
ROLAND KULLIK
(416) 275—1280.

ZIEDI UN DĀVANAS
GARDENIA
FLOWERS & GIFTS
5165 Yonge St., Willowdale, Ont. M2N 5P5
(Veikals atrodas pie North York Center — Yonge & Park Home krustojumā)
733-4515 733-4516
ZIEDI KATRĀ VEIDĀ — KATRAI VAJADZĪBAI
VISUR BRĪVAJĀ PASAULĒ
ZELTKAĻA A. GUGĀNA ROTAS
DZINTARA IZSTRĀDĀJUMI
Piegāde Toronto, priekšpilsētās un visā pasaulē.
Akceptējam galvenās kreditkartes.
Auto novietošana veikala ēkas aizmugurē.
Pārdodam atsevišķus Latvija Amerikā numurus.
Inta Gugāns-Tauriņš

Laikraksta
LATVIJA
AMERIKĀ
atsevišķus numurus
var pirkt Toronto
latviešu veikalos
un DV grāmatnīcas nodaļās
Latviešu Namā un Centrā,
kā arī spiestuvē.

Bērnu svētki Sidrabenē

26. jūlijā Sidrabenē notika nometnes svētki. Svētkos piedalījās arī 48 saulainieši. Dievkalpojumā dziedāja saulainiešu meiteņu ansamblis un dievkalpojumu vadīja māc. Juris Cālītis. Dievkalpojums bija labi apmeklēts.

Svētku programma notika pirmo reizi skatuvē pie Brontes upes, koku paēnā. Programmu ievadīja sidrabeniešu figurālā soļošana, nobeidzot to ar divbalsīgām koŗa dziesmām Astrīdas Kalniņas-Kalns vadībā, ģitares pavadījums bija Alberta Vītola. Meitenes rādīja rīta vingrošanu Sidrabenē, bet Cālīšu kalna bērni dziedāja divas dziesmas ar A. Vītola ģitares piepalīdzību. Sevišķi interesants bija zēnu uzvedums — Sidrabenes jātnieki, kas bija piebārstīts ar atjautīgām asprātībām. Programmu nobeidza sidrabeniešu koris. Saulainieši bija atveduši ciema kukulim divas tautas dziesmas.

Pēc programmas komandants Uldis Kopštāls pateicās speciālo nodarbību vadītājiem — Arnoldam Treibergam un Elzai Zīvertei, kuŗa saņēma arī ziedus. Jaunākiem bērniem skaistajā pļavā pie baznīcas bija iekārtoti daudzi stendi, kuŗos ritēja dzīva kustība. Jauktā zēnu un meiteņu futbola sacīkstē Sidrabene uzvarēja Saulaini ar 3—0. Interesanta bija tradicionālā volejbola sacensība. Pirmo setu samērā pārliecinoši uzvarēja Saulaine ar 15—9, otro Sidrabene ar 15—11. Trešā seta sākums bija ļoti veiksmīgs Saulainei, panākot vadību 9—3, taču Sidrabene spēja iedzīt un uzvarēja tīri necerēti ar 15—11.

Apmeklētāji varēja iegādāties nometnes bērnu žurnālu Zils un balts. Bija arī bērnu svētku loterija.

Sidrabenes nometnē bija 67 bērni, neskaitot vadītājus.

Sestdien, 8. augustā būs nometnes teātra izrāde, bet svētdien, 9. augustā būs Kanadas latviešu jaunatnes meistarsacīkstes vieglatletikā un peldēšanā, kuŗās aicināts piedalīties ikviens jaunietis.

Ž. Zentiņš

TORONTO ZIŅAS

● Latviešu preses b-bas Kanadas kopas valdes sēdi Latviešu Namā 21. jūlijā, klātesot visiem valdes locekļiem, vadīja priekšsēde Inta Purva. Apskatīja kopas turpmāko darbību, valdes locekļu ziņojumus un dažādus jautājumus. Šajā gadā kopas rīkotās pēcpusdienas notiks: 20. septembrī plkst. 16 Latviešu Centrā un 31. oktobrī (laiku izziņos vēlāk) DV Namā. Pēdējais būs ar Rīgas tematu — priekšlasījumu, koŗa dziesmām, deklamācijām, bet viesu pacienāšanai būs kafejnīca — Oto Švarca stilā... Plānotais liepājnieku vakars pagaidām atlikts programmas aizpildītāju trūkuma dēļ. Par biedru kopā uzņēma Eduardu Tiltiņu. Pārrunāja vajadzību pēc kopas apkārtraksta biedru informēšanai. 12. septembrī Purvainē notiks kārtējā ,,kartupeļu talka'' ar sekojošo kopas biedru literāro pēcpusdienu.

Montrealas-Otavas bērnu nometnē

Saulainā, karstā 5. jūlija svētdienas rītā bērni, vecāki un tēŗvotieši pulcējās māc. G. Hūna vadītā nometnes atklāšanas dievkalpojumā brīvdabas lūgšanas vietā.

Tūliņ pēc dievkalpojuma nometni oficiāli atklāja bez runām, bet kopīgi dziedot Dievs, svētī Latviju. Karogu mastos uzvijās Latvijas, Kanadas un Kvebekas karogs.

Nometnē piedalās 35 bērni, visumā gados jaunāki, vairāki no tiem nometņo pirmo reizi. Tēŗvetes nometne atrodas Montrealas pievārtē, bet no Montrealas nāk tikai 5 bērni, 10 no Hamiltonas-Toronto apgabala; viskuplākais skaits ir no Otavas — 20. Šovasar nometni vada Ingrīda Mazute no Otavas ar palīgiem — Valdi Būcēnu, Miķeli Bormani, Aiju Auziņu, Kaivu Suksi un Robertu Kūlberu. Ilgo gadu nometnes saimniece Lonija Streņģe aizgājusi ,,atpūtā'', un virtuvē rosās Daina Brauna, Anna Ozere un Gunta Vītiņa.

Parastā nometne darbosies tikai 2 nedēļas, bet nedaudz vecākiem bērniem būs vēl trešā nedēļa, ko vadīs Jānis Mateus. Šīs nometnes tema ir KALNI un sola pārdzīvojumiem un piedzīvojumiem bagātu nometņošanu. Apciemošot un izkāpšot pat trīs kalnus Katskiļos.

Nometnes pamatā ir disciplīna bez asarām. Svarīga ir latviešu valoda. Vērību veltīs sevišķi tiem, kas visvairāk centīsies runāt latviski un šo mēli apgūt (labākam ceļojoša balva). Veltīs vērību arī kārtībai, tīrībai, sevis aprūpei un kopībai ar citiem.

Agrumu Pēteris

RM

ROSAR-MORRISON
FUNERAL HOME LTD

Thomas L. Morrison — Funeral Director
467 Sherbourne St., Toronto, Ont. M4X 1K5
Tel. 924-1408

RŪPĪGA UN SMALKJUTĪGA
APBEDĪŠANAS CEREMONIJU IZKĀRTOŠANA

NSM

Izīrējama mēbelēta istaba GERRARD-WOODBINE RAJONĀ. Zvanīt 691-3980.

AMBER PRINTERS AND PUBLISHERS
125 BROADVIEW AVENUE
TORONTO, ONTARIO
466-1514 465-7902

MAPLE LEAF TRAVEL
Piedāvā lidojumus
PACKAGE TOURS
Lūdzu zvanait Inesei Grodnis
653-4351
655 St. Clair Ave W.

KALUPE JEWELLERY LTD.
Zeltkaļi
ALDONA KORMS un
TĀLIS KIVLENIEKS B.Sc. G.J.
VEIKALĀ UN DARBNĪCĀ — Tālr. (416) 595-1125
College Park, 444 Yonge St., Toronto, Ont. M5B 2H4

Dāmu un kungu DRĒBNIEKI
šuj apģērbus pēc mēra un gaumes
Runā vāciski
Old Mill Tailors
Rudi H. Schneider
7 Riverview Gardens — 769-9535
PIE BLOOR, VIENU BLOKU RIETUMOS NO JANE

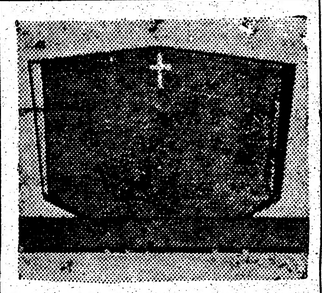

PIEMINEKĻI
487-2147, vakaros 445-8955
Kvalitātes darbs un eiropiešu mets.
Igauņu uzņēmums
YONGE MEMORIAL LTD.
2044 Yonge St., Toronto
M4S 1Z9
Starp Eglinton un Davisville

Latviešu nams Toronto
IZĪRĒ LABI VĒSINĀTAS TELPAS
SARĪKOJUMIEM UN VIESĪBĀM
Pēc vēlēšanās nama dāmu komiteja rīko
GODĪBU GALDUS
491 College Street, Toronto, Ont. M6G 1A5
Tel. 922-2931

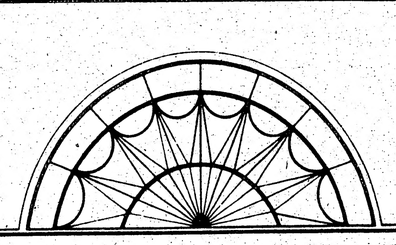

DARRELL KENT REAL ESTATE LTD.
Jau 9 gadus
latviešu pārstāvis
JĀNIS KORBS
Sales Representative
Birojā: 534-6381
Mājās: 461-9359
902 Bathurst Street Toronto, M5R 3G3

Laikraksta
LATVIJA
AMERIKĀ
atsevišķus numurus
var pirkt Toronto
latviešu veikalos
un DV grāmatnīcas nodaļās
Latviešu Namā un Centrā,
kā arī spiestuvē.

Alcan Building Products
Authorized Dealer
ALCAN
Māju īpašnieki!
ietaupait ar ALCAN SIDING
Sazinaities ar uzņēmuma īpašnieku —
bez starpniekiem gatavo un ierīko
Thermo Windows
534-2926
• LIETUS NOVADA CAURULES
• LOGUS
• DURVIS
• MARĶĪZES (Awnings)
• JUMTA PĀRKARES
CENTURY ALUMINUM
INSTALLERS
Īpašnieks Artūrs Mīme
2229 Dundas St. W., Toronto, M6R 1X6

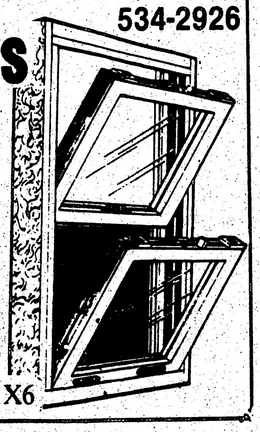

RATAS OPTIC
Igauņu uzņēmums.
219 Danforth Ave,
Toronto, Ont. M4K 1N2
465-6251
465-8648
Atvērts pirmd. - piektd. 10—18
sestdienās 10—15
• Gatavojam pēc acu ārsta paraksta brilles un visāda veida kontaktu lēcas.
• Rāmji lielā izvēlē.
• Izkārtojam acu pārbaudes.
• Latviešiem 10% atlaide, ieskaitot brilles uz Latviju.

Laipni lūdzam kārtot laikraksta Latvija Amerikā 1987.g. abonementa maksas,
kas paliek līdzšinējās un redzamas maksāšanas zīmē katrā numurā.

Arī jūs aicināti Draudzības lokā!

1987. g. vasara ir uzplaukusi pilnā krāšņumā. Izbraucot no pilsētas, varam just svaigi pļautas zāles smaržu. Un klusos novakaros, kad krēslā dzirdam klusu vēja šalkoņu koku zaros un krūmos atspīd jāņtārpiņi kā ugunskura dzirkstis, domās varam saklausīt latviešu gaidu un skautu vakara dziesmu skaņas.

Vēl tikai neilgs laiks līdz 5. lielā nometne 22. augustā vērs DRAUDZĪBAS LOKA vārtus, lai pulcētu mūsu jaunatni un mežā pret debesīm atraisīsies Latvijas sarkanbaltsarkanais karogs.

Nometnes centrā, pēc architekta Roberta Ezeriņa meta, pacelsies novērošanas tornis. To jau Ciānas draudzes telpās būvē Čikagas dižskauti un roveri, lai pēc izjaukšanas transportam to bez kļūmēm atkal saliktu kopā nometnes vietā.

Priekšdarbi ir paveikti, un pienākas teikt paldies atbalsta sniedzējiem. Lielākie sabiedrības ziedojumi saņemti no Latv. Palīdzības fonda, $1,000, un $500 no katra ir saņemti no ASV DV zemes valdes, ALAs, ALA Izglītības biroja un stud. apv. Austrums. Bez jau agrāk publicētajiem, nometnes rīkošanai naudu ziedojuši: Čikagas, Gr. Rapidu, Kalamazū, Milvoku, Ročestras un Vašingtonas DV ap-bas, E. Muchka, J. & M. Priedes, Z. & M. Zoltneri, A. Vīlipa, E. Damberga, P. Pūliņš, E. Burģelis, P. Duks, T. Paegle, E. Memens, J. Celmiņš, M. Paudrupa, R. Jostsone, V. Ozoliņš, R. Navenickis, korp. Vendia, konk. Zelmenis, LKA Tēvijas fonds, Filadelfijas apkārtnes, Indianapoles, Linkolnas, Klīvlandes Apvienotā un Milvoku Trīsvienības ev. lut. draudze, Detroitas latv. apv. un Saginavas latv. klubs.

Mazliet grūti saprast, kādēļ dažās vietās, kur darbojas latviešu gaidas un skauti (Mineapole), neviena vietējā organizācija nav atradusi iespēju piedalīties DRAUDZĪBAS LOKA veidošanā.

Reizēm sabiedrībā dzirdam vaicājam: kur tad ir mūsu jaunatne? Augusta beigās, kad daļa jaunatnes pulcēsies DRAUDZĪBAS LOKĀ, varbūt būs vietā jautājums: kur ir mūsu sabiedrības atbalsts jaunatnes darbam?

Bet, pateicoties daļai sabiedrības un daudziem mīļiem cilvēkiem, 5. lielā nometne būs, un ikviens būs mīļi gaidīts viesis DRAUDZĪBAS LOKĀ, Owasippe skautu rezervātā, Whitehall, Mičiganā. Kā tur nokļūt, varat uzzināt no vietējām gaidām un skautiem vai no vad. J. Pūliņa, tel. 312—478—6358.

Viesi varēs apskatīt nometni, tās izstādes, Goppera fonda un filatelijas novietnes, piemiņas lietu bodīti un ,,kafejnīcu-ēdnīcu''. Viesošanās laiki ir: 22. aug. no 12—18; 23. aug. sākot ar nometnes atklāšanu pl. 10 ar sekojošo dievkalpojumu, pieņemšanu viesiem un vecākiem (būs iespēja nodot apsveikumus) — līdz lielā atklāšanas ugunskura izskaņai 22; 27. aug. atsevišķos gaidu un skautu ugunskuros 20; 29. aug. sākot ar pusdienu, cittautu gaidu un skautu uzvedumiem, karoga nolaišanu (dažādu apbalvojumu pasniegšana un pateicības izteikšana) 17, līdz lielā ugunskura izskaņai 20; 30. aug. starp 9 un 15.

Tiksimies un saslēgsimies DRAUDZĪBAS LOKĀ un savās sirdīs ieslēgtu pārvedīsim mājās tā latviskās draudzības siltumu! **Vad. Juris Pūliņš**

LASĪTĀJU VĒSTULES

(Turpinājums no 2. lp.)

dien pārsteidzīgi aizrauties ar skaisto dziesmu, ja to pasniedz čekas rokaspuišu pavadībā? Tā vairs nav brīva dziesma, ko pazīst un ciena mūsu tauta pēc Latvijas brīvības zaudēšanas. Vai mūsu mocekļu kapi no Sibirijas tundrām, moku kambariem, cietumiem un psīchiatriskajām slimnīcām (kur ievieto veselus cilvēkus politiskās pārliecības dēļ) nebrēc par mūsu vieglprātīgo aizraušanos? Ar gudru ziņu ir atrasts jauns ,,jājamais zirdziņš'', kas spēlē uz tautas lielākā sentimenta — latviešu dziesmas.

Kurzemes cietokšņa daži dzīvie, slimie un aklie cīnītāji — kā lai tie jūtas, to redzot? Mēs mīlam brīvu dziesmu brīvā pasaulē — brīvā zemē, bet ne čekas pavadā... Es varu iedomāties, kā šāda trika izdomātāji priekā smaida, vīpsnā par ,,izbēgušajiem vientiesīšiem'', kas dziesmas vārdā iekļuvuši viņu lamatās. Tik īsā laikā jau viss liekas aizmirsts. Necilvēku izspiegošanu, novērošanu pielaižam jau sev tik tuvu, ka nemaz vairs nedomājam par to, kas visam tam nākotnē var sekot.

Es nedomāju kritizēt skaistos zēnus un meitenes, kas dzied savam priekam (pēc pavēles), bet rafinēto, ļauno čekas metodi un izdarības, kas visa šī uzveduma un viesošanās pamatā. Vai esam jau kļuvuši tik akli, ka to vairs neredzam un neapjaušam?

Pārdomāsim, padomāsim, būsim uzmanīgāki nākotnē!

Olga Krūma Bafalo,
kam vecāki miruši Sibirija.

Laikraksta
LATVIJA
AMERIKĀ
atsevišķus numurus
var pirkt Toronto
latviešu veikalos
un DV grāmatnīcas nodaļās
Latviešu Namā un Centrā,
kā arī spieštuvē.

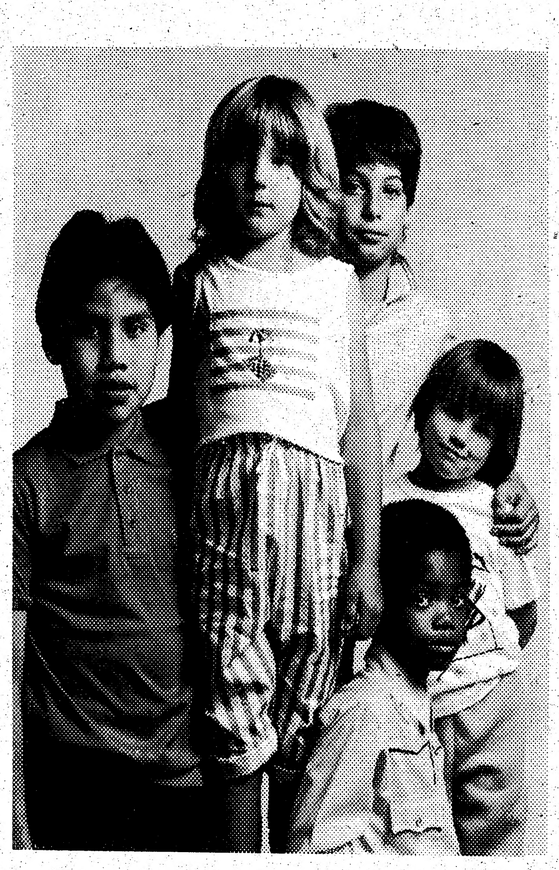

Jūsu atbalsts ir viņiem nepieciešams. Tagad.

Jūsu bērniem ir vajadzīgs jūsu atbalsts. Jūsu financiālais atbalsts. Viniem tas ir nepieciešams azives pamatvajadzībālm: apģērbam, pārtikai un patvertnei.

Vēl svarigāk, viņiem ir vajadzigs kārtigs atbalsts. Viņiem ir jāzin, ka uz jums var paļauties.

Sākot ar 1987.g. 2. jūliju, "Support and Custody Enforcement" programma gādās par ģimenes atbalsta un atbildības pienākumu izpildīšanu. Jūsu bērnu; labklājiba atkarājas no tā.

Lai saņemto informāciju par brivu par "Support and Custody Enforcement" programmu, sazinaties ar: *Communications Branch, Ministry of the Attorney General, 18 King Street East, 18th floor, Toronto, Ontario M5C 1C5.*

Ministry of the Attorney General
Ontario

Support and Custody Enforcement Program

Daudz paveikts, daudz vēl jādara!

(Turpinājums no 1. lp.)

ļa fotografijas. 15. jūnijā notika preses konferences Helsinkos un Vīnē. Ārzemju prese nekad par 14. jūniju nav rakstījusi tik daudz kā šogad.

Helsinki 86 loceklim Silaraupam pēc Latvijas atstānas ierodoties Vīnē, 28. jūlijā notika plaša preses konference.

Pirmais uzdevums šogad Gunāram Meierovicam un PBLA IB jaunajai vadītājai Vijai Freimanei bija doties uz Strasburgu, lai Eiropas Padomē uzsāktu darbību sakarā ar tur jau ievadīto Baltiešu rezolūciju. Pagājušajā gadā Baltiešu Padomes Lielbritanijā ierosmē un darbības rezultātā Eiropas Padomei, kuŗas sastāvā ir 21 valsts, iesniegta rezolūcija, nosodot Padomju savienības rīcību Baltijas valstīs un prasot Baltijas valstu jautājuma ierosināšanu Vīnes konferencē. 23. oktobrī Pasaules Baltiešu apvienības ietvaros PBLA kopīgi ar lietuviešu un igauņu centrālajām organizācijām iesniedza Eiropas Padomei memorandu un dažādus materiālus par stāvokli okupētajās Baltijas valstīs, kā arī personiski liecināja šai sesijā. Savā 8. decembŗa plēnārsēdē Eiropas Padome vienojās par rezolūcijas saturu un to nodeva balsošanai. Kā jau mums zināms, š.g. 28. janvārī Eiropas Padome vienprātīgi pieņēma baltiešu rezolūciju.

Debatēs par šo rezolūciju izteicās 11 delegāti, reprezentējot valstis, kā: Turciju, Spāniju, Ļolandi, Norvēģiju u.c. Turcijas delegāts Sens starp citu teicis: „Kā mēs redzam, tad kopš sarkanarmija okupējusi šīs trīs neatkarīgās un neitrālās valstis 1940. gada 17. jūnijā, situācija tur ir kļuvusi ļaunāka... (Turcijas valdība) nekad neatzīs un nepieņems Padomju savienības mēģinājumus iznīcināt jebkādas cilvēka tiesības, kā arī izdarīt vietējo iedzīvotāju deportācijas un forsēto emigrācijas politiku, kuŗas rezultātā mainītos demografiskais stāvoklis Baltijas valstīs."

Cik iespaidīga ir bijusi PBLA darbība, var spriest pēc Portugales nostājas. Lai gan Portugales valdība 1986. gadā pirms Vīnes konferences raksta, ka līdz šim nav ieņēmusi viedokli Baltijas valstu jautājumā, tomēr pāris mēnešus vēlāk, t.i. šā gada marta sākumā, tā aizliedza saviem parlamentāriešiem, toreiz Maskavā, doties uz Tallinu. Te jāpiezīmē, ka O. Pavlovskim ar Portugales Vīnes konferences delegācijas vadītāja vietnieku De Campos bija Vīnē vairākas privātsarunas par stāvokli Baltijas valstīs, kā arī par ASV viedokli Baltijas valstu okupācijas neatzīšanā.

Bija paredzēts, ka jūnija sākumā PBLA delegācija dosies uz Parīzi, lai nodibinātu sakarus ar Francijas valdību, kā arī ar tur jau esošo Baltic House grupu. Bet sakarā ar 14. jūnija notikumiem un Helsinku 86 darbību to nebija iespējams izdarīt. Bija arī jāatsauc plānotās vizītes pie Holandes un Beļģijas Ārlietu ministrijām. Ir paredzēts šīs akcijas īstenot šā gada rudenī, iesaistot SZI studentus.

Jāpiemin, ka pagājušā Pasaules Baltiešu apvienības (PBA) sēdē 24. jūlijā pieņemts lēmums, ka sākot ar š.g. 1. augustu Strasburgā darbību sāks PBA birojs ar pilna laika darbinieku. Birojs būs PBA valdes vadībā un cieši sadarbosies ar baltiešu birojiem Eiropā. Nacionālpolitiskas akcijas izdarīs kopīgi, sekojot PBA norādījumiem.

Kā vienu no pirmajiem pienākumiem PBA uzdeva biroja pagaidu vadītājam lietuvietim Alģim Klimaitim iegūt PBA novērotāja statusu pie Eiropas Padomes un uzņemt sakarus ar Eiropas koptirgus organizāciju. PBA biroja adrese ir: Alģis Klimaitis, ELTA; 67240 Gries pres Strasbourg; P.O. Box 20, 6 rue de Muquet, France. Tel.: 88-723-732; Telex: 81123 (Francijas koda 842).

ALAs preses mape ir izsūtīta centrālām organizācijām. Šo mapi pašlaik papildina ar attiecīgām kartēm u.c. materiāliem. PBLA birojs Vašingtonā, sekojot valdes norādījumiem, sagatavo īsu brošūru angļu valodā par Latviju.

PBLA birojam Vašingtonā ir izveidojušās ļoti labas attieksmes ar ASV presi, pateicoties sadarbībai ar ALAs Ārējo informācijas biroju — tā vadītāju un darbiniekiem. Katrs mūsu preses raksts ASV izsūtīts pāri par 500 avīzēm, žurnāliem, TV un radio raidītājiem. Lai veicinātu informācijas darbu un nebūtu jākavē laiks, sūtot žurnālistiem informāciju pa pastu, kopš pagājušās nedēļas PBLA birojs ir pievienojies TELEX sistēmai. Tagad varēs informāciju nosūtīt tieši žurnālistiem pāris minūšu laikā.PBLA TELEX numurs ir 650 339 1642.

Šovasar PBLA darbā iesaistīti 4 vasaras interni. Vašingtonas birojā strādā Inese Radziņa un Sandra Aistara, Toronto — Silvija Tint un IB Minsterē Ingrīda Balode. Speciālprojekti interniem Ziemeļamerikā ir sagatavot brošūru par Latviju angļu valodā, kā arī sastādīt konspektu par neatkarīgās Latvijas valdības līgumiem ar citām zemēm. Tā kā šai projektā ir ļoti ieinteresēta Latvijas sūtniecība Vašingtonā, Sandra Aistara pavada vairākas dienas nedēļā Latvijas sūtniecībā, kas arī sedz S. Aistaras stipendiju. Šeit jāpiemin, ka ar sūtniecību Vašingtonā ir ļoti labas attieksmes — notiek regulāra informācijas izmaiņa, kā arī kārtējas satikšanās ik pa pāris mēnešiem.

Pagājušajā valdes sēdē nolēma izdarīt pārmaiņas Sabiedrisko Zinātņu institūta darbībā. Ir izstrādāti pāris ierosinājumi un pagaidām var pieminēt, ka nākošam mācību gadam pieteikti 9 jaunieši: ALA 4, LNAK 2; LAAJ 1; LAK EC 2.

Izloze Latvijas nākotnei virzās pilnā spēkā. Projektu vada Uldis Klauss. Pašlaik vienīgie skaitļi, kas mums pieejami, ir no ASV. Visi izdevumi, ieskaitot balvas, ir segti. Līdz ar to turpmākie ienākumi būs tīra peļņa. Izpirktās lozes, vismaz ASV, ienāk lēnāk nekā pagājušā reizē. Tas droši vien ir tādēļ, ka lozes var iesūtīt līdz oktobrim, un tādēļ cilvēki nesteidzas. Ņemot vērā, ka PBLA darbību nākotnē paredzēts paplašināt, piemēram, ar PBA biroju un pilna laika darbinieku Strasburgā, vasaras internu programmu (ko ceram paplašināt nākošā vasarā), pētniecības sektoru Stokholmā, PBLA ārlietu darbības koordinētāju Eiropā, sakarnieku ar Amnesty International u.t.t., ir pilnīgi nepieciešams, ka izlozes akcija sasniedz savu financiālo mērķi. Ik gadu mums nāk klāt pašaizliedzīgi profesionāli un spējīgi jaunieši. Mums ir vajadzīgi līdzekļi, lai varētu šos jauniešus iesaistīt dažādos projektos un akcijās. Ja mums nebūs līdzekļu, mums nebūs projektu, un ja nebūs projektu, mēs zaudēsim šos spējīgos latviešus.

Nobeigumā var teikt, ka šis pusgads PBLA ir bijis visai aktīvs. Pozitīvais sasniegums ir bijis mūsu kopīgā, vienotā darba sekas. Daudz ir veikts, bet daudz vēl jādara. Un kopīgiem spēkiem mēs to veiksim. Paldies!

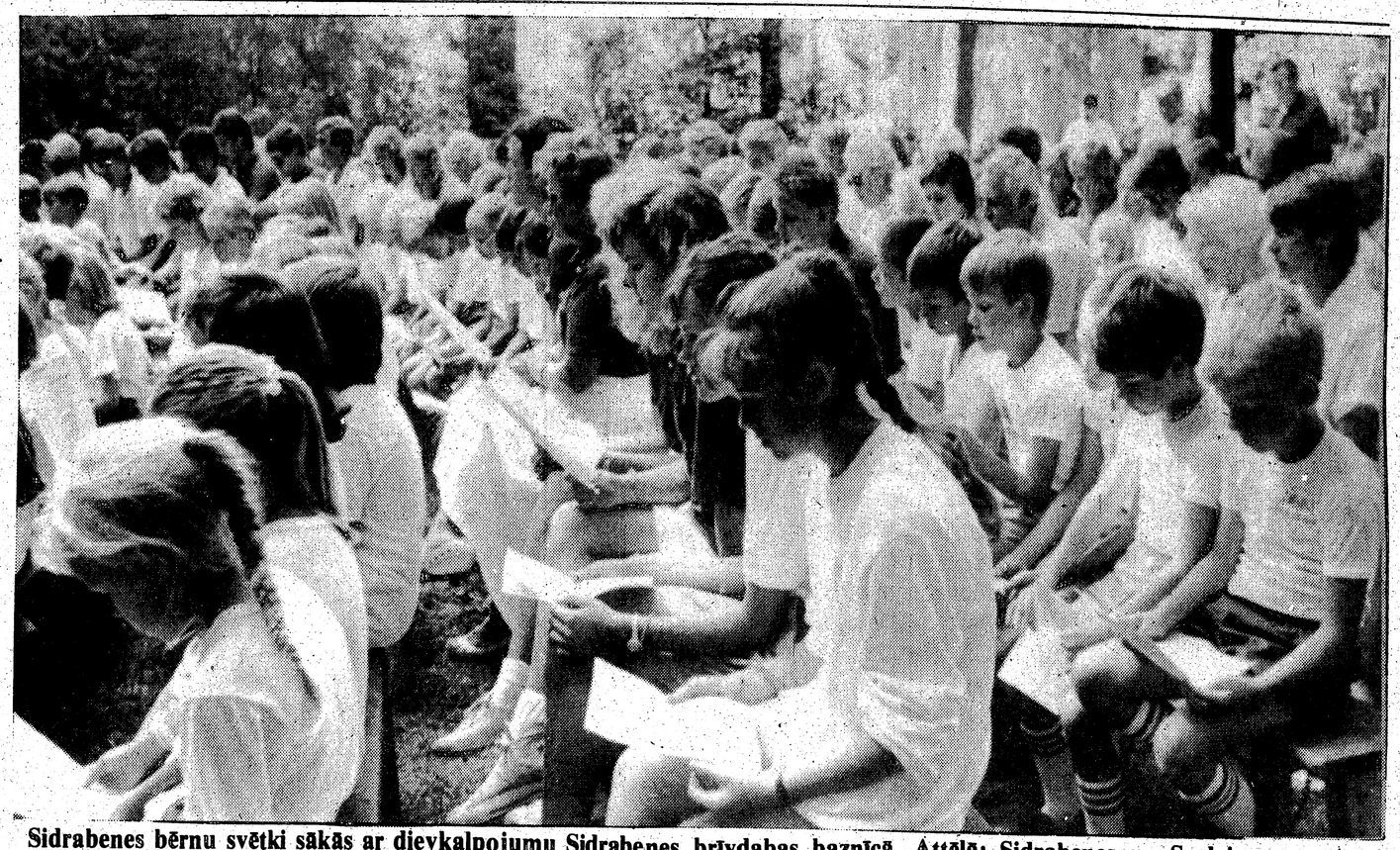

Sidrabenes bērnu svētki sākās ar dievkalpojumu Sidrabenes brīvdabas baznīcā. Attēlā: Sidrabenes un Saulaines nometņu bērni.

Foto J. Liģers

Labojums

Saulaines bērnu nometnes volejbola vienības (šī laikr. 12. lp.) dalībnieku vārdiem jābūt šādā kārtībā: **1.r. no kr.: P. Bērziņš, Chr. Wust, J. Lūsis, E. Semenovs, T. Lūsis; 2.r.no kr.: P. Ezers, E. Kaļiņš, M. Rundāns, Ed. Sproģis, Jen. O'Brien, L. Ezera, R. Collins; aizmugurē trenētāji D. Balodis, P. Kaļiņš, Ā. Kaļiņš, L. Bērziņa.**

KIČENERA-VOTERLŪ

● Vietējā DV nodaļa 19. septembrī atskatās uz raženi pavadītiem 35 gadiem. 1952. gada septembrī Kičenerā-Voterlū tapa Daugavas Vanagu nodaļa. To dibinot, par pirmo valdes priekšsēdi izraudzīja A. Rudusānu.Šo amatu vēl pildījuši A. Taube, J. Zommers. A. Bērziņš, Z. Lakstīgala, J. Dundurs, A. Lūsis, bet tagad to pilda Dr. G. Šubiņš. Nodaļa kopš dibināšanas uzrādījusi veselīgi pulsējošu sabiedrisku dzīvi. Savā laikā liels pienesums bija K. Spricenieka vadītais drāmas ansamblis un komp. J. Norviļa vīru dubultkvartets. Nodaļas rīkotos vēsturiskos, patriotiskos un sabiedriskos sarīkojumus kuplinājuši vīru ansamblis Kalvis, Viesturs, DV vīru koris un citas dziedātāju vienības un solisti. Bijušas arī viesu teātŗu ansambļa izrādes. Sarīkojumi ar izlozi un sabiedrisku sadzīvi devuši labu materiālo atlikumu, kas sadalīts palīdzības un nacionālpolitiskiem darbiem. Domājot par jaunatni, 1964. g. nodaļas paspārnē nodibināja skautu un gaidu vienību Silvijas un Edm. Ozola vadībā. Arī sportā parādīta rosība, lai minam vairākkārtēju šaušanas sacensību izkārtošanu. Nodaļā visu laiku bijuši ap 50 biedru, no kuŗiem puse vanadzes, sabiedrības lielo darbu darītājas. Viņas savu darbību sāka 1964. g. un vadītāju postenī bijušas Irma Kalniņa, Dzidra Taube, L. Dundura, Valija Simsone un tagad atkal Dz. Taube. Nodaļas vadītājas personas ir mainījušās, mainījies biedru sastāvs, bet dibinot paustie ideāli par nešaubīgu ticību latviešu tautai un brīvai Latvijai Kičeneras-Voterlū nodaļā ir dzīvi arī šobaltdien.

19. septembrī plkst. 18:30 Schwaben klubā, 1668 King Str. East, Kičenerā, notiks DV nodaļas 35 darbības gadu atcere ar svinīgu aktu, DV vīru koŗa koncertu, vakariņām un saviesīgu sadzīvi. **...Ons**

TORONTO ZIŅAS

● DV Toronto nod. valdes sēdi 6. aug. vadīja priekšs. Z. Akots. Sēdes sākumā ar klusuma brīdi pieminēja mūžībā aizgājušos Moniku Jonāni un Jāni Pētersonu.

Darba secība sastāvēja no valdes locekļu ziņojumiem, piešķīrumiem un turpmākās darbības apspriešanas.

Lai atjaunotu latviešu publikas interesi par kluba apmeklējumiem, valde vienojās, sākot ar rudens iestāšanos, klubā ierīkot skaņu plašu atspēlētāju, lai katrs viesis par niecīgu samaksu varētu izvēlēties mūziku savā gaumē, to klausīties vai pēc tās dejot.

Atsevišķi valdes locekļi strādājuši pie nodaļas nekustamo īpašumu uzlabojumiem, piedalījušies sarīkojumu programmas kuplināšanā, kā arī darīti daudzi citi sīki darbi.

Beigusies 14. jūnija līdzekļu vākšanas akcija, dodot organizācijai nedaudz mazāk ienākumu, salīdzinot ar iepriekšējiem gadiem. Kopīgi pārrunāja saņemtos lūgumus pēc materiāla pabalsta un vienojās par izmaksām. Papildus iepriekšējiem ziņojumiem par piešķīrumiem jaunatnei, Saulaines bērnu nometnes apmeklēšanai 2 Valodiņas skolēniem izmaksāti $240. Melnās lentes dienas komitejai atvēlēja $300, kaŗā cietušo bērnu Afganistanā ārstēšanai $1000.

Nākošā nodaļas valdes sēde notiks 3. septembrī, plkst. 9:15 nodaļas namā.